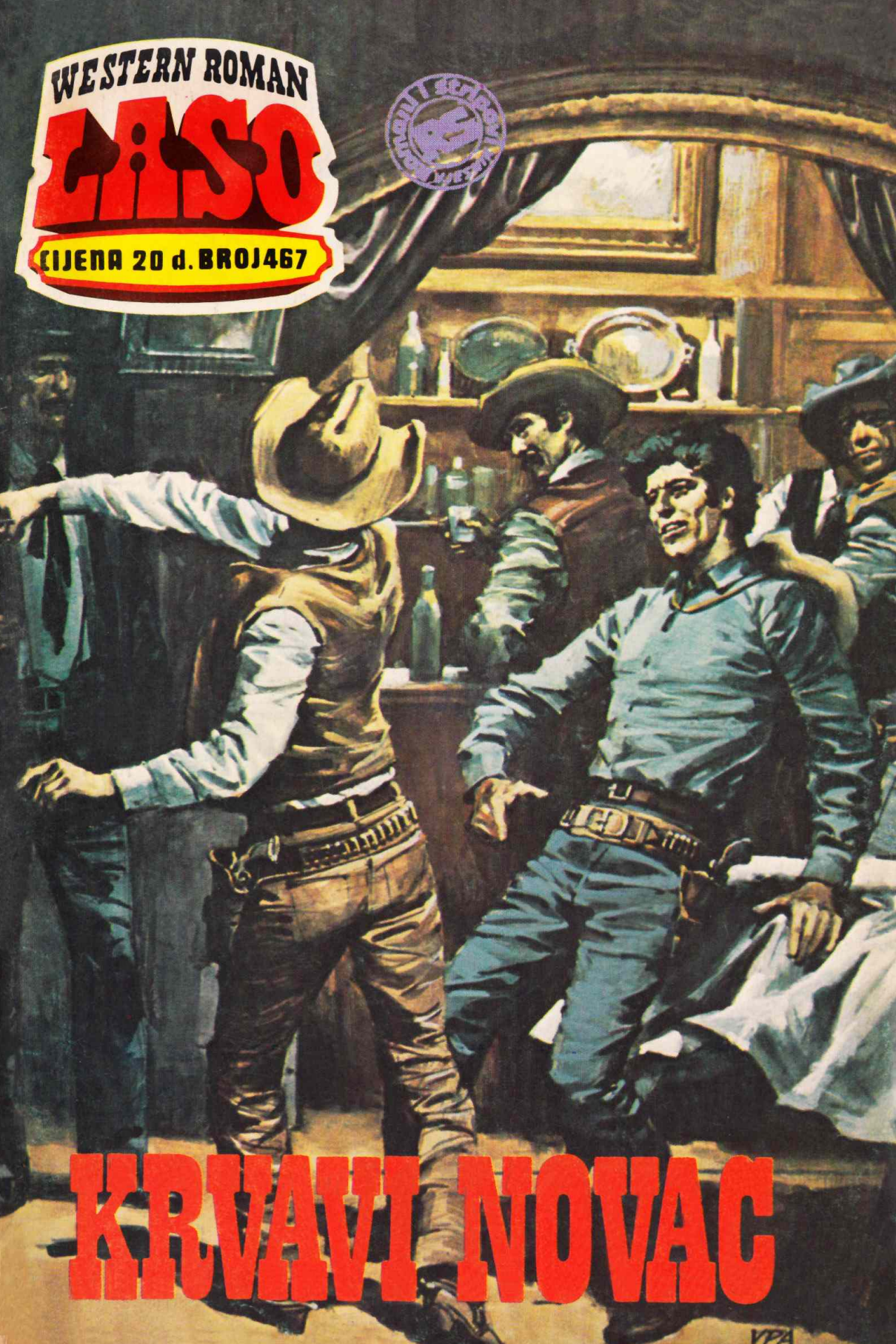

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 20 d. BROJ 467

KRVAVI NOVAC

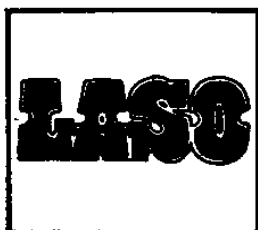
VPA

John Reese

KRVAVI NOVAC

LASO 467

JOHN REESE: KRVAVI NOVAC

Naslov originala: **A PAIR OF DEUCES**

Recenzija: **Ida Biard**, novinski kritičar

Copyright: **John Reese**, posredstvom **G. P. A. München**

Prijevod: **L. Palavršić**

Grafički urednik: **Ivica Bartolić**

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenad Brixy, dr Adolf Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO - Izlazi svaki tjedan - Izdavač: **RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a** »Vjesnik« n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 - Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 - Tisak: **RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o.** - **OOOUR Novinska rotacija n.su-b.o. i OOOUR TM n. sub. o.**, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 **SOUR »Vjesnik«**, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. - Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 - Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 - Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, -¹/₂ stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Velika kobila divlje se otimala i prednjim nogama pokušavala se osloboditi omče koja joj je stezala vrat. Mladi kauboj, koji je držao drugi kraj konopca, bio je strpljiv i bez imalo straha dopuštao je kobilu da ga vuče po prašnom koralu. Pri tome je sve više namatao užu i, dočekavši pravi trenutak kad se kobila malo primirila, vješto je namakao užu oko drvenog kolca ograde. Kobila je i dalje rzala, ali bila je ukroćena. Svršivši posao, momak se polako uputi k ostalima.

— Ludo je ratoborna — reče Jim Pollock, vlasnik kobile i cijelog ranča D&D.

Na otvorenoj vatri pekao se vol na ražnju koji je Pollock dao izraditi kod kovača u Ke-

hoe Mesi. Momci su polako okretali ražanj da bi meso bilo meko i ukusno kad dođe vrijeme za jelo.

Jefferson Hewitt, sjedeći tik do Pollocka, prelazio je pogledom preko okupljenih muškaraca, žena i djece. Bilo ih je stotinjak, a došli su kao i svake godine na godišnju zabavu koju je za njih priređivao Pollock. Ranč »D&D« bio je vjerojatno najbogatiji na teritoriju Sjeverne Arizone, pa je Pollock lako mogao pružiti gostoprinstvo tolikim ljudima. Bližilo se podne i uskoro će svi, izmoreni dugim jahanjem i zabavom, prionuti na jelo.

— Da — reče Hewitt — ratoborna je, ali to nije način da se pripitomi dobar konj. A ova je kobila zaista dobra. Što ćeš

poduzeti prije nego što je tvoji momci unište?

— Ne mogu učiniti ništa, Jeffe. Oni su je sami izabrali, jer je izgledala najdivljija. To je nepisano pravilo ove zabave, koja se, eto, održava već petu godinu.

— Ne mogu gledati mučenje tako dobrog konja.

Jim Pollock, zdepast, nabijen čovjek koji je nosio revolver kao dio odjeće, ne odvajajući se od njega gotovo nijednog trenutka, objasni:

— Moraš pružiti malo zabave i veselja svojim susjedima, pa ćete biti dobri prijatelji. Ako te to stoji jednog ili nekoliko dobrih konja, što možeš. To je cijena koju moraš platiti, rizik koji te učinio bogatim čovjekom.

Momak je nastavio pritezati uže sve dok glava kobile nije dospjela do ograde.

— Netko bi je morao osedlati, pa da vidimo kakve smo sreće s tom prokletnicom — reče.

Kobila je bila svijetlosmeda, gotovo crvenkasta, nešto tamnija po nogama, tankim ali čvrstim. Došla je na ranč »D&D« u dobroj kondiciji, ali ju je prašni, zatvoreni prostor korala uspio promijeniti. Oslabjela je, čak postala koštunjawa, ali i goropadnija, nemirnih očiju. Niz žvale joj se cijedila pjena dok su joj se momci približavali. Dvojica su prebacila sedlo preko njezinih leđa. Glave čvrsto vezane i priljubljene uz kolac bila je potpuno bespomoćna. Pokušavala se otrgnuti, ali konopac je bio jači. Divlje je rzala i ritala se

stražnjim nogama ne bi li spriječila da joj namaknu oklop koji nije podnosila.

— Donesite uzde! — vikne mladi kauboj.

Zvao se Dick Easton a stigao je na ranč prije četiri godine bježeći s Istoka tko zna pred kim. Jim Pollock ga je prihvatio načinivši od njega čovjeka a uz to i svoju desnu ruku. Odnosio se prema njemu kao prema vlastitom sinu kojeg nije imao.

Neki čovjek skoči s ograde.

— Do davola s uzdama! — reče glasno. — Dajte mi samo kratki komad konopca, pa ću vam pokazati kako se jaše ta divlja kobilu.

— Prokleta budala! — promrmlja Pollock.

— Tko je taj? — upita Hewitt.

— Momak kojeg tražiš. Frank Sanderson. Dovoljno je pijan da izazove sudbinu. Ali moram priznati, ako ikome pode za rukom da kobilu uzjaše, onda će to biti on i nitko drugi!

— Ali pijan je.

— Napola, a tada je najbolji.

Nitko polupijan ne može biti najbolji, naprotiv. Frank Sanderson se smatrao najboljim u svemu. Kao i Hewitt, bio je talentiran za mnoge stvari, premda ne za iste. Bio je dobar poznavalac stoke, sposoban za dugotrajna jahanja, ali znan i kao čovjek vješt i brz na oružju. Pokupio je dvojicu ili trojicu sličnih sebi a svi zajedno znali su sijati strah gdje god su se pojavili. Nije bio hvalisav, ali hod mu je bio veoma samouvjeren. Taj način hoda bio je jedan od razloga zbog

kojeg su mu se i stranci micali s puta. Mogao je imati oko četrdeset godina. Po Hewittovu sudu bio je visok gotovo dva metra i teži od sto kilograma. Ramena su mu bila široka kao u drvosječe. Napeti, jaki mišići nazirali su se ispod tanke, isprane košulje. Njegova svijetla koža sjala je na suncu poput dobro ulaštenih čizama. Dva hladna plava oka krasila su mu lice. Ogromnim je šakama polako otkopčao opasač s revolverom i pružio ga prvom momku do sebe.

— Dodaj mi komad konopca da joj ga uguram u žvale, a onda ću je uzjahati.

— Frank — reče Dick Easton — ne bi trebalo da je jašeš bez uzda. Imao sam je prilike promatrati tjedan dana...

Frank samo suzi oči i ne reče ništa. Hewittu je to bilo dovoljno da shvati da je Sanderson pijaniji nego što izgleda. Netko donese kratki konopac s omčom na jednom kraju. Kobila se i dalje otimala i borila kako je mogla. Za nekoliko trenutaka kratki je konopac bio uvučen u njezine žvale.

— Jime — reče tiho Hewitt — ovaj će se za tili čas naći na zemlji. Kobila će ga zbaciti sa sebe i izgaziti kopitima.

— Nije me briga — odgovori Pollock — nitko ga nije silio da jaše.

Četrdesetak ljudi posjedalo je po ogradi velikog korala. Nitko nije želio propustiti trenutak kada će, a bili su sigurni da hoće, pijani Sanderson pasti s leđa divlje životinje.

Sanderson prekorači kobilu kao profesionalni jahač rodea,

a to je nekad i bio. Čvrsto je zgrabio jabuku sedla i naredio momku da odveže kobilu. Način na koji je to uradio, bio on pijan ili ne, pokazivao je da nimalo ne osjeća strah.

Momak odveže dugački konopac i pojuri prema ogradi. Tek kad je sjeo, kobila je shvatila da je slobodna. Sanderson povuče uže okrećući joj glavu od kolca za koji je bila privezana. Kobila zabaci glavu i iz nje izbije sav bijes. Počne skakati dočekujući se na ukočene noge. Sanderson se jedva održavao u sedlu. Životinja se propinjala čas na prednje, čas na stražnje noge. Poskakivala je po koralu približavajući se mjestu gdje su sjedili Hewitt i Pollock. Jim Pollock prebaci jednu nogu preko ograde i pripremi se da skoči na drugu stranu.

Hewitt je opazio da je Sanderson izgubio ravnotežu kad je kobila počela mahnito skakati, jahačev izraz lica govorio mu je da je on toga svjestan. Još nije osjećao strah, ali ga je zapanjilo da se to njemu može dogoditi.

Kobila je postrance nasrnula na ogradu u blizini mjesta na kojem je sjedio Hewitt. Sandersonu desna noga ispadne iz stremena i on se nagne ulijevo. Nos mu je počeo krvariti od udarca glavom u ogradu. Konopac mu je ispao iz ruke.

Hewitt je nesvjesno, potaknut nekim instinktom, skočio kobili na glavu. Obuhvatio ju je rukama stegnuvši joj jedno uho. Kobila nasrne glavom i njezina gubica pogodi Hewitta u lice. On otvori usta i ugrize je za gornju gubicu.

Vidio je Sandersona kako je pao na glavu, preokrenuo se na leđa i ostao tako ležati. Kobilica se ukopala, ali se vidjelo da joj se mišićje napinje. Njezina osjetljiva gornja gubica bila je jedino ranjivo mjesto. Taj trik Hewitt je naučio od Indijanaca, koji su na taj način pripitomljavali konje. Dugo je bijelcima trebalo da nauče kako upotrijebiti omču. Trebalo ju je samo namaknuti konju oko gornje gubice, stegnuti je i zavrnuti komadiće drva. Tako se jednom rukom mogao umiriti i najveći i najgoropadniji pastuh.

Iza sebe je Hewitt čuo glasove:

— Izvucite Franka odavde! Položite ga na prostirku, kičma mu je možda stradala. I dodajte konopac da ponovo svežemo kobilu!

Hewitt je koraknuo unatrag prisiljavajući i kobilu da to učini. Između koračaja je hvatao zrak. Dick Easton namakne kobili uže oko vrata. Hewitt odskoči, jer je životinja, osjetivši konopac, ponovo počela divljati. Ali Easton uspije da je dovede do ruba korala i vješto je priveže za ogradu.

Hewitt nije vidio kako su ponijeli Sandersona, ali je opazio da su ga položena na prostirku provukli ispod donje grede na ogradi. Liječnika nije bilo u blizini. Netko je morao obaviti njegov posao, a Hewitt je znao tko će to biti.

— Jeffe — približio mu se Pollock — dodi i pogledaj tog momka. Reci nam koliko je teško ozlijeđen.

Tek tada je Hewitt shvatio da je spasio život čovjeku kojeg je želio odvesti na vješala. Zaljuljao se, ali se odmah pribrao i pošao prema ulazu kraj kojeg je ležao Sanderson.

Kleknuo je pokraj njega. Čovjek je bio živ, u to se odmah uvjerio. Prislonio je uhu na Sandersonova prsa i začuo snažno i jednolično kucanje srca. Sandersonova koža bila je prirodne boje i nigdje se nije vidjelo ništa što bi upozoravalo na slomljene kosti.

— Mislim — reče Hewitt — da je samo jako natučen, ali ne treba riskirati. Podignimo ga zajedno s prostirkom i položimo na krevet.

Snažne ruke podigle su besvjesno tijelo i unijele ga u kuću. Ispred njih je Edna, žena Jima Pollocka, pokazivala put prema jednoj od spavaćih soba. Polako su položili Sandersona na krevet a Hewitt ga je ponovo pregledao.

— Hladna voda će najbolje pomoći. Istrljajte mu čelo i lice hladnom vodom, pa ćemo vidjeti hoće li ga to dozvati k svijesti.

— Sva je sreća da je pao na tu svoju tvrdu glavu. Da se prevrnuo drukčije, ubio bi se kao pasji sin — promrmľjao je netko u prostoriji.

* * *

Nesreća je nakratko pokvarila veselje. Nitko se nije zapitao za Sandersonovu ženu. Ona nikamo nije izlazila, a nikome nije palo na pamet da je obavijesti da se njezin muž ozlijedio. Bila je to žena ugodne vanjštine, kako je Hewitt čuo,

odana čovjeku koji je zlorabio njezinu skromnost. Bila je zatvorenik u vlastitoj kući.

Nekoliko žena je naizmjenice trljalo Sandersonovo lice i čelo, ali on se nije micao niti mu se disanje i kucanje srca promijenilo. Ljudi su se polako udaljavali iz prostorije i odlazili da se posluže jelom. Vol je bio skinut s ražnja, pa su se uz meso ljudi služili graškom i krumpirom. Nije bilo stolova. Muškarci i žene su sjedili u grupicama na zemlji.

Činilo se da ne mare za Sandersona, koji ovdje nije imao prijatelja. Kobila koja ga je zbacila stajala je nasred korala, još nemirno okrećući glavu. Edna Pollock bila je zaokupljena dijeljenjem hrane. Njezin muž i Jeff Hewitt jeli su zajedno stojeći podalje od ostalih.

— Jeffe — reče Pollock — moram ti pružiti ruku. Spasio si život tom bezvrijednom pasjem sinu — zavrteo je glavom i nastavio: — Ja to ne bih učinio čak ni za tebe.

— Naprosto nisam razmišljao — reče Hewitt. — Kad imaš priliku, iskoristiš je.

— Ja ne!

— Sjećam se kad su u San Franciscu ona četiri ogromna Australca napala poručnika Wicksa. Bio si tamo i nisi ni prstom maknuo, je?

Pollock se nasmijulji.

Bila je to prava zabava. Vojnici se katkad moraju ispucati. Ali ja nisam takav da bih se miješao.

Hewitt i Pollock zajedno su služili vojsku. Pollock je bio narednik a Hewitt kaplar, ali u vojsci nije nosio to ime. Za-

jedno su doživjeli mnoge dogodovštine, a zapamtili su ih kao buntovnike koji su »ozbiljno kršili red«.

Hewitt, koji se tada zvao Hugh Goff, napustio je vojsku pošto se posvadio s polupijanim dežurnim oficirom i mladim potporučnikom koji je slijepo izvršavao svaku naredbu svoga kapetana.

Nakon svega general mu je ipak dao preporuku za rad u agenciji Pinkerton, gdje je zaradivao toliko novca koliko prije ni sanjati nije mogao. Napustio je zauvijek vojnički život. Otad nije ni pomislio na Pollocka sve dok prije nekoliko tjedana nije slučajno nabasao na njega.

II

— Jime — upita Jeff — što ćeš učiniti s tim konjem?

Usta punih sočne pečene govedine Pollock se zagledao u sredinu korala.

— Pozabavi se njime ako hoćeš — reče. — Za mene je to napast od konja.

— Ne, nije — reče Hewitt — vrlo je poslušna. Samo treba nekoga tko će s njom znati postupati.

Pollock zakima glavom.

— Izgubit ćeš mnogo vremena pokušavajući slomiti konja kojem je uspjelo zbaciti čovjeka.

— Koliko tražiš za nju? Daj mi jake uzde s ispletenim konopcima i pusti me da se pozabavim njome. Ja ionako trebam konja.

— Ne ovog. Ova kobila nije ni za što!

– Do vraga, koliko tražiš za nju?

Pollock se zagleda u Hewitta.

– Isti stari Goff, mislim Hewitt. Ne mogu se nikako naviknuti na tvoje novo ime. U redu, možeš je uzeti, ali prije toga mi moraš napisati i potpisati gdje želiš da te pokopamo, kako mi se ne bi desilo da se o tebi brinem kao o ovom prokletom Franku Sandersonu.

Hewitt izvadi novčanik i pruži Pollocku novčanicu od deset dolara.

– Čuo si ga – obrati se najbližem čovjeku – taj konj je odsad moj.

– Svakako – reče Pollock, spremajući novčanicu. – Pruži momcima novu zabavu – zatim podigne glas: – Hej, momci, Jeff će zauzdati kobilu i pokazati kako je treba jahati!

– Svi osim Dicka Eastona neka se povuku – reče Hewitt.

– Dick, pronadi mu uzde s ispletenim konopcima i provjeri jesu li čvrste.

Mladi kauboj dohvati uzde i pomogne Hewittu da ih stavi kobilu u žvale i oko ušiju. Hewitt je stezao omču oko gornje gubice nemirne kobile sve dok se nije sasvim priljubila uz njezinu kožu. Sada će svako snažno pritezanje uzda pritisnati i štipati to jedino osjetljivo mjesto, tako da će se kobilu smiriti. Osim toga, omča nije dopuštala kobilu da otvori gubicu, a u skakanju i otimanju ona bi si mogla sasjeci jezik pokušavajući izbaciti metalne žvale. Španjolski krotitelji imali su posebnu brnjicu u istu svrhu: sprečavala je da se konj u bijesu ugrize za jezik.

Hewitt se gotovo istim pokretima kao i Sanderson sat ranije polako s ograde spustio na sedlo. Stremeni su mu bili predugački i prije nego što će Easton osloboditi kobilu, on ih namjesti.

– Ovo je jedan od razloga zbog kojih je Sanderson stradao. Nije imao oslonca u stremenima.

– Mogu li? – upita Easton uzbuđeno.

– U redu, puštaj! – poviče Hewitt.

Momak trgne konopcem i čvor se odriješi. Istog časa bio je na ogradi, gledajući unatrag, kako ne bi propustio nijedan trenutak. Nakon Hewittova povika ljudi koji su sjedili ili stajali iza ograde koralu odjednom su zamukli zadržavajući dah i pokrete. Zaista, na trenutak je nastala tišina. Je li zbog tog muka ili zbog mladićeva bijega na ogradu kobilu naslutila da je slobodna? Čim joj je to dorplo do svijeti, njezino mišićje se ukruti, ona se naglim skokom odvoji od ograde i ukopa se nekoliko metara dalje od nje. Raširenih prednjih i stražnjih nogu pokušavala je, spuštajući glavu među koljena, zbaciti jahača preko glave. Hewitt je to očekivao. Još dok se njezina glava spuštala, on se izvio unatrag natežući uzde.

Omča pritisne nježnu kožu na gornjoj gubici. Kobilu zarže, zaustavi glavu i stane je naglo dizati. Istog trenutka njezine prednje noge stanu se odvajati od zemlje i ona se propne pokazujući svu svoju veličinu. Jedna joj noga nekoliko puta potraži oslonac u zraku, ali bi-

jesni udarci pogadali su u prazno.

Hewitt je predviđao svaki njen pokret. Neiskusni jahač kliznuo bi preko njezinih leđa kad se kobila naglo propela na stražnje noge. Ali Jeff je znao što mora činiti. Izvijen unatrag, odupro se o stremene i priljubio nogama kobili uz bokove. Nagnuo se naprijed pazeći da se ne spusti preblizu sedlu. Nagli skok kobile mogao bi ga tada nabiti na jabuku sedla i smjesta bi ostao bez daha. To bi bilo dovoljno da oslabi stisak uzda i da ga kobila zbaci sa sebe i zgazi.

Pokreti jahača i kobile bili su ritmički. Svako propinjanje na prednje noge zateklo bi Hewitta nagnuta natrag i obratno, s prednjim nogama u zraku kobila je nosila jahača gotovo na vratu.

Omča je bolno stezala gubicu ogromne i divlje kobile. Oči su joj se iskolačile od straha. Njezin otpor više nije bio uperen protiv jahača, već protiv nesnosnog bola. Stoga je ponovo pokušala ugurati glavu među koljena ne bi li trljanjem smakla omču. Hewitt joj to nije dopustio. Snažnije povukavši jednu stranu uzde, on joj okrene glavu na jednu stranu i kobila na trenutak poklekne. Činilo se da će pasti, ali njezina snaga i refleksi to nisu dopuštali. Načas Hewitt ugleda njezino oko i shvati da je trenutak da je ukroti. Malo se približi njezinu uhu i ispusti prodoran i rezak uzvik. Kobili se istog časa uši ukrute i ona na trenutak izgubi orijentaciju. Više se nije borila ni protiv

boli ni protiv jahača, obuzela ju je želja za bijegom.

Hewitt je još prije opazio da je jedna strana ograde korala niža od drugih. On podbode kobilu i ona se propne te bijesno zagalopira. Oblivena pjenom i znojem, sjala je na suncu, rida, napetih mišića. Ni Hewitt nije izgledao bolje. Šešir mu je spao još prije na samom početku borbe, a rijetki, slijepljeni pramenovi kose padali su mu po licu.

Bio je to trenutak odluke. Kobilu nije navikla na skokove, ali vodio ju je instinkt. Njezini pokreti odgovarali su situaciji u kojoj se nalazila. Hewitt će joj samo pomoći da se odluči za skok. Ukopa li se, padne ili se spotakne o ogradu, posao je propao.

Korak pred ogradom Hewitt je snažno ritne u slabine. Ponovo povuče uzde i ispusti krik koji je kobila već čula. Njezine prednje noge naglo se zgrče a stražnje je podignu visoko iznad ograde. Činilo se da je bila spremna za bijeg, a apsurd je bio u tome što joj je slobodu poklonio onaj koji će je cijeli njezin vijek iskorištavati.

Hewitt popusti uzde i dopusti kobili da trči. Ona je to činila zdušno osjećajući se slobodna. Hewitt počne govoriti dajući joj do znanja da je još tu. Kobili to više nije smetalo. Pretrčala je nekoliko stotina metara i tada je Hewitt naglim pokretom uzda zaustavi. Ona ponovo osjeti bol na gubici i ponovo se divlje propne. Ali ni ovaj put Hewitt nije izgubio ravnotežu.

Ponovo je potjera. Trudila se da mu pobjegne, a on je polako počeo upravljati upotrebljavajući uzde, usporavajući je ili prisiljavajući da ide putem kojim on želi. Zgrade ranča »D&D« su iščezavale a pomalo i visoki borovi koji su ih okruživali.

Jim Pollock izgradio je svoj posjed na najboljem i najbogatijem dijelu planina sjevernog teritorija. Zimi je tu sniježilo, a medvjedeg i jelenjeg mesa bilo je u izobilju. Izgradio je nekoliko mostova koji su vodili na putove prema Prescottu i Kehoe Mesi.

Nalazili su se na području divljih kanjona i kobila je jednim pokretom mogla ubiti i Hewitta i sebe. Ali već duže vrijeme ona je odgovarala na njegove udarce kojima ju je usmjeravao lijevo i desno, pa on postepeno ublaži stisak uzda i udarce u slabine. Dva puta ju je zaustavio i dopustio da se odmori. Oba puta, popustivši uzde, osjetio je da ga još nosi kao teret i da vreba tren kada će ga zbaciti.

Prošao je sat vremena u jahanju i Hewitt okrene kobilu natrag, prema ranču »D&D«. Bila je umorna. Snažno ju je pognao, a onda naglo zaustavio i u trenutku kad se ona ukopala on klizne iz sedla. Kobilu ga je gledala raskolačenih očiju, ali se nije pokušala boriti kad joj je nabacio uzde oko glave.

Pokušao ju je ponovo uzjahati, ali ona se izmaknula. On snažno pritegne uzde i reče joj:

– Ne čini to!

Povuče joj glavu dolje i prije nego što se ona snašla, bio joj je na leđima.

Još je stajala. On se nagne i potapša je po vratu.

– Mudar konj – reče – mudar konj! Ti i ja ćemo se sasvim dobro slagati.

Konj zapravo nije bio mudar. Kod konja je sve sjećanje i mudar je onaj koji može naučiti da na svaki njegov pokret jahač ima spreman protuudar. Kad se taj nauk usadi u konjsku glavu, nitko ga više ne može izbaciti iz nje.

Predio kojim su prolazili bio je pun rudnika u kojima je čovjek kopao tražeći zlato. Duboki tuneli skrivali su muke i znoj ljudi koji su pijucima ili dinamitom kopali svoju sreću, bogatstvo ili smrt.

Usmjerio je kobilu prema jednom od tih tunela i hrpi izbačene zemlje koja je zaklanjala ulaz. Prisilio ju je da se zaustavi kraj velikog odbačenog kotača kojim su se kolica puna iskopane zemlje izvlačila iz tunela. Učinio je to zato što je osjetio da se ona protivi stajanju uz predmete koji su je podsjećali na čovjeka.

Prošlo je dva i pol sata, sunce se počelo spuštati prema zapadu i Hewitt potjera kobilu prema ranču. Nijedan muškarac, žena ili dijete nisu napustili svoje mjesto.

– Vratit će se on – govorio im je Jim Pollock – i kladim se u što hoćete da će stići jašući tu prokletu kobilu!

Nitko se nije želio kladiti. Kobilu još nije bila sasvim svladana i sutra će se ponovo svom snagom opirati onima

koji će pokušati da je osedlaju. Ali sjetit će se jahača i postati pitoma, jer ionako od tog zla ne može pobjeći.

Dick Easton htio se pobri-
nuti za kobilu, ali mu Hewitt to
nije dopustio.

— Donesi mi slame i tvrdu
četku — reče — i ostani da mi
pomogneš držati kobilu.

Hewitt joj je skinuo sedlo a
Dick ju je pridržavao kad joj je
četkao dlaku. Nije joj se svi-
dala njihova prisutnost, ali na-
kon poslijepodnevnog iskustva
više nije imala volje da se
opire.

Hewitt joj skine uzde i omču
koja joj je stezala gornju gu-
bicu i ostavi je slobodnu u ko-
ralu. Nije joj skinuo samo
omču oko vrata. Kobila se od-
mah zaputi prema valovu i
počne halapljivo piti.

— Onda — reče Jim — može
se reći, nabavio si konja, Jeffe.

— I to dobrog! Koliko je
stara?

— Peta joj je godina, a dok je
nismo dotjerali ovamo, čovjek
nije položio ruku na njenu
dlaku. Što tražiš da je ipak
zadržim?

— Sada je novac ne može
kupiti — reče Hewitt. — Izgu-
bio si je. Prestao si joj biti vlas-
nik.

— Slatka je! — reče Pollock
zavidno. — Kako ćeš je zvati?

— Pa baš je dobro ime
Slatka.

— To će ubiti Franka Sander-
sona — reče netko iz gomile.

— Da sam na vašem mjestu,
gospodine Hewitte, ne bih mu
okretao leđa poslije ovoga. Uz-
jahali ste konja koji je njega
zbacio i prebio mu leđa.

— Kako mu je?

— Nema nikakve promjene

— Pollock je izgledao zabrinut.

— Hoćeš li ga ponovo pogle-
dati? Užasava me pomisao da
tamo leži i umire, a da njegova
žena o tome nema ni pojma.

Ušli su u kuću. Hewitt nije
zapažao nikakvu promjenu.
Sanderson je još spavao. Malo
teže je disao, a to je bio znak
da je natučen, ali Hewitt je
sumnjao da bi što bilo slom-
ljeno.

— Jedno je sigurno, noćas se
neće ni pomaknuti. Hoće li
netko obavijestiti njegovu
ženu?

Na trenutak je zavladala ti-
šina. Tada se javi Pollock:

— Ostajala je ona više puta
sama. On ne trpi nikoga u svo-
joj kući kad nije prisutan.

— Oh, do vraga! Obavjestit
ću je ja ako neće nitko drugi.
Što je posrijedi? Zar je taj čov-
jek lud? — upita Hewitt.

Nitko nije odgovorio, a Pol-
lock mu glavom da znak i He-
witt ga je slijedio prema izlazu.
Vesela gomila se polako razila-
zila. Obitelji su se spremale za
odlazak na udaljenije farme
nakon velike godišnje pro-
slave. Odsad će razmišljati o
narednoj proslavi na ranču
»D&D«.

— Dat ću ti dobrog konja —
reče Pollock — svog vlastitog, i
neka ti bude jasno da ne post-
oji čovjek kojemu bih dao da
ga jaše. — Pollock uvede He-
witta u malu nadsvodenu staju
u kojoj je bio njegov veliki sivi
pastuh. Dohvati četku i počne
ga trljati. — Nisam siguran da
ta Frankova žena nešto vrijedi
— doda — a ne poznajem čak

ni nekoga tko bi to tvrdio. Vuče se za njim već četiri godine a ostala je s njim čak i onda kad se spetljao s Earpovim ljudima dokazujući da je najtvrdokorniji čovjek u Tombstoneu. Lud je za njom, ali se prema njoj odnosi kao prema psu, kao prema prokletom psu!

— Kako to misliš?

— Nekoliko puta ju je pretukao bez razloga. Jednom u samom središtu Prescottta, u subotu navečer.

— I ljudi su to dopustili?

— Jeffe, bio je spreman da povuče oružje, a nikome nije palo na pamet da ga na to prisili.

-- Kako se zove, tko je ona?

— Neki momak je čuo da je Sanderson zove Charlie, a rekao je da je njezino djevojačko prezime Law. Kaže da je kći nekog doseljenika iz Kanzasa i da je pobjegla od kuće s Frankom. Dečko ju je nazvao imenom Charlotte, ali Frank ga je dohvatio i tako pretukao da dva tjedna ništa nije mogao raditi.

— Razumijem.

Pollock je pripremio sedlo i počekaio prije nego što ga je zabacio na sivca.

— Jeffe — upita — misliš li da bi Frank mogao biti umiješan u taj razbojnički prepad?

— Svatko u to može biti umiješan. Pobjegli su sa četrdeset tisuća dolara. Novac se nigdje nije pojavio. Pronašli smo dva mrtva čovjeka koji su mogli biti u to umiješani. Naša je pretpostavka da su trojica izvela prepad i da je jedan od njih ubio preostalu dvojicu. Sad mi reci kako naći onog

pravog a da ne njuškaš među ljudima.

— Frank je to mogao učiniti — reče Pollock tihim, povjerljivim glasom. — Ali ne znam kako bi mogao izdržati da ima toliko novaca, a da ne potroši niti centa. On i njegova jadna žena rade kao psi u tom malom, starom rudniku zlata. Ako je posjedovao dio tih četrdeset tisuća, mogao ih je potrošiti na četrdeset tisuća mjesta.

— Ne, ako je dovoljno mudar da počeka da se stvar slegne — reče Hewitt. — To se uvijek dogodi i nitko se za to više ne zanima, osim...

— Osim privatnih detektiva koji su plaćeni da pamte. Ne bih rekao da to Frank nije učinio. Kažem samo da znam tog pasjeg sina isto kao i svakog drugog i jednostavno ne mogu zamisliti da čeka bolje vrijeme da potroši taj novac. — Pollock je osedlao konja, zauzdao ga i izveo iz staje. — Smračit će se dok tamo stignem — reče — ali Frankova žena uvijek ostavlja upaljenu svjetiljku na drvetu, jer Frank katkad dolazi kući tako pijan da ne vidi ni planinu. Uz to oni imaju ogromnog bijelog psa kojeg ćeš morati ubiti prije nego što spustiš nogu na tlo kad je ona sama. Jeffe, to nije posao za stranca.

— Meni ništa nije strano — reče Hewitt, uskačući u sedlo. — Ona će znati da sam ja samo ružni stari kauboj.

— Svakako — reče Pollock — ali hoće li to znati Frank?

III

Jim Pollock posjedovao je na ranču »D&D« nekoliko običnih konja, ali ih je uorzo zamijenio za najbolje. Sivac, kojeg je nazivao Slocum, po kapetanu kojeg je poštovao u vojsci, bio je jedan od najboljih. Od ranča do poštanske postaje na glavnoj cesti postojao je samo jedan put i Jeff je dopustio Slocumu da ga sam vodi poznatom stazom. Odatle nije bilo teško slijediti upute koje je Pollock dao Hewittu kako da pronađe rudnik Franka Sandersona.

Hewitt je začuo lajanje velikog psa i nakon nekoliko trenutaka ugledao svjetlo svjetiljke. Počeo je zvižditi neku melodiju.

Svjetla je nestalo. Hewitt je znao da je žena, čuvši da se približava stranac, ugasila svjetiljku i unijela je u kuću. Osjetio je miris dinamita, a to je značilo da je nedavno nešto dignuto u zrak. Dobro je znao da dinamit nije jeftin. To je značilo ili da je Frank Sanderson kopajući dovoljno zaradio da ga kupi, ili da je podigao neki kredit, ili da je imao uštedevinu tko zna odakle, ili da je posjedovao novac iz drugog izvora.

Nikakva dokaza.

Veliki kratkodlaki pas iskočio je iz sjene nadstrešnice i prepriječio Hewittu put. Sivac se ukopao pred psom koji je bijesno reżao.

— Gospodo! — zazvao je Hewitt. — Gospodo Sanderson! Živim kod Jima Pollocka, a vaš muž je ozlijeđen i večeras neće doći kući.

Nije bilo odgovora. Trenutak je počekao.

— Gospodo Sanderson! — pozvao je glasnije. — Vašem mužu je prilično slabo. Ne želim vas uplašiti, ali on je u nesvijesti i možda se nikad neće oporaviti. Ne mislite li da bi bilo dobro da ste pokraj njega?

Nije je mogao vidjeti, ali je čuo da je otvorila vrata kolibe.

— Ne prilazite ni pedlja bliže — reče žena — i ostanite na konju ili će vas pas rastrgati na komadiće. Sada recite tko ste i što želite. Znajte da je u vas uperena dvocijevka, i to nabijena!

— To mi je hvala za uslugu koju vam činim — reče Hewitt.

— Zovem se Jeff Hewitt i prijatelj sam Jima Pollocka.

— Kako se Frank ozlijedio? — upita žena.

— Pokušao je jahati goropadnu kobilu. Bio je pijan i nije mu uspjelo. Već je nekoliko sati bez svijesti.

Ponovo je nastala tišina, a zatim žena progovori:

— Na drvetu je svjetiljka. Upalite je da vas vidim. Tko vas je poslao ovamo?

— Jim Pollock. Poznajem ga petnaest godina, gospodo Sanderson.

Krenuo je prema svjetiljci. Pas ga je slijedio i dalje bjesno lajući. Hewitt je podigao cilindar, izvadio šibice, upalio jednu i prinio je stijenju. Bio je siguran da mu je lice dobro osvijetljeno. Pažljivo je namjestio cilindar.

— Gospodo, imajte povjerenja. Neću vam nanijeti nikakvo zlo. Upozorili su me da ne dolazim kad vam nema

muža, ali on može umrijeti i tada bi me pekla savjest što vam nisam javio da je ozlijeđen. Ženi je mjesto uz njezina muža.

Nije mu odgovorila. Pričekao je trenutak i nastavio:

— Sjahat ću. Ne brinite se zbog psa. S njim se dobro slažem. Recite mi gdje vam je konj i dovest ću ga. Vi se za to vrijeme spremite.

— Nemam konja. Frank se boji da bih nekamo mogla otići.

— Nisu važne želje čovjeka kad je na samrti. Sada ću sjahati...

Pažljivo se spustio na zemlju. Pas je na njega režao. Neki ljudi su vjerovali da Hewitt ima neobičnu moć nad psima. A znao je samo da pred psima ne treba pokazati strah. Pola bitke je time dobiveno. Oprezno je pružio ruku prema psu. Ovaj ju je onjušio i smirio se.

— Sjedni! — reče oštro.

Pas je sjeo.

— Ostanite tamo! — reče žena Hewittu kad se zaputio prema kolibi u mraku.

— Gospodo — odgovori Hewitt — tako se ne razgovara sa čovjekom koji želi biti srdačan. Ako nemate konja, morat ćemo jahati zajedno... Odlučite hoćete li krenuti ili nećete!

— Još korak i povući ću obarač! — gotovo krikne žena glasom u kojem se osjećao strah.

Umjesto da se povuče, Hewitt naglim pokretom zgrabi cijev puške, jedino što je u mraku mogao vidjeti. Predosjećao je da žena neće pucati. Osjetiti kako joj puška ispada iz ruku.

Lecne se vidjevši da se srušila na tlo. Klekne pokraj nje, ali ne vidje ništa. Pas se približavao režeći, spreman za borbu. Hewitt ga udari po njušci stisnutom šakom. Pas podvije rep i udalji se. Hewitt prinese svjetiljku i ponovo klekne pokraj onesvještene žene. Bila je odjevena u tanku, ispranu košulju, preko koje je nosila pregaču. Kosa joj je bila skupljena u dvije pletenice podignute preko glave. Lice joj je bilo pepeljasto.

U sobi nije bilo mnogo namještaja: jedan krevet, mala peć, stol sklepan od dasaka i dvije klupe. Hewitt podigne ženu i položi je na krevet. Bila je laka kao da je sama kost i koža. Hewitt osvijetli prostoriju. Ne vidje ni mrvicu hrane, samo napol ispražnjenu bocu viskija. Ulije malo viskija u lončić i doda vode. Sjedne na rub kreveta, podižući ženinu glavu. Činilo se da se osvješćuje. Počela je piti ponudeno piće, ali kad je osjetila da je to viski, ispljune ga.

— Popijte malo — reče ljubazno Hewitt — ponekad je i to hrana.

Drugi gutljaj ona ispije i naglo se otrgne od Hewitta. Lice joj je u polutami izgledalo divlje, ali ljepše nego prije.

— Tko...tko ste vi? — upita mucajući.

On joj sve ponovi, polako, ljubaznim glasom. Žena potrese glavom.

— Ubit će me! — reče. — I vas će ubiti, jer ste došli k meni. Odlazite, molim vas! Preklinjem vas!

— Idem, ali i vi ćete sa mnom. Gdje su vam stvari?

Umjesto da odgovori, žena počne plakati. Hewitt nađe neke stvari: prilično novu haljinu, češalj i nekoliko košulja, pa sve to strpa u bisage na sedlu. Ona ustane i zagleda se u njega.

Hewitt se zaustavi na ulazu i položi joj ruku na rame.

— Koliko je vremena prošlo otkako ste nešto jeli? — upita je.

— Dugo — reče ona tiho, zamišljeno. Ponavljala je nesvjesno: — Dugo, dugo.

— Zar u kući nema nikakve hrane?

— Nema.

Pa što je onda Frank jeo?

Ona prijede dlanom preko čela.

— Nisam ga vidjela tjedan dana.

— Što ste radili za to vrijeme?

— Pokušavala sam raditi u rudniku. Prije nego što je otišao, minirao ga je.

— Kamo je otišao?

— Rekao je da mora vidjeti nekoga i da će se vratiti sutradan. Kako ste kazali da vam je ime?

— Jefferson Hewitt, gospodo.

— To znači da ste vi taj kojega je trebalo da vidi.

— Ja? Zašto?

— Rekao je da će vas ubiti!

— Ubiti, mene? Zaboga, zašto ubiti, gospodo?

— Ne znam.

Bila je iscrpljena gladu i bilo je nekorisno dalje je ispitivati. Nije se opirala kad ju je poveo do konja. Podigao ju je do sedla i pomogao joj da ga opkorači. U svjetlu svjetiljke koja joj je svijetlila u lice on je bolje promotri.

Bila je tridesetogodišnjakinja, zaključio je, ili možda nešto mlađa. Imala je velike, divlje smeđe oči u kojima su se vidjeli strah, umor i glad. Bila je obamrla, nesposobna da razmišlja i da zapaža ono što se oko nje zbiva.

Nije bilo potrebno zaključavati vrata kolibe. Hewitt se uspeo na sedlo i rekao ženi da ga obgrli rukama, a zatim je potjerao konja. Neko vrijeme pratio ih je pas. Hewitt se okrene i otjera ga. Osjetio je da je žena zaspala, jer je stisak njezinih ruku popustio. U posljednji čas je uhvati da ne padne sa sedla.

Povremeno je nešto mrmljala, ali on je nije razumio. Kad su prešli dio puta s kojeg se koliba još vidjela, sivac je potrčao. Na udaljenosti od nekoliko stotina metara Hewitt je ugledao jahače kako mu se približavaju. Zaustavio je sivca i ruka mu je nesvjesno uhvatila držak kolta. Bio je to revolver teškog kalibra koji je Hewitt prilagodio veličini svoje šake. Dok je jahao, kolt je ležao gotovo vodoravno i on ga otkoči, spreman da zapuca ako bude potrebno.

— Tko ide? — povukao je.

— Jeffe, to smo mi, zabrinuli smo se za tebe! — prepoznao je Pollockov glas.

Pollock je prilazio sa svoja tri najpouzdanija čovjeka, među kojima je bio i Dick Easton. Žena se probudila, ali joj se Pollock nije obratio. Jahao je uz Hewitta i pomagao joj da se održava u sedlu.

Dojahali su do stražnjeg ulaza u Pollockovu kuću i Pol-

lock prvi sjaše, priskočivši odmah da pomogne ženi da se spusti. Njegova je žena stajala na vratima.

— Odnesi je u našu spavaću sobu! — reče Pollockova žena.

— Jadnica, blijeda je kao avet!

— Ne — umiješa se Hewitt — ne u krevet! Ona je samo izgladnjela. Imate li malo mlijeka ili tople juhe?

Posjeli su je na stolicu i ona je spustila glavu na svoje ruke na stolu. Gospoda Pollock, vitka, snažna, zdrava žena, stajala je uz štednjak i grijala mlijeko. Napunila je zatim vrč i postavila ga na stol. Ponovo se okrenula štednjaku i stavila na nj neku posudu.

— Ne shvaćam zašto ste me doveli ovamo — reče Sandersonova žena. — Netko mi je rekao da je Frank ozlijeđen. Je li to istina?

— Da — odgovori gospoda Pollock — ali ne treba da se uzbuđujete. Bolje je da malo na sebe pripazite. Volite li piletinu? Ostalo je mnogo hladne govedine, ali mislim da će za vas biti bolja piletina.

Hewitt i Pollock izašli su na trijem ostavljajući dvije žene same.

— Kako je Sanderson? — upita Hewitt.

— Ne zapažem nikakvu promjenu. Ovdje su sad oboje i oboje su u lošem stanju, ali ako netko od njih ne preživi, kladim se da će to biti ona. K vragu, pa ona je napol mrtva!

— Jime — reče Hewitt — neko vrijeme je bila bez svijesti, ali mi je uspjela ispričati da ju je Frank ostavio samu prije tjedan dana, kako bi ne-

koga vidio. Da bi ga ubio! Taj netko sam ja. Tko je uopće znao da sam ja ovdje?

— Zašto to pitaš? Pa ja nisam tajio da si ovdje! To je vrlo lako moglo doprijeti do njega. Bit će da mu je to rekao netko tko je prolazio pokraj njegove kolibe.

— Netko tko je samo prolazio ili netko tko je baš radi toga tamo odjahao?

Pollock je na trenutak zašutio.

— Nešto sam smislio. Znaš što bi sada bilo najbolje? Da se taj pasji sin i ne probudi! Jer on je zlikovac, Jeffe. Pričaju da je prije šest-sedam godina jahao s Wyattom Earpom. Tvrde da ga je kao dječaka od četrnaest godina sam Wild Bill Hickock naučio pucati. On je od te vrste!

— Loš čovjek. Zaista sam napunio gaće od straha!

— To uopće nije smiješno, Jeffe.

— Jime, sretao sam mnoštvo takvih tipova. Poznavao sam i Wyatta i Morgana Earpa otprilike u isto vrijeme. Nismo zabadali nosove jedan u drugog. Postoji li neko mjesto na koje bih mogao prenijeti Sandersona čim postane sposoban za putovanje? Ne možeš od njega sakriti da smo mu ženu doveli ovamo.

— Pa što?

— Ja želim biti kraj njega kad se probudi!

IV

Jefferson Hewitt ili — kako se tada zvao — Hugh Guff do-

šao je iz Missouri Ozarksa kao polupismeni dječak i morao je lagati o svojim godinama da bi ga primili u vojsku. Bio je pomalo čudan regrut, brzo je učio, poslušno i bez pogovora izvršavao naredbe svojih pretpostavljenih. Nisu nikad shvatili da se držao po strani zato što se sramio svog neznanja. Učio je slušajući školovane oficire. Čitao je sve što bi mu došlo pod ruku. Nije se zadovoljio samo engleskim. Slušajući njemačke i španjolske regrute, odlučio je da nauči i njihove jezike, ne bi li se s njima bolje sprijateljio.

U vrijeme kad je morao napustiti vojsku i kad se zaposlio u Pinkertonovoj agenciji bio je već prilično obrazovan. S lakoćom je govorio španjolski, prilično dobro njemački, razumio je talijanski i francuski. Imao je mnogo talenta i koristio ga što je bolje mogao.

Bio je uvijek spreman da puca, revolverom ili puškom, bez razlike. Ali njegovo najdraže oružje, kad je bio dovoljno blizu da ga upotrijebi, bio je kratki komad meke kože natopljen sokom neke posebne biljke. U borbi tim oružjem bio je pravi majstor.

Bio je talentiran za crtanje i mogao je postati jednako dobar portretist kao što je bio detektiv. Njegovo poznavanje karata i kockarskih trikova bilo je također na visini. Davno je platio nekom starom kockaru, uništenom tuberkulozom, da ga podučiti svim smicalicama. Nadmašio je svog učitelja.

Bavio se i akcijama na burzi, zapravo je i postigao reputaciju u Pinkertonovoj agenciji baveći se tim poslom. Zbog svih talenata koje je posjedovao i poslova kojima se bavio nije bilo čudo što je imao tucet različitih imena. Izabrao je da bude Jefferson Hewitt, jer mu je Hewittova osobnost najbolje odgovarala. Jefferson Hewitt bio je netko s kim se najradije identificirao.

Prije nekoliko godina banka Cheyenne mu je ponudila da zajedno s njemačkim profesorom Conradom Meuseom vodi burzovne poslove za dioničarsku kompaniju. Conrad je bio neženja Hewittovih godina, kičeno obučen čovjek koji je volio otmjeno društvo i slatki život. Nije mogao razumjeti kako Hewitt može ići uokolo prljav i neuredan, spavati u sumnjivim hotelima, stajama ili čak na zemlji, a pogotovu nije mogao shvatiti kako takav čovjek može uspješno mešetari. Obojica su bila bogata. Conrad se bavio svim poslovima u Cheyenneu, a Hewitt onima vezanim za kompaniju, pa i kriminalom, kojeg je i u samoj kompaniji bilo dosta. Hewitt nije točno znao koliko novca posjeduje, jer se Conrad sam vrlo uspješno bavio investicijama. Hewitt je vrlo rijetko zalazio u Chayenne. Nije tamo imao nekog određenog posla, a i kad bi došao, porječkao bi se s Meuseom. Nisu dugo mogli jedan uz drugoga, ali su bili vrlo sličnih osobina — marljivi, s određenom dozom gramzljivosti, a toga su se obojica pomalo sramila.

Bili su najbolji prijatelji.

* * *

Cijele noći je Hewitt sjedio u sobi do Sandersonove razmišljajući o slučaju na kojem je radio. Znao je da je u Tombstoneu Frank Sanderson bio poznat kao Faro* Frank. Ali nakon Tombstonea se navodno smirio, oženio i činilo se da se trudio da izbriše sjećanje na te burne dane.

— Poker je moja igra — znao je govoriti. — Daj mi pet dolara i čist stol i nikakav drugi posao mi nije potreban.

Neko vrijeme radio je u Novom Meksiku. Upao je u neprilike kad se netko pokušao poigrati njegovom ženom. Vratio se u Prescott i zaposlio kao građevinski radnik. Otkrio je u sebi talent dinamitaša. Živio je sa ženom na periferiji grada. Uskoro se propio. Rijetko je bio potpuno pijan, ali ga isto tako nitko ne pamti ni potpuno trijeznog. Bio je osamljenik, agresivan čovjek. Njegova žena je uvijek ostajala po strani. Kad su se i pojavljivali zajedno, Charlotte je bila tiha, skromna žena koja je poslušno išla za mužem kao pas za gospodarom. Samo je jednom došla u Kehoe Mesu da muža odvede kući, jer je bio toliko pijan da se sam nije mogao vratiti. Psovao ju je i tukao pred svima, ali ga je ipak uspjela odvući kući. Po Hewittovu mišljenju bio je to potpuno promašen brak.

* faro — hazardna kartaška igra

* * *

NEAT, Transportna kompanija Sjeveroistočne Arizone, bila je osnovana prije nepunu godinu dana. Posao je cvjetao. Nikada dotad u blagajni nije bilo toliko novca. Našlo se tu četrdeset tisuća dolara, a stjecajem okolnosti uz vozača i blagajnu u kočiji se našao samo jedan putnik.

Na izlazu iz kanjona jedno prilično veliko deblo našlo se na putu. Kočijaš je zaustavio konje i dobro pogledavši uokolo, spremno držeći pušku, sišao je u namjeri da ukloni prepreku. Putnik, poslovni čovjek iz Prescottta, pridružio se kočijašu želeći mu pomoći.

Prvo su začuli dva brza pucanja i vodeći par konja se srušio na put. Maskirani čovjek pojavio se iza grmlja, desetak metara daleko od njih, s revolverom u svakoj ruci.

— Neka vam nikakve ideje ne padaju na pamet! — naredio je mirno — jer ništa vam neće uspjeti. Radije odbaci oružje — rekao je kočijašu — i izvršavaj naredjenja!

Pojaviše se još dvojica. Također naoružani vinčesterkama i maskirani. Ta dvojica su preciznim hicima malo prije smirila konje. Izvukli su blagajnu NEAT-a. Bila je okovana i zaključana.

— Daj nam ključ, stara ludo! — reče jedan od napadača kočijašu.

— Uzeli su mi ključ — tresući se odgovori kočijaš.

Čovjek u njega uperi pušku.

— Kunem se da su mi ga uzeli na posljednjoj postaji! Ja zaista...

Odjeknuo je pucanj. Kočijaš, pogođen metkom ravno u srce, opružio se bez riječi. Ubojica se okrene putniku.

— A što je s tobom? Ti si gurno ništa ne znaš o ključu.

— Ne znam. Ali izvolite me pretražiti i oduzeti mi prtljagu — uspio je izgovoriti poslovni čovjek.

— Idi do đavola! Radije ispregni konje!

Pljačkaši donesoše dinamit i stijenj. Putnik nije bio stručnjak za te stvari, ali mu se učinilo da momci vrlo dobro znaju svoj posao. Poslali su ga u zaklon. Nije ih vidio, ali je čuo uzbudene i zadovoljne glasove kad su blagajnu silom otvorili. Nisu se više obazirali na njega. Uzjahali su konje i nestali jednako brzo kao što su se i pojavili.

Prva osoba koja je naišla bio je savezni šerif Tom Coflin. Imao je dvadeset dvije godine i bio pomalo nesiguran u sebe, ali ljudi su ga poštovali i kao čovjeka i kao oficira. Uvijek je nosio notes i olovku i pažljivo bilježio sve što je smatrao važnim za istragu. Detaljno je ispitivao putnika iz kočije zahtijevajući da se prisjeti svake pojedinosti o napadačima.

Broj Jedan je imao gustu bradu — to se moglo zaključiti po načinu kako mu je na licu stajala marama vezana do ispod očiju. Bio je prije debeo nego mršav, srednje visine.

Broj Dva je bio stariji čovjek sijede kose pod šeširom. Nosio je crvene kožnate čizme s pletenicom pričvršćenom pri vrhu sare. Nije bio visok ali je imao ogromne šake i bez sumnje je

bio stručnjak u rukovanju oružjem.

Broj Tri je imao uske proreze za oči na maramici koju je stavio preko lica. Svezao ju je ispod šešira, pa je slobodno visila preko lica te se ništa nije moglo zaključiti o njegovim karakterističnim crtama. Nijednom se nije dovoljno približio putniku iz Prescottta, tako da mu on nije mogao vidjeti oči. Bio je visok, snažan i okretan.

Voda je, dakako, bio Broj Jedan. Naden je kasnije s metkom u zatiljku u državi Utah. Putnik iz kočije morao je otputovati tamo i uspio ga je prepoznati. U džepovima su mu pronašli samo 185 dolara i ništa više.

Tijelo Broja Dva pronađeno je u Micheltorena Creeku, nekoliko kilometara daleko od Kehoe Mese. Još je nosio crvene čizme, pa ga je putnik iz kočije lako identificirao. I taj je bio ubijen s leđa. Njegovi džepovi bili su prazni.

Slučaj je privukao Hewittovu pažnju, jer je dio ukradenog novca pripadao kompanijama u čijim je poslovima i akcijama imao svoje prste Conrad Meuse. Zato što je njegov gubitak iznosio samo 1800 dolara a i zato što je smatrao da bi troškovi istrage bili previsoki, Meuse je odustao od namjere da traži lopove. No kompanija New York, koja je bila vlasnik kompanije NEAT, odlučila je da taj posao povjeri Hewittu. Pogodba je glasila: privesti Broj Tri pravdi, živog ili mrtvog, s dokazima, uz nagradu od 2000 dolara i plaćene

sve troškove, a osim toga vratiti 40.000 dolara ili dio koji je od te svote preostao uz nagradu koja iznosi 25 posto vraćene svote.

Trag je bilo teško pronaći, ali ispitujući ljude, Hewitt je saznao imena ubijenih (Walt Keaton i Tom Duckworth) te se vratio u Prescott. Iz toga su grada došli pljačkaši. Tu su se pojavljivali i nestajali i svatko tko ih je tražio, morao je početi neko vrijeme i oni bi odnekud iskrsnuli.

Hewitt je metodično počeo pretraživati Prescott, tragajući prvenstveno za novcem, koji je treći bandit već mogao početi trošiti, a uz to i za čovjekom koji je odgovarao opisu. Tražio je čovjeka koji je bio sposoban za takvu pljačku, koji se nije ustručavao da hladnokrvno ubije saučesnike i vozača kočije.

* * *

Iz susjedne sobe dopro je tihi jauk. Bilo je nešto prije četiri sata ujutro. Hewitt je izuo čizme i sa svijećom u ruci uputio se prema sobi.

Frank Sanderson je potpuno obučen još ležao na krevetu. Mrštio se, vjerojatno od bola, ali se nije sasvim razbudio. Hewitt se na prstima išulja iz sobe.

Svitalo je i on se malo stresao od jutarnje svježine. Zaspao je, bolje reći zadrijemao. Razbudio ga je glasno, teško razumljivo dozivanje iz susjedne sobe:

– Hej, ima li tu koga?

Trenutak je vladala tišina, a zatim se začulo škripanje kreveta.

– Zaboga, bit će da sam poludio! Gdje se ja to nalazim? Što se dogodilo, može li mi to tko objasniti?

V

Sanderson je sjedio na rubu kreveta, ne baš stabilno, kad je Hewitt ušao. Pogled mu je bio mutan. Trudio se da se sjeti što mu se dogodilo i kako je ovamo dospio.

To je bio trenutak kad je Hewitt shvatio s kakvim čovjekom ima posla. Nije on bio samo teška pijanica, šakač i revolveraš koji je poznavao Earpove momke. Posjedovao je i oštar um, znao je što želi činiti a povrh svega bio je jedan od najhladnokrvnijih ljudi koje je Hewitt ikad upoznao.

– Tko si ti? – upitao je Sanderson.

– Jeff Hewitt. Stanujem kod Pollocka i ovdje sam da se brienem o tebi. Pao si na glavu s onog konja, zar se ne sjećaš?

– odgovorio je Hewitt.

– Morao bih otići u zahod.

– Ne pokušavaj ustati! Pronaći ću noćnu posudu.

Sanderson je promrmeljao neku psovku i pokušao ustati. Zavrtjelo mu se i pao je na krevet s izrazom bola na licu. Ležao je na leđima poduprt laktovim. Naglo je sjeo u položaj u kojem ga je Hewitt našao kad je ušao u sobu.

– Ne budi lud, čovječe! – reče Hewitt što je ljubaznije mogao. – Teško si ranjen i mogao bi se dokrajčiti ako još jednom padneš.

Neka me davo odnese ako to ne bih želio, pomislio je Hewitt, samo da znam gdje je sakrio onih 40.000 dolara.

Dopustiti Hewittu da mu pomaže bila bi za Sandersona najveća sramota, ali bar bi mu hlače ostale suhe. Hewitt je pro-našao noćnu posudu i spustio je pokraj kreveta.

— Hajde da te pridržim za ruke pa da vidimo možeš li ustati, Sandersone. Možda ću te onda moći obgrliti jednom rukom i poduprijeti dok upotrebljavaš posudu.

Sanderson nije imao kud, ali na licu mu se vidjelo da taj sramni trenutak neće oprostiti Hewittu dok je živ. Stvar je uspjela, čak je Hewitt spustio ruku kojom ga je obgrlio i otkrio da Sanderson može stajati, premda se vidjelo da nije siguran na nogama i da se svaki čas može srušiti. Hewitt spusti napunjenu posudu na pod i pomogne Sandersonu da sjedne.

— Zar se ne sjećaš Pollockove zabave? Pokušao si bez uzda jahati onu ridu kobilu i ona te zbacila.

— Pred svima mi je ispala noga iz stremena.

— Da. Znam kako se osjećaš — reče Hewitt. — Kao prokleta budala, ali to se dešava i najboljima. Daj da ti pomognem da legneš!

— Mogu sam!

Sanderson se opruži na krevetu i ovaj zaškripi. Hewitt iznese noćnu posudu. Sanderson je još bio narogušen.

— Ti si Pinkertonov — reče.

— Nisam Pinkertonov — odgovori Hewitt — ali sam pri-

vatni detektiv. Prije mnogo godina Jim Pollock i ja smo služili vojsku u istoj jedinici. I što bi još želio znati?

Na mutnoj svjetlosti svijee Sandersonovo lice se izmijenilo.

— Zašto me tražiš?

— Ne tražim te.

— Prokleti lažove! — reče Sanderson tiho. — Uvjeren si da sam sudjelovao u onoj pljački kočije, je li?

— Pa jesi li? — Hewitt nastavi, jer odgovora nije bilo: — Ubijeni su kočijaš i dva tvoja saučesnika. Sada, kad imaš četrdeset tisuća dolara, kako ih misliš potrošiti? Ne možeš otići a da ti zakon ne bude za petama. Znaš li na koliko je procijenjena tvoja glava?

Sanderson nije odgovorio, ali oči su mu tražile odgovor, pa je Hewitt, opazivši to, nastavio:

— Na pišljive dvije tisuće dolara, mrtav ili živ! Vidio sam masu konjoubojica za koje su nudili više. Dani Tombstonea su prošli. Ti si samo još jedan od onih koji nisi ni za što drugo nego da pucaju u leđa, dok jednog dana i sami tako ne završe.

— Ne, ti me nećeš ubiti — reče Sanderson — jer se ne bi mogao dokopati četrdeset tisuća dolara. Dokopati ih se nikad nećeš, bio ja mrtav ili živ!

— Sanderson je na trenutak zatvorio oči boreći se s bolom. Otvorivši ih, cinično se nasmi-
jao. — Gospodine detektive, je li tebi jasno da sam najsigurniji čovjek pod kapom nebes-
kom? Sjediš ovdje s parom dvojki blefirajući da imaš po-

ker asova, ali jedino što možeš, to je da se goniš u...

— Točno — mirno odgovori Hewitt — ali i dvojke su korisne u igri. Zapamti, Sandersone, imao sam posla i s gorima od tebe, pa sam ih i sa slabijim kartama prisilio da kleče. Ti si svoje šanse izgubio negdje u Tombstoneu kad si pokušavao biti netko. Znao sam Wyatta Earpa! Nikad te nije spomenuo. Naprosto zato što si bio nitko i ništa.

— Čekaj da se osovim na noge! — poviče Sanderson.

Riječi su mu bile jasne: »Ubit ću te i nikad nećeš saznati gdje je novac!«

— Osoviti se na noge, to je odlična ideja — reče Hewitt ne pridajući važnosti Sandersonovoj primjedbi — ali to neće biti tako brzo. Ja sam napola i doktor. U svakom slučaju sposoban sam uočiti ozljede koje drugome mogu izmaći. Svuci se i pogledaj u kakvom si jadnom stanju.

Sanderson nije protuslovio. Dopustio je da mu Hewitt pažljivo svuče hlače a zatim i košulju. Nosio je duge gaće koje su bile prljave od dugotrajnog nošenja.

Osjetljivim prstima Hewitt je pregledavao vrat uočavajući mjesta koja su bila bolna. Zatim je silazio niz kičmu upirući povremeno svom snagom, ali Sanderson, koji se opružio potrbuške, nije pokazivao da ga išta boli.

Hewitt je zatim opipavao Sandersonovu glavu. Znao je koliko napora Sandersona stoji da svlada bol, ali nijednom nije jauknuo.

— Na vrhu ti je lubanja nagnečena. Čini se da si pao na mali kamen ili nešto slično. Nije strašno, ali ništa ti neće pomoći bolje od odmora. Gadno si iskrenuo vrat, ali kralješnica ti je u redu.

— Koliko će sve to trajati?

— Što to?

— Dok ne ustanem i budem sposoban da hodam.

— Moći ćeš ustati za nekoliko dana i sam ići do zahoda. Za nekoliko tjedana, uz malo sreće, moći ćeš i jahati, ali samo pitome konje. Za mjesec dana sve će biti u redu.

— Do vruga, zar ću sve to vrijeme provesti u krevetu?

— Samo u krevetu. Pollock još nikoga nije izbacio iz kuće ako mu je trebalo pružiti pomoć. Sada legni, gospodine Sandersone, i ne brini se, jer ništa ti se neće desiti bez obzira na ono što si učinio.

Izašao je noseći svijeću i slušajući Sandersonovo stenjanje kad se premještao ispod pokrivača. Zatvorio je vrata.

— Netko se vrzao po kuhinji pokušavajući naložiti peć. Bila je to Edna Pollock a činilo se da je i ona provela besanu noć. Oči su joj bile crvene od plača i kad je ugledala Hewitta, nije mogla zadržati suze.

— Začas će kava biti gotova — reče — a i Jim će uskoro sići na doručak.

Stavila je posudu na rasplamsanu vatru. Jim je ušao noseći u ruci košulju i mrmljavući. Zanimio je vidjevši lice svoje žene. Prihvatio se britve, neprestano gledajući u ženu, ali ništa nije pitao. Znao je da će ona sama početi govoriti.

– Jadna djevojka – ponavljala je Edna.

– Kako joj je? – upitao je Pollock.

– Imaš li ti uopće pojma koliko je njoj godina? Devetnaest! Navršit će dvadeset u studenom.

Hewitt i Pollock su se pogledali, obojica misleći isto: »Njezin je život bio pakao kad izgleda kao tridesetogodišnjakinja.«

– Zna li da joj je muž ovdje. – upita Hewitt.

– Ne zna, ali jedno od njih dvoje mora otići odavde prije nego što doznaju jedno za drugo. Nevjerojatno, ona mu je nakon svega ipak odana! On je tuče, izgladnjuje i postupa prema njoj kao prema psu, ali ona mu je odana! A znate li zašto?

Hewitt je mislio da zna: vjerojatno ju je Sanderson izvukao iz neke javne kuće.

Edna se uzbudila govoreći:

– Sa četrnaest godina prodana je u javnu kuću u Wichita... Drogirali su je opijumom. Od batina je jedva ostala živa. Trebalo je da je slušate dok je to pričala.

– Što je još pričala?

– Da je Frank Sanderson dobro izgledao kad se pojavio u javnoj kući, da ju je pogledao i rekao: »Ova djevojka ide sa mnom. Ima li tko nešto protiv toga?« Nije joj jasno što se zapravo dogodilo, jer je bila drogirana, ali neki...neki...čovjek nije pravo ime za njega...

– Reci »probisvijet«...

– Da, probisvijet, taj je povukao revolver, ali Frank je potegao svoj brže od munje, držak

mu je zabio u lice i iskomadao ga...

– Ostale djevojke su to gledale – reče Hewitt.

– Da, nitko mu se nije suprotstavio.

– To je njegov stil. I tako su oni odjahali u susret suncu da bi dugo živjeli i bili sretni...

Edna je ponovo zaplakala.

– Znam da se takvo što događa, ali nisam znala da dobra djevojka, a ona zaista izgleda dobra, može u to biti upletena. Sanderson se neko vrijeme dobro odnosio prema njoj. Kupio joj je odjeću i konja i poveo je na odmor u Kansas City. On se u nju zaljubio i ona kaže da je bio nježan i pažljiv prema njoj. Živjeli su kao u raj.

– Sve dok nije ostao bez novca – reče Hewitt.

– Edna je opet zašmrkala i obrisala suze.

– Pokušavao je...htio ju je...

– nije mogla izgovoriti do kraja.

Hewitt i Pollock ponovo su se pogledali i Hewitt reče:

– Pokušavao ju je podvoditi, ali ona se tome odupirala. Je li tako?

– Da. Pokušao je ponovo u Dodge Cityju pa u Coffeyvilleu, Tulsi i Amarillu. I kad god bi je na ulici pogledao neki čovjek, Sanderson ju je prodao, a kad bi se vratila k njemu u sobu, istukao bi je!

Pollock je završio brijanje, obukao košulju i sjeo za stol.

– Srce, da doručujemo! – reče. – Ništa od ovoga što si ispričala Jeffu i meni nije čudno. Prije svega, a mislim da će Jeff to potvrditi, ta mala je dobila ono što je zaslužila!

– Tako je – dodade Hewitt.
– Ona ga nikad neće napustiti. Misli da mu duguje život. Kakav život! – reče Edna.

– A da nešto pokušamo! – predloži Pollock. – Ona mala Proctorova koliba je u dobru stanju. Hajde da je tamo sakrijemo! Reći ćemo joj da je Franka ugrizla zmija i da osim toga ima zakon na vratu, pa da neko vrijeme mora pričekati da se oporavi. Kad sve bude u redu, kad on ozdravi, potražiti će je. Ona je ionako navikla da bude bez njega.

– Da, ali Proctorova koliba je daleko. Kako možeš ostaviti ženu samu u toj pustoši? I ja sam o tome mislila, ali ja ne mogu ostati s njom, a ne vidim ni tko bi drugi to mogao.

– Jeff – reče Pollock. – To će mu koristiti. On ionako treba skrovište i nekoga da mu bude pri ruci. Njih dvoje se tamo mogu skrivati koliko žele. Samo ti njoj to reci. Kaži joj da će se Jeff pobrinuti i za onog njezina prokletog psa. Uz to je opskrbi s onih nekoliko pilula opijuma, što ih imamo, makar i odmah ako je potrebno.

– To ne mogu učiniti – užasnula se Edna Pollock.

– A što bi ti htjela? Da ovako suluda trči po kući i naleti na Franka?

Gospoda Pollock pogleda Hewitta.

– Hoćete li se pobrinuti za nju? Nećete li je iskoristiti?

– Ma kakvo je to proketo pitanje? Zar se tako razgovara s mojim prijateljima? – uzbuđeno reče Pollock. – Misliš li da bih to tražio od njega kad

bih pretpostavljao da će je iskoristiti?

VI

Gospoda Pollock provela je veći dio dana krpajući odjeću Charlotte Sanderson. Jim joj je kupio šivaći stroj tek prije nekoliko mjeseci, a ona je već postala pravi majstor. Prepravila je neke stvari a od materijala koje je imala sašila je nekoliko haljina.

Hewitt je izveo ridu kobilu. Još je bila umorna i napetih mišića od sinočnjeg jahanja. Ponovo se neko vrijeme borio s njom dok je nije osedlao i zauzdao. Namjerno je nekoliko puta projahao ispod Sandersonova prozora prije nego što je odgalopirao niz cestu.

Od svih konja koje je vidio ta kobila mu se najviše svidala. Poveo ju je sada na dug put pustivši je da juri što brže može, da bi je postepeno usporavao. Još se malo opirala, ali morala mu se pokoravati. Zauzvatio ju je da se odmori, ali to nije dugo trajalo. Poveo ju je korakom da ima vremena da se ispuše. Naišao je na dio puta bez drveća, ne sasvim ravan, i ponovo ju je potjerao. Ovaj put ju je namjeravao zaustaviti istovremeno joj to naređujući, kako bi je naučio na svoje komande.

Bila je zaista brza! Vidjelo se da je divlja, nepripitomljena, a njena prsa, šija i noge upozoravali su na njenu uzavrelu krv. Hewitt je nije mogao usporediti ni s jednom vrstom konja koje je poznavao.

Pollock ga je čekao na povratku, diveći se kako je lako vodi.

– Vidio sam kako si je potjerao, Jeffe. To je davo od konja.

– Da, a osim toga moja je! – bocnuo ga je Hewitt.

Jim se snuždio.

– I prije sam gubio konje, ali nikada mi se nije desilo da mi konja odvede prijatelj. Zapamtiti ću ti to!

– Dobit ćeš je natrag. To je prokletu u mom poslu, Jime. Nema mjesta gdje bih je držao a nemam ni načina da je povedem sobom. Ali platit ćeš mi koliko ona vrijedi, u to budi siguran!

– Slušaj, Jeffe, pojavio se problem. Frank se sav trese i potrebno mu je piće.

– O, potrebno mu je, i te kako mu je potrebno!

Jim se oglušio na tu primjedbu i nastavio:

– Vidio je kad si odjahao na kobili.

– To sam i želio!

– Prvo je pitao je li to konj koji ga je jučer zbacio, a kad sam odgovorio da jeste, u mom vlastitom domu nazvao me lašcem! Mislim da se od toga trese. Ne može podnijeti da ga netko pobijedi u bilo čemu. Kleo se da će izaći odavde, makar puzeći, ako mu ne donesem piće.

– Ja ću ga poslužiti – reče Hewitt. – Podi sa mnom da vidiš kako se postupa s takvim pasjim sinovima.

U kuhinji je napunio veliku čašu prvoklasnim viskijem. S Pollockom iza leđa ušao je u Sandersonovu sobu. Sandersonu je uspjelo da navuče

hlače, ali košulju nije mogao obući preko glave. Ležao je na krevetu s jastukom pod glavom a u očima mu se očitavao prezir prema svemu što ga okružuje.

Uspio je okrenuti glavu prema njima kad su ušli u sobu.

– Polako, Frank – reče Hewitt pažljivo. – Mogu razumjeti da ti se prividaju zmije.

– Rekao sam da se tresem – frktao je Sanderson – nisam spominjao nikakva prividenja.

– Oprosti, pogriješio sam. Pokušaj ispiti ovo, ali pazi, to je nešto što ne piješ često, moglo bi ti naškoditi.

Sanderson nije obraćao pažnju na čašu.

– Gdje je boca? Proklet bio onaj tko muči čovjeka koji je u stanju u kakvom sam ja sada!

– To je sve što možeš dobiti. Boca neće iz tebe izbiti zlikovca. Ovo će ti pomoći da se osjećaš bolje nego što zaslužuješ. Želiš li to popiti ili ne?

Sanderson je zgrabio čašu i ispio viski u jednom gutljaju.

– Dobra stvar – reče i svali se na leđa. – Vidio sam te na onom konju, Pinkertone.

– Ja nisam Pinkerton – reče Hewitt – ali pokaži mi bilo kojeg konja kojeg bi želio jahati i ja ću ti ga pripitomiti. Tvoj problem je isti kao i uvijek.

– Što je moj problem?

– Konj ima više duha od tebe. Nitko tvojih godina, ma koliko bio ništavan, ne bi pokušao jahati onakvog konja samo s komadom konopca.

Uboden tom primjedbom, Sanderson je pokušao skočiti iz kreveta, ali bol i vrtoglavica prikovali su ga za jastuk. Probljedio je i zatvorio oči, no Hewitt je nastavio, približivši se krevetu:

— Samo jedan bijedni par dvojaka, ali zaboravljaš da ja imam još tri karte, a ti si svih svojih pet već pokazao.

— Lako ti je govoriti sa čovjekom kad on leži bespomoćan — procijedio je Sanderson kroz zube. — Pričekaj da se oporavim, prokleti pasji sine!

Hewitt sjedne na stolicu, prekrsti noge i zapali cigaretu.

— Želiš li pušiti?

— Ne.

— Ovo su one po četvrt dolara, Frank. Nikad si nećeš moći priuštiti nešto takvo osim ako ne okrađeš kakvog pijanca ili kakvu babu.

— Nije bilo odgovora. Hewitt mu je puhnuo dim u lice i pri tome se smijao.

— Misliš da sam prokleti hvalisavac, Frank je li? — upita Hewitt. — Pa hvalim se, ali s razlogom — nastavio je Hewitt vidjevši da je Sanderson zatvorio oči izbjegavajući odgovor. — Želim samo vidjeti što ćeš učiniti kad se jednog dana pridigneš i budeš sposoban da držiš kolt u ruci. Želim ti dati dovoljno razloga da me tražiš, a onda ću te ubiti jednim jedinim hicem s udaljenosti koju ćeš sam odabrati — nagnuo se bliže. — A znaš li zašto? Ti si propali revolveraš, zlikovac, zaboravljeni starac iz Tombstonea i ne poznajem nijednog od takvih kakav si ti koji nije pobjegao ostavljajući

za sobom kilometar širok oblak prašine. Ubio sam osmoricu, dvojicu puškom a šestoricu ovim.

Otkopčao je kaput i pokazao teški kolt o pojasu. Sanderson je pogledao Pollocka.

— Moj revolver je tu negdje. Što si učinio s njim?

— Na sigurnom je — reče Pollock. — Dobit ćeš ga kad budeš sposoban da stojiš na nogama i kad ti mozak proradi.

— S mojim mozgom je sve u redu!

— K vragu, znaš da nije — reče Hewitt. — Ti si kukavica, zmija, lažac i hvalisavac. Ti si ubojica s leđa i kostolomac za žene. U posljednjem trenutku izdat će te živci i pokušat ćeš me ubiti iz zasjede. A ja ću biti dovoljno brz da ti u prsima napravim rupu kroz koju će moći proći šaka.

— I izgubit ćeš četrdeset tisuća dolara — reče Sanderson.

Hewitt se nasmijao Jimu Pollocku.

— Čuo si što je rekao. Ti znaš što taj novac znači za ovo kukavno pseto. Ne, Frank, prije nego što te dokrajčim, imat ću taj novac u rukama. Preostale karte koje mi još nisi podijelio upotpunit će moj par dvojaka!

Ponovo je Sanderson pogledao Pollocka.

— Jime, zar ćeš dopustiti ovom tipu da sjedi tu i jaše me u tvom domu? Zar me ne možeš ponuditi s još malo pića? Što ti očekuješ od mene? Sav sam polomljen, k vragu!

— Gospodin Hewitt je doktor, Frank — reče Pollock.

— Još jedan gutljaj pomoći će ti da zaspiš, Frank — nasmije se Hewitt, ustajući. — Neka ti snovi budu blaženi:

* * *

Pao je mrak a Dick Easton je tovario stara kola, nekorištenim dijelovima namještaja. Pollock je izabrao baš njega, jer mu je vjerovao i jer je momak bio odvažan a i poznavao je put do kolibe, pa mu je neće biti teško pronaći po mraku. Posljednja stvar koju je utovarilo bila je drvena kutija puna posuda i pribora za jelo.

U kola je upregnuo par malih, živahnih ali i snažnih konja koji su bili sposobni da prijeđu taj put. Krenuo je prema kolibi i samo što je zamakao za okuku, Edna je pozvala na večeru. Stol je bio postavljen za četiri osobe. Hewitt je to opazio čim je ušao u blagovaonicu.

Odmah poslije njega ušla je Charlotte Sanderson. Još je izgledala izmučeno i umorno, ali u novoj haljini i mokasinima bila je druga osoba. Edna ju je pripremila za nešto što je za nju očito bilo veliko iskušenje. Na njezinu licu se čitala zbunjenoost, ali u isto vrijeme i ponos, koji je prisiljavao čovjeka da joj se divi.

— Gospodina Hewitta ste već upoznali — reče Edna — ali ne i mog muža. Ovo je Jim, Charlotte. On je jedan od najbogatijih ljudi u okrugu Yavapai i spreman je potrošiti sve do posljednjeg centa da bi ti ugodio.

— Tako je — Jim je prebacio ruku preko Charlottinih

krhkih ramena. — I nemoj misliti da nam zadaješ neke teškoće. Edna kaže da si plemenita osoba, a to je vrлина koja se mora cijeniti.

Hewitt joj je ponudio stolicu. Nije znala kako da se ponaša, ali dok je sjedala, svi su zapazili gracioznost koju je posjedovala. Edna je donijela jelo i sjela za stol.

— Mislim — rekao je Jim — da je ovo pravo vrijeme da zamolimo Jeffa da održi zdravicu. Edna i ja to ne činimo tako često kao što bi trebalo, a prisutnost ovako drage djevojke to više nego zaslužuje.

Charlotte se malo zasramila, ali je kao i ostali slušala Hewittove riječi.

— Imamo neke novosti za tebe, Charlotte, ali bolje je da ti to Jim kaže — doda Hewitt pošto je održao zdravicu.

Pollock je pročistio grlo.

— Posjedujem malu kolibu s dvije prostorije koja je već toliko dugo prazna da je čak i put do nje teško pronaći. To je mjesto gdje bi se mogla sakriti dok se onaj nitkov Frank ne predomisli, ne ostavi te na miru i ne pusti te da proživiš svoj život.

— On to nikad neće učiniti — reče ona — a ja se ne želim skrivati od njega.

— U tom slučaju on će te ubiti, draga.

Ona je potresla glavom. — Prijetio je da će to učiniti, ali nikada nije pokušao.

— Ovaj put je drugačije. Znaš li od čega bježi?

— Ne bježi on ni od čega!

— Nazovimo to onda skrivanjem.

– To je previše komplicirano za mene.

– Pljačka kočije i tri ubojstva, tako se to zove – reče Pollock. Ona je nijemo gledala u njega i on je taj trenutak iskoristio da nastavi: – On i još dvojica zaustavili su kočiju i hladnokrvno ubili kočijaša. Pobjegli su sa četrdeset tisuća dolara, a on je zatim ubio svoja dva saučesnika.

– Ne! – krikne ona. – Ne, to nije istina!

– Gdje se nalazio prije otprilike tri tjedna, kad se dogodila ta pljačka?

Frank je često odlazio. Navikla sam da budem sama.

Probljedom je i prestala jesti. Hewitt se nagnuo prema njoj i stegnuo joj ruku.

– Charlotte – rekao je – ti znaš jednako dobro kao i mi da je to razlog zbog kojeg će te ubiti na isti način kao što je ubio i svoje saučesnike. Ništa mu ne duguješ, ni odanost ni zaštitu.

– Gdje je on? – upitala je tihim, piskavim glasom. – Gdje se sada skriva, znate li?

– Ovdje, u drugom krilu ove kuće, u krevetu u kojem će ležati najmanje do kraja tjedna. Ta prokleta budala pala je jučer s konja. Sve što sada može raditi jest da leži u krevetu i krekeće kao žaba čekajući dan kada će ozdraviti. Jedino što možeš učiniti, to je da se sakriješ u onu moju kolibu prije nego što bude sposoban da hoda.

– Ne. Pustite me da odem bilo kamo. Imate pravo, ubit će me, on jest opljačkao kočiju, i...oh, on je u ovoj kući... – govorila je mucajući.

– Dijete, nećeš biti sama – reče Pollock. – Gospodin Hewitt otići će zajedno s tobom a dovest će i onog vašeg psa. Uvjeravam te da ovog čovjeka poznajem otkako smo kao mlađići zajedno služili vojsku i ako kažem da ćeš s njim biti sigurna, onda ćeš zaista biti sigurna.

VII

Bio je to težak put kroz kanjon, preko prijevoja i kamenih usjeka, i to noću, ali Jim je sigurno vodio malu skupinu. Iza njega, jašući krasnog vranca kojeg je Jim poklonio svojoj ženi, bila je Charlotte, obučena u kratki kožnati kaputić koji joj je poklonila Edna. Dobro je, mislio je Hewitt, što Charlotte zna jahati, trebat će joj to ako bude morala bježati.

Borio se s kobilom, koja je imala svoje predodžbe o tome kako je najbolje provesti ugodnu noć. Kad god joj se pružila prilika, zalijetala se u Charlottina konja i započinjala kavgu. Hewittu je preostalo da se tješi da Sanderson ne može vidjeti njegovu muku.

Gotovo su već stigli na odredište kad su začuli Dicka Eastona, koji je već bio na putu natrag. Sklonili su se s kamenog puta – ako se to uopće moglo nazvati putem – a Jim je snažno zazvižđao kroz prste.

– Ehej! – vratio se odgovor.

Uskoro se pojavio Dick vodeći umorne konje. Zustavio se kraj njih.

– Ne znam kako namjeravate rasporediti stvari, gospodo Sanderson – reče. – Stavio sam krevet u stražnju sobicu a vreću za spavanje gospodina Hewitta u kuhinju.

— U redu — reče Hewitt. — Ja ću spavati negdje vani, zajedno s psom.

— Kojim psom?

— Gospoda Sanderson ima psa. Potražiti ću ga ujutro.

— Bit će vam hladno spavati vani u ovo doba godine. Meni je i ovako hladno.

— To će te naučiti da poslije zaslaska sunca ne odlaziš od kuće bez kaputa — reče Pollock. — Idi kući, ispregni konje i budi pažljiv, nemoj da te Frank vidi.

Produžili su dalje. U praskozorje su se približili kolibi. Bila je sagrađena kao sklonište za kopače zlata pričaio im je Pollock, ali u tom dijelu planine zlato nisu uspjeli pronaći. Vlasnik, koji ju je podigao, pokušao se baviti poljoprivredom, no njegova žena nije htjela živjeti u toj pustoši, pa mu nije preostalo drugo nego da kolibu proda. Pollock ju je kupio uz pristojnu cijenu zajedno sa svom zemljom koja joj je pripadala.

— Pristojnu za koga? — upita Hewitt. — Ako si mu dao toliko koliko si procijenio konja kojeg jašem, tom čovjeku nije preostalo drugo nego da umre još u ovim brdima!

— To je pitanje godina — uzvratio je Pollock na Hewittovo zadirkivanje. — Prestar sam za cjenkanje, a i neću se cjenkati s prijateljima.

U prednjoj prostoriji bila je mala željezna peć slična onoj u Sandersonovoj kolibi, slična pećima iz tisuća koliba raštrkanih uokolo, ali u mnogo boljem stanju. Bio je tu i mali, rukom rađen stol i četiri stolice kupljene u gradu. Umjesto vrata između dvije prostorije bila je teška zavjesa. Spavaća soba je bila mala, ali s dva prozora, jednim dovoljno velikim da

posluži kao izlaz u slučaju potrebe. Hewittu je pala na pamet vatra, kojom bi ih Frank Sanderson mogao istjerati iz kolibe. A koliba je bila sagrađena od borovine!

Ponijeli su dvije petrolejke, jedan fenjer, dvadesetak litara petroleja i zalihu velikih svijeća. Pollock je zapazio jednu petrolejku i ovjesio je o čavao uz vrata između dvije prostorije.

— Opskrbljeni ste svime osim svježeg mesa — rekao je. — Morao bih potražiti mlado tele i zaklati ga, Jeffe.

— Nema potrebe da se brineš o nama.

— Brinem se. Rekao si da je Frank litalica. Što ako ozdravi i odluči da izvidi kamo si mogao nestati, pa naleti na ovo mjesto? S tim bi trebalo računati.

— Računat ću s tim kad se to dogodi. Ipak ću imati to na umu.

Charlotte je sjela i podbočila se rukama o stol.

— Gladna si? — upitao ju je Pollock.

— Izgladnjela! — rekla je s iskrenim smiješkom na usnama. Hewittu se učinilo da je prvi put vidi opuštenu. — Čini se da nisam radila drugo nego trpala hranu u sebe, a opet sam gladna.

— Pa zašto onda ne počnemo? Edna je spakirala kobasice koje možemo ispeći ako Jeff pripremi vatru — reče Pollock.

Kobasice su bile izvrsne. Isto tako i kruh. Hewitta je brinula svjetlost koju je bacao plamen i iskre što su prštale iz visokog dimnjaka. Pomislio je kako će Charlotte moći kuhati samo po danu i kako će po noći biti prisiljena da trpi hladnoću.

Zapalili su i drugu petrolejku i ovjesili je o zid pod nadstrešnicu,

da bi Charlotte vidjela oprati posude. Prethodni vlasnik izgradio je zimski zaklon za stoku s nadstrešnicom i odakle se pružao lijep pogled na okolicu.

– Spavat ću pod nadstrešnicom – rekao je Hewitt.

Dok je prala posude, Charlotte je razmislila i prije nego što je Pollock krenuo, rekla mu:

– Jime, možda bi trebalo da se vratim s vama.

– Koješta! Tu si u udobnoj kolibi u najljepšem dijelu Arizone. Podi u sobu i naspavaj se. I znam da možda prvi put u životu imaš nekoga tko će ti zaista pomoći.

Pokušala se nasmijati, ali su joj se oči napunile suzama. Pollock se sagnuo i očinski je poljubio u čelo.

– Sada ćeš biti sretna! – rekao je. – Vidjet ćemo se za dan-dva, možda i prije ako bude trebalo.

Izašao je i odjahao u noć. Charlotte se obratila Hewittu:

– Nije potrebno da spavate vani, gospodine Hewitte. Ja vam vjerujem.

– To znam – odgovorio je, smiješeći se. – Ali ja ne vjerujem onima koji noću lutaju. Znaš li pucati iz revólvera? – upita je, pokazujući teški košt.

– Znam, ali nisam precizna. Taj je prevelik za moju ruku.

– Odgovara li ti ovaj? – pokazao je manji.

– O, da, taj je bolji.

Imao je dva revólvera, veći, koji je češće upotrebljavao, i manji, koji je nosio samo kad se nije smjelo vidjeti da je naoružan. Pružio joj je manji revolver i pokazao kako se njime rukuje. Ona je to već otprije znala.

– Frank mi je davao revolver kad je bilo vjerojatno da će se momci razulariti. Poslije bi mi ga

uzeo. On me naučio i pucati. Govorio je da sam prilično dobra.

– Ponekad je najvažnije znati kada se ne isplati pucati.

– Znam to – reče ona.

Misli su joj odlutale i izgledala je rastuženo.

– Jesi li ikada morala pucati na nekoga? – upitao je Hewitt.

– Da. Na nekog starog goniča u Santa Feu koji je bio nasrtljiv.

– Nisi ga se mogla drugačije otresti?

– Tako je. Rekli su mi da sam Frankova žena i da me ostavi na miru, ali on me i dalje progonio i jednom me pokušao napastovati u nekoj staji gdje sam čistila grašak. Zaprijetila sam mu, ali nije odustao prije nego što sam mu prostrijelila koljeno.

– Prostrijelila si mu koljeno? S kolikę udaljenosti?

– Sa oko pet metara.

– Za taj pogodak bi te u vojsci nagradili!

– Rekla sam vam da je Frank tvrdio da sam prilično dobra.

Hewitt je nastavio:

– Slušaj pažljivo! Spavat ću pod nadstrešnicom, odakle mogu vidjeti vrata, ali ne i onaj veliki prozor u tvojoj sobi. Spavaj s revólverom ispod jastuka. Ako itko pokuša ući kroz taj prozor, nemoj ga upozoravati, ne gubi vrijeme, nego pucaj. Možeš biti sigurna da taj ne donosi nikakvo dobro!

Uveo ju je u kuću i pokazao kako da se zaključa iznutra. Nije je pitao boji li se. Znao je da se ne boji, jer sve što bi je moglo prestrašiti već je proživjela.

Uzeo je vreću za spavanje i popeo se na stablo uz nadstrešnicu. S njega je skočio na krov, prostro vreću i uvukao se u nju. Izračunao je da mu je preostalo oko sat i pol da se odmori.

Hewitt se naučio da spava upravo onoliko koliko je i želio, a ne onoliko koliko mu je trebalo. Bio je to sastavni dio, zapravo nužnost u njegovu poslu. Poslije sat i pol probudio se svjež a upravo u tom trenutku u kanjonu se počelo daniti. Smotao je vreću za spavanje i zajedno s njom skočio s krova. Ukipio se osluškujući šum koji je dolazio iz grmlja blizu kolibe.

Izvukao je kolt iz korica, stao u zaklon i čekao. Iz grmlja je iskočila mlada junica. Iza nje je nailazio stari bik, za njim drugi, pa treći.

Hewitt je pripremio revolver i čekao. Junica se nekoliko puta zaustavila. Na udaljenosti od tridesetak metara okrenula se prema Hewittu, njuškajući po zraku. On podigne revolver i povuče obarač. Junica je klekla a zatim se svalila na bok. Pogodio ju je točno među oči. Požurio je prema kolibi, dozivajući Charlotte.

– Ne boj se, to je govedo! Ubio sam junicu. Donesi nož, Charlotte! Pred nama je naporan dan, posao treba dobro obaviti.

Izašla je pred kolibu bosonoga, pospanih očiju, s revolverom u ruci. Ugledala je ustrijeljenu junicu oko pet metara daleko od ulaza u kolibu i trebalo joj je nekoliko trenutaka da shvati što se dogodilo. Izraz užasa zamijenio je izraz zadovoljstva.

Vratila se u kolibu. Edna im je dala samo jedan nož, ne baš najbolji. Nije bio dovoljno oštar i Charlotte je pronašla kamen i počela njime oštiti nož. Za to vrijeme Hewitt je odvuкао junicu do povećeg drveta i konopcem je objesio o čvrstu granu.

Radili su zajedno, složno, kao da im je to bio svakodnevni posao u

koji se oboje razumiju. Rasjekli su meso u komade, a Charlotte se trudila da temeljito očisti kosti.

– Nije potrebno da to radiš tako temeljito, Charlotte – rekao je Hewitt. – Ostavit ćemo nešto i kojotima zajedno s kožom i kostima. Ionako imamo toliko mesa da će nam to biti previše dok smo ovdje.

Noću je bilo dovoljno hladno da se meso smrzne a i danju je temperatura bila niska, pa se nisu bojali da će se pokvariti. Uostalom, u okolnim šumama je bilo još odbjeglih goveda i nisu se morali brinuti da će im nestati svježeg mesa.

– Ustrijelimo li još neku ovač dobru junicu, Jim će se imati zašto na nas ljutiti. Idući put morat ćemo odabrati nešto manje vrijedno. Ne misliš li i ti tako, Charlotte?

– Prijatelji me obično zovu Charlie – reče ona plašljivo.

– U redu, Charlie, upisujem se u listu tvojih prijatelja ako mi dopuštaš.

Činilo se da joj to godi. On je nije želio podsjećati na ružne uspomene, ali je tokom godina spoznao da je to nekiput korisno. Stoga je upita:

– Što misliš, koliko te ljudi u prošlosti tako zvalo?

Namrštila se razmišljajući.

– Frank me nije tako zvao. Mrzio je to ime. Tako me zvao moj polubrat, gad koji me odveo u javnu kuću, i nekoliko djevojaka koje su me voljele. Ali kad je Frank došao u Tombostone...

– Što je on radio tamo? – prekinje je Jeff.

– Kupovao je i prodavao konje i stoku za nekog čovjeka.

Nije se mogla sjetiti više nikoga. Bio je to kompliment za Hewitta,

kompliment koji Charlotte nije shvatila, ali on jest. Bio joj je zahvalan. Tokom dana uspio je od nje čuti priču. Nije mu bilo teško to postići. Čini se da se i ona sama htjela osloboditi prošlosti i nekome je ispričati. U Hewittu je našla pažljiva slušaoca.

Njezin očuh je bio vođa sumnjive družine u Santa Feu. Bio je okrutan, pijanica, svadonica, uvijek spreman za borbu. Njezina zaplašena majka kuhala je za družinu i pokušavala se brinuti o Charlotte i djeci svoga muža – propalom sinu i kćeri. Kći je ubrzo pobjegla s nekim momkom iz družine i nitko se zbog toga nije uzbuđivao. Charlottin polubrat Pat Herndon promijenio se nakon sestrina bijega.

– Postupao je prema meni lijepo – pričala je Charlie Hewittu – i zaista ne znam kako je to mogao učiniti. Majka me upozoravala da se držim podalje od njega, ali nisam je poslušala. Da jesam, ne bih sada bila ovdje.

Bilo joj je četrnaest godina kad ju je Pat nagovorio da pobjegne s njim u Wichitu. Iznajmili su odvojene sobe i ona je bila uvjerena da su u hotelu. Više ga nije vidjela. Tek je kasnije shvatila da ju je prodao za što dolara Lottie Miller, vlasnici javne kuće.

– Kako te Frank izvukao?

– Došao je jedne večeri i zapazio me. Upitao je vlasnicu koliko mi je godina. Lagala je. Rekla je da mi je dvadeset. Frank nije povjerovao i zaprijetio joj je da će je ubiti ne dopusti li mu da me odvede. Lottie je tražila svojih sto dolara. Umjesto toga Frank joj je uputio nekoliko metaka u prsa. Vjeruj mi, bio je tako okrutan da mi nije palo na pamet drugo nego da ga poslušam, spakiram se i pođem s njim.

Pričala je polako, mirno, kao da priča o nekom drugom. Hewitt je shvatio da se bar malo oslobodila more koja ju je tištila.

– Shvaćaš li da Franku ništa ne duguješ?

– Ali on me izvukao iz one kuće i ni trenutka mi nije dopuštao da to zaboravim.

– Charlie, slušaj me! – reče Hewitt, uhvativši je za ruke. – Dode vrijeme u životu kad moramo donijeti odluku zasnovanu samo na zdravom razumu. Pazi da sad ne pogriješiš. Moraš izabrati između Franka na jednoj strani i Jima, Edne i mene na drugoj. To je bar jednostavno.

– Da, znam – reče ona smireno. – Razgovarala sam o tome s Ednom. Ne želim više vidjeti Franka Sandersona!

– A što ako ga ipak vidiš?

Charlotte posegne u džep, izvuče revolver, spretno ga zavrti oko palca i vrati u džep.

– On zna da mi ova stvar nije strana i da je dobro znam upotrijebiti – promrmlja Charlotte.

VIII

Tih osam dana uvijek će ostati u Hewittovu sjećanju kao najsretniji i najbezbrizniji dani koje je ikad proživio. Bio je umoran. Prethodnu godinu i pol radio je bez predaha. Nije se fizički iscrpio, ali ga je pritiskalo neprestano predviđanje što će se dogoditi i, na kraju, koga će morati ubiti. Ni za kakav drugi posao ne bi mijenjao svoj, jer je svakog dana u njemu spoznavao nešto novo.

Spavao je na slami a dane provodio baveći se kobilom i istražujući područje oko kolibe, sve dok nije

upoznao svako drvo, grm i stijenu koji bi čovjeku mogli poslužiti kao skrovište. Danju bi Charlie sušila tanko narezane komade slanina na dimu tihe vatre, kako ju je Hewitt naučio. Edna Pollock poslala im je mali roštilj, pa su imali na čemu pripremati meso.

Svakog dana posjećivao ih je Dick Easton donoseći novosti i namirnice: krumpir, grašak, ulje i brašno. Charlie je još kao djevojka naučila kuhati i sada joj je to znanje dobro došlo.

Sa sumrakom dolazila je svježina, pa bi u mraku sjedili, ona umotana u deku a on podignuta ovratnika svog kaputa. Daleko na jugu, u pustinji, bilo je to najtoplije doba godine, a tu se noću temperatura spuštala dobrano ispod ničice.

Hewitt nije poželio Charlotte, ali je bio svjestan koliko je ona poželjna. Bilo je to kao da ima kćer kojoj je potrebna pomoć. Njezino školovanje je bilo promašeno. Zнала je čitati i čitala je sve što bi joj dolazilo pod ruku, pa joj je Dick Easton svaki dan donosio časopise ili knjige gospode Pollock. Zнала je i pisati, ali loše. Pisala je štampanim slovima i smatrala je suvišnim da nauči i pisana. Hewitt je rekao Dicku Eastonu da donese olovku i papira. Kao dak, Charlie je pisala zadaće. Hewitt ju je poput strogog učitelja prisiljavao da ustraje. Brzo je učila i ponosila se time.

– Frank ne zna čitati pisana slova, već samo štampana – rekla je Hewittu.

Bilo je zabavno gledati kako se Dick Easton zaljubljuje. Hewitt je uočio kako Charlotte gleda odsutno u njega, vjerojatno u sebi govoreći: »Znam što želiš, ali je-

dino što možeš, to je da pokušaš još jednom.« Jedanput je Jim Pollock zamijenio Dicka u donošenju namirnica i bilo je dirljivo vidjeti kako je Charlotte bila razočarana.

Hewitt je pozvao Pollocka na stranu i povjerljivo ga upitao za Dicka.

– Dobar je dječak – reče Jim.
– Učinit ću od njega dobrog nadzornika, premda on toga još nije svjestan. Jednog dana ću ostarjeti i taj momak će mi pomagati da u hladna jutra ustajem iz kreveta. Eto, on će postati moj sin, kojega nikad nisam imao. Moram ga naučiti svemu što će mu koristiti u životu.

– Bi li želio imati i snahu?

Bio bih ponosan! – Jim se okrene prema Charlotte, koja je upravo prostirala Hewittove oprane košulje. – Dakle to je to!

– Što?

– Ona je razlog zbog kojeg Dick ne propušta nijedan dan da jaše ovamo.

– Dosjetio si se – nasmije Hewitt.

– No bolje bi bilo da se kloni ove djevojke dok je Frank Sander-son živ. Ubio bi svakoga tko na nju položi ruku. On je poput zvečarke koja ujeda čak i kad zna da će joj taj ujed biti smrtonosan.

– Kako mu je?

– Čini mi se da mu nije bolje. Samo leži i neprestano gleda u strop. Ustaje jedino kad ga Edna pozove da jede. Tražio me komad drva da bi mogao izraditi batinu. Dao sam mu tanku hrastovu granu i sad provodi vrijeme obrađujući tu granu komadom stakla. Ispala je to dobra batina.

– Pazi na njega! – reče Hewitt.

– On nešto smišlja.

– Nisam siguran u to.

– Ja jesam! On nije bio teško ozlijeđen. Gdje čuvaš njegov revolver?

– Visi o klinu kraj ulaza u kuhinju, gdje Edna pere i glača rublje.

– Vidio ga je, pretpostavljam.

– Bio bi slijep da nije, ali ničim to nije pokazao niti je to ikad spomenuo.

– Jime, sakrij taj revolver! I sve druge kojih bi se mogao dokopati. Pravi se bolestan pred tobom! – Hewitt udari šakom u dlan. – Prokletstvo, siguran sam da je taj već sposoban da kopa u rudniku.

– Ne mogu tako suditi o čovjeku koji leži u mojoj kući, Jeffe. Ne mogu ga izbaciti, jer on se ipak ozlijedio na mom posjedu.

– Zašto vas dvojica izgledate tako tužno? – upitala je Charlie pojavivši se na vratima kolibe.

Bila je dobro raspoložena i iz kolibe u kojoj je pripremala ručak dopirala je vesela melodija koje se sjećala iz djetinjstva. Hewitt je pažljivo slušao tu pjesmu i povremeno bi se nasmijao naivnim riječima.

– Ne želiš valjda da se taj čovjek pojavi ovdje? – obrati se Hewitt Pollocku. – Ne želiš valjda da s leđa ustrijeli Dicka? Znaš koliko je Dick pomogao Charlotte i nemoj da Frank sve to pokvari. Sjećaš li se kako je izgledala kad smo je doveli ovamo? Ne želiš valjda da opet tako izgleda?

– Sakrit ću oružje, a kad Dick sutra pođe ovamo, poslat ću po njemu pušku.

– Među mojim stvarima naći ćeš municije za tu pušku. To je posebna municija punjena bezdimnim barutom. Izum je to jednog mog prijatelja kojeg sam prije nekoliko godina upoznao u Washintonu.

– Kod tebe je uvijek nešto posebno! – reče Pollock. – Nego, jesi li vidio tragove Indijanaca u blizini?

– Nisam opazio ništa. Jime, ja uživam u odmoru. Ovo je prvi pravi odmor u posljednjih nekoliko godina.

– Vidio sam tragove četiri jahača, a to bi mogli biti Apaši. Ovdje godinama s njima nije bilo sukoba, ali bojim se da neki od njih nije bacio oko na Charlie.

– Ne brini se, obično sam se znao sporazumjeti s njima, ali ipak ću malo pripaziti.

* * *

Samo što je Jim odjahao, iz kanjona su se pojavila četiri jahača na neosedlanim konjima koje su divljački tjerali prema kolibi. Bili su tamni, opaljeni suncem, odjeveni u odijela bijelaca, a godine su im se teško mogle odrediti. Ispod šešira izvirivale su im kratke pletenice.

Charlie je bila u kolibi, koliko-toliko zaštićena od došljaka ako su ovi imali neke zle namjere. Hewitt ju je tihim glasom upozorio:

– Ne pokazuj se niti se miješaj u ovo. Ipak, za svaki slučaj, prihvati se svoje dvocijevke i budi spremna.

Hewitt nije bio u kaputu i njegov revolver je bio daleko od njega. Nastavio je cijepati drva, kao da ga se došljaci ne tiču. Četiri Indijanaca su dojahala do mjesta s kojeg su u improviziranom koralu mogli vidjeti dva konja. Svaki od njih vrijedio je više nego sva četiri njihova.

– Hej, ljudi – poviče Hewitt – govori li tko od vas engleski?

– Ja govorim – javi se jedan mladić. – Ali što se to tebe tiče?!

– Gladni ste?
– Što imaš za jelo?
– Ima nešto pečene govedine a uskoro će i krumpiri biti pečeni. Sjašite i udite u kolibu da jedete s nama.

– Imaš li viskija?
– Dovoljno da svaki jednom potegne.

Mladi Indijanac se obratio svojim sunarodnjacima na njihovu jeziku. U tišini su sjahali i uputili se u kolibu.

Hewitt se pitao nije li počinio grešku. Ali svaditi se s njima bilo bi također pogrešno. Ako su tražili neprilike, Hewitt ih u tome nije mogao spriječiti. Znao je da bi revolver u džepu njegova kaputa mogao biti iznenađenje za došljake.

Jedan od njih nosio je kolt starog tipa, bez obarača. To je značilo da ga je oduzeo nekom revolverašu, mrtvom ili živom, koji je za sebe vjerovao da je toliko spretan da mu obarač nije potreban. Indijanac je možda znao kako se taj revolver upotrebljava, ali vjerojatno nije bio vješt.

Ostali su o pasu imali noževe, onakve kakvi se često vide kod Apaša. Dršci su im bili različito izrezbareni, ali su oštrice kod sve trojice sjale jednako opasno. Hewitt je znao da su noževi izrađeni od tvrdog čelika punog grafita, a takvi su noževi najubojitiji. Takav nož je Indijancu desna ruka i oni su zaista, ulazeći, desnu ruku držali na dršku noža.

Prvi je ušao najstariji. Stao je na vratima ugledavši Charlie i ostavio Hewitta da se pita što djevojka čini.

– Udite! – čuo ju je kako kaže.
– Nismo očekivali društvo, ali naći će se dosta hrane za sve.

Nahrupili su u kolibu i ispunili je svojim ogromnim tijelima. Potrebni su mi prijatelji, pomisli Hewitt, a ako od ovih uspijem napraviti prijatelje, drugi mi nisu potrebni.

Hewitt je ušao posljednji i zatvorio vrata pokazujući da ga nije strah. Charlie je izvadila sve tanjуре koje je imala. Hewitt ponudi Indijance da sjednu na klupe, ali oni se na njega nisu osvrćali. Gledali su u Charlotte dok je ona postavljala stol. Nisu opazili ni kolt koji je visio o Hewittovu kaputu u visini pojasa i to je Hewitta osokolilo.

– Jeffe, nareži meso dok ja dovršim krumpir – rekla je Charlotte.
– Spekla bih više krumpira da sam znala da ćemo imati društvo, ali i ovo će biti dovoljno.

Hewitt, oznojen od nervoze, progurao se između Indijanaca da bi joj pomogao. Krenuo je prema mesarskom nožu. Srce mu je snažnije zakucalo kad ga je dohvatio i pomislio je da su Indijanci odjednom postali oprezniji. Prstom je opipao mešo da vidi je li dovoljno meko, a onda ga je počeo rezati na komade. Charlie je podmetala tanjуре na koje je on stavljao obilne porcije.

Šest tanjura je ležalo na stolu. Hewitt sjedne na čelo stola a Charlie s jedne stolice skloni nekoliko stvari i sjedne na začelje. Klupe sa strane ostale su prazne. Hewitt se nadao da su došljaci shvatili simboliku – ovo je njegov dom i u njemu je on gospodar.

Najstariji Indijanac skine šešir i prekoračivši klupu sjedne, istovremeno izvlačeći nož. Ostali su slijedili njegov primjer, a onaj koji je znao govoriti engleski sjeo je kraj Charlie, na klupu na kojoj je sjedio starac.

Starac odreže komadić mesa iz svog tanjura, stavi ga u usta i stane žvakati. Okrenuo se i nešto rekao mladiću.

— Starac kaže da je meso dobro — preveo je mladić. — Apaši ne jedu često ovakvo meso.

Hewitt je odložio vilicu i nastavio jesti služeći se samo mesarskim nožem.

— Ni mi — reče. — Ubili smo jednu od Pollockovih junica. Poznate li Jima Pollocka?

Činilo se da je starac znao za to ime. Obratio se mladiću, koji je ponovo prevodio:

— Gospodin Pollock je dobar čovjek. Gospoda Pollock je dobra žena. Starac kaže da je jednom bio u njihovoj kući. Prst mu je bio gotovo potpuno odrezan. Gospoda Pollock ga je sašila i zarastao je.

Mladić je nešto rekao starcu i ovaj je ponosno podigao palac.

— Kako mu se desilo da gotovo izgubi prst? — upitao je Hewitt.

Bio je siguran da će starac ispričati što se dogodilo.

Mladić je prenio pitanje a zatim i odgovor:

— Zaista smiješan događaj. Starac se naljutio na pijetla koji više nije bio za borbu i htio mu odrezati glavu britvom. Stari pijetao je odskočio i starac je umjesto vrata prerezao prst!

— Kako to da ste se obratili gospodi Pollock?

— Pa znate kako je Apašima u Arizoni! Mi smo Chamehuevi, došli smo preko rijeke iz Kalifornije. Ne želimo nepravilike, ali do vraga, nitko nam ne vjeruje! A Pollockovi nam vjeruju. Drugi čuvaju svoje posjede. Apaš je pasji sin, mislite vi u Arizoni.

Hewitt se nasmije.

— Pa ja sam iz Missourija. A ako ste vi pasji sinovi, morat ću promijeniti mišljenje.

— Ako vi dobro mislite o Chamehuevima, oni će dobro misliti o vama.

— Shvatio sam — reče Hewitt.

Četiri Indijanca su počistila svoje tanjure. Potpuno su zanemarili Charlie. Starac ustane, podigne svoj crni šešir s poda i stavi ga na glavu. Pogleda uvis, podigne obje ruke i gledajući u strop, počne govoriti.

— Starac zahvaljuje prijatelju koji mu je dao da jede za njegovim stolom — reče mladić, pa doda: — Znate li visokog bijelca duge kose koji puši cigare i jaše rideg konja? Malo slini i ne govori dobro.

— Ne znam. — Hewitt pogleda Charlie a ona potrese glavom. On upita Indijanca: — Zašto to pitate?

— Mi smo slijedili njegov trag u ovom predjelu. Bolje da ga ubijemo mi nego vi.

— Ne — reče Hewitt — ne činite to. Upast ćete u nevolju. Ali hvala vam za upozorenje. Sada, kad znam za njega, bit ću na oprezu.

— Ha! — potrese mladić glavom. — S jednom puškom? Ono je loš i opasan momak, vjerujte mi.

Oni to vjerojatno znaju, pomisli Hewitt. On izvadi svoj revolver iz korica.

— Nešto ću vam pokazati — reče.

Apaši su ga slijedili i kad su izašli, Charlie se pojavi na vratima. Gledali su prema zapadu i sunce koje je počelo zalaziti bliještalo im je u oči, ali to je bila teškoća koju je Hewitt namjerno izabrao kako bi pokazao da je razlika između njega i ta četiri rodena borca mala.

Oko trideset koraka ispred njih po prašini je čeprkala ševa. Ona poleti i zaustavi se na grančici jednog grma. Znatizeljno je okretala glavu i istraživala okolicu.

Držeći revolver objema rukama da bi ga umirio, Hewitt povuče obarač. Ševa naprosto eksplodira u sudaru s metkom. Izraz na licima Indijanaca nije se promijenio, ali više nisu govorili da će oni ubiti čovjeka koji je pokušavao pronaći kolibu. Starac je ostalima nešto rekao. Mladić se obrati Hewittu:

– Starac vam želi mir i sigurnost.

IX

Indijanci su otišli. Hewitt pogleda Charlie i pomisli kako je njegovoj hrabrosti malo nedostajalo da iščezne.

– Znaš li o kome je riječ? – upita.

– Mogao bi to biti moj polubrat Par Herndon – reče Charlie. – On ima govornu manu i slini. Ogroman je! Bio je vrlo visok već kad mu je bilo petnaest godina i tada je želio nositi dugu kosu kao Wild Bill Hickock.

– Kako on zna da si ovdje?

Ona potrese glavom.

– Ne znam. Nisam čak znala ni da je u ovoj državi. Frank mi je rekao da je u Brazosu, gdje goni stoku ukradenu u Meksiku.

– Poznaje li on Franka?

– Da. Oni su zajedno radili u rudnicima u okolini Tombstonea.

– Je li te Pat tamo vidao?

– Nitko nije znao za mene. Ali on je zmija. Ako je sad dočuo za mene, oteo bi me, Jeffe. A ja bih se radije vratila Franku. Pat, on...on je lud.

– Želio bih da ih obojicu vidim iza rešetaka, pa da sami srede svoje račune.

– Frank bi ga ubio, Jeffe. Pat je ogroman, ali Frank je također velik i on...on zna kako se ubija. I koltom, i nožem, i golim rukama. Za njega bi Pat bio samo veliko dijete.

Hewitt brzo razmisli. Bilo bi dobro da zna koliko se Herndon približio kolibi, no Indijanci mu to nisu rekli. Upozorili su ga zbog njegova gostoprimstva, ali nisu htjeli da sprečavaju bijelce da se međusobno razračunavaju.

– Idem da se naspavam – reče Hewitt. – Ti operi posude, tako da poslije ne moraš izlaziti iz kolibe. Osedlat ću konja i cijelu noć ću izvidati u okolini. Imam neki loš predosjećaj.

Charlotte mu nježno položi ruku na mišku.

– Jeffe, ako je to Pat, nemoj mu pružati šansu. Ako on položi ruku na mene, kunem se da ću si prosvirati metak kroz glavu!

Više se bojala svoga polubrata nego čovjeka koji je sebe nazivao njezinim mužem. Hewitt je zagrli.

– Smiri se, Charlie – reče. – Stražarit ću cijelu noć. Uvedi psa u kolibu. Ne želim da počne lajati i pokvari mi namjere ako se pojavi Herndon.

– Ali psa nije bilo nigdje u blizini. Pojavio se tek nakon tri dana. Hewitt još nije uspio da s njim uspostavi prisnost kao Charlie, a smatrao je da bi se Herndon u kolibi dobro namučio s njim.

Hewitt je dao konjima svježe trave i unio sedla i uzde u kuću.

– Odspavaj nekoliko sati na mom krevetu – rekla je Charlie. – Ne želim da budeš neispavan ako se Pat pojavi.

Poslušao ju je. Izuo je čizme i legao u njezin krevet. Odlučio je da odspava tri sata. Tada će već biti sumrak...

* * *

Pojeo je obilan obrok i zalio ga šalicom kave. Jelo je bilo hladno, jer su poslije ručka ugasili vatru. Neobično je bilo vidjeti kako je Charlie uplašena. Vijest o Patu Herndonu veoma ju je uznemirila.

Za žene i djevojke Zapad je bio pakao. Neke od njih, kao Edna Pollock, uspjele su steći poštovanje muškaraca. Ali većina ih je stradala, a došle su na Zapad da steknu novac. Završavale su uništene, prezrene i izgubljene.

Hewitt je poznavao neke koje su stigle u namjeri da se zaposle, ali su ubrzo shvatile svoju pogrešku i iz blata su se pokušavale izvući na različite načine. Jedne su otvarale vlastite trgovine i salune. Nekoliko ih se udalo za dobre ljude i postale su odane supruge. Ali za Charlie je izbavljenje mogla biti samo smrt ili odlazak iz Arizone s muškarcem koji bi bio voljan da joj pruži zaštitu. Bila je slaba, ali u njoj je još živjela vjera u ljude, iako je u životu nailazila samo na one najgore.

Hewitt je cijelu noć proveo izvan kolibe. Premda su ga zeble uši, nije podigao ovratnik kaputa, kako bi mogao čuti i najtiše šumove. Desnu ruku je držao pod košuljom, tako da je bila ugrijana i spremna ako se pokaže potreba da puca.

Ništa se nije desilo. Charlie je spavala do svanuća i onda ga stala dozivati. Izvela je psa, ispržila slaninu i pripremila kekse za doručak. Pas je tog jutra s manje opreza gledao na Hewitta. Čak je iz njegove ruke pojeo dva kekse.

— Kako mu je ime? — upitao je Hewitt.

— Frank ga je jednostavno zvao Pas ili Bijeli pas. Ja ga često zovem Bjelko.

— Gdje ste ga nabavili?

— Frank ga je kupio od nekog kočijaša. Želio je biti siguran da se nitko neće vrsti oko mene i naše kuće.

— Pa toliko smo dužni Franku, je li?

Hewitt je izveo konje na svježu travu, ali im nije dopuštao da se udalje do kanjona. Bilo je to jedno od najdužih jutara u njegovu životu. Pokušavao je srediti misli.

— Jim je rekao da će nam danas po Dicku poslati pušku — reče Hewitt za ručkom. — Dick ne treba da zna o Patu. Ti ostani u kući sa psom, a ja ću izjahati Dicku u susret.

— Zabrinuta sam — reče Charlie.

Bila je zabrinuta za Hewitta, iako je znala da se on razumije u svoj posao.

Timario je kobilu i time joj dao do znanja da će je opet uzjahati. Donio je sedlo iz kolibe. Kobila se malo uznemirila, ali on ju je smirio. Prebacio joj je pokrivač preko leđa a ona se pokušala izmaći. Hewitt nije odstupao. Privukao ju je i naglo joj prebacio sedlo preko leđa. Kobila je zarzala, ali odmah zatim se smirila.

— Mudar konj — reče Charlie, koja je stajala na vratima. — Čini se da sluša naređenja.

Pozvala je Bjelka i zatvorila se s njim u kolibu. Hewitt se zaputio niz jednu stranu kanjona vodeći kobilu korakom i neprestano osluškujući.

Easton je običavao da svaki put prilazi kolibi s druge strane, tako

da ne ostavi prepoznatljiv trag. Tome se sam dosjetio i to je bilo dobro. Hewitt je vodio kobilu putovima za koje je pretpostavljao da bi ih Dick mogao izabrati. Neprestano se vraćao i vrtio u krug. Toliko je polako napredovao da je nakon dva sata prevalio tek nekoliko kilometara. Za svakoga bi ti kilometri bili bezgranično dosadni, ali on je odavno naučio da svoju pažnju usmjeri na predviđanja i predosjećaje. Ovaj put predosjećao je da dolazi nevolja.

Znamo mnogo više nego što mislimo da znamo, vjerovao je Hewitt. Bio je siguran da se u pamet urezuje mnogo toga što se nikad neće probiti na površinu kao jasna misao, ali će graditi njegove misli. Tako je bilo i ovaj put. U jedno je bio siguran: za njegov predosjećaj krivac je bila Charlie sa svojim strahom za Pata.

Silazio je ljuljajući se u sedlu kad se kobila zaustavila i načulila uši. Jasno je čuo pucanj i jeku koja se zatim širila stranama kanjona. Odmah nakon toga uslijedio je krik. Novi pucanj i nova jeka. A onda se dva puta začula jača puška. To je mogao biti Dick Easton. Ali dva prethodna pucnja mogla su značiti da je Dick pogođen i ranjen prije nego što je uspio izvući pušku i odgovoriti. Hewitt nije mogao točno odrediti udaljenost. Potjerao je kobilu kroz nisko granje na put kojim se lakše moglo jahati. Ni tu nije mogao juriti, a mjestimično je čak i brzi hod bio nemoguć. Izašao je iz oštrog zavoja i uočio tragove Apaša. Nadao se da se Dick nije sukobio s njima.

Obje strane kanjona bile su pokrivenе niskim raslinjem koje je moglo skrivati čitavu vojsku. Premda je Hewitt znao da bi pje-

šice mogao brže napredovati, nije sjahao, jer bi to bila izvrsna prilika za nekog skrivenog ubojicu da se domogne konja.

Čuo je vjevericu na drveću, ugledao jelena i starog, debelog medvjeda, ali niotkud nije bilo zvuka koji bi ga odveo na mjesto na kojem se zbio okršaj.

Odjednom je na mjestu gdje je kanjon skretao ugledao Dicka Eastona. Sjedio je na zemlji, držeći u lijevoj ruci pušku a desnom pridržavajući nogu iz koje je krvario. Začuo je topot kopita i s bolom na licu uspio podići pušku. Prepoznao je Hewitta i odlanulo mu je.

Na tom mjestu teren je bio ravan i kobila je potrčala. Nedaleko od Dicka stajao je njegov konj, ali je počeo bježati kad su mu se približili Hewitt i njegova kobila. Hewitt potjera kobilu. Nakon tridesetak koraka uhvati Dickova konja, sveže ga za svoje sedlo i zajedno s njim pođe natrag. Kobila se nije usudila približiti čovjeku na zemlji.

Hewitt sjaše i klekne, držeći uzde svoje kobile.

— Gdje su te pogodili, Dick? — upita.

— U nogu — odgovori Dick — evo, ovdje!

Hewitt raspara mladićeve hlače i ugleda veliku ranu. Metak je uletio na jednoj strani i tu se vidjela rupa koja je malo krvarila, a na drugoj strani, gdje je metak izašao, meso je bilo iskomadano. Ipak će s malo sreće i pažnje Dick opet moći jahati, pomislio je Hewitt.

On reče mladiću da miruje i da čuva snagu. Uzeo je svoju i njegovu maramu i previo ranu. Easton je izgubio malo krvi, dovoljno da se prestraši, jer u životu još nije vidio ranu od metka. To je djelovalo na njega i on je polako gubio svijest.

– Jesi li ga jasno vidio? – upita Hewitt.

Easton je još bio sposoban da govori.

– Čuo sam ga pokraj sebe u trenutku kad je opalio. Pucao je ponovo ali taj put je promašio, jer sam već padao s konja. Ščepao sam pušku i čim sam dotakao zemlju opalio sam, ali on je već silazio niz kanjon.

– Frank Sanderson?

– Do vraga, ne on! Upravo sam ga tražio.

– Kako to? Zar je napustio ranč „D&D“?

– Da, negdje između četiri i šest ujutro. Ali to nije bio on.

– Možeš li opisati napadača?

– Nema potrebe. Bio je to Pat Herndon?

– Ti poznaješ Herndona?

Za mladića je to bilo previše. Izgubio je svijest.

* * *

Hewitt je morao svezati kobilu da pomogne Dicku da se popne u sedlo. Zatim je morao uzjahati divlju životinju i istovremeno pridržavati mladića u sedlu. Dick mu je ipak malo pomogao držeći svoje uzde. Hewitt ih je uzeo iz Dickovih ruku i rekao mladiću:

– Drži se, jer od ove lude kobile nećemo imati nikakve pomoći. Stići ćemo do kolibe samo ako se budeš mogao održati u sedlu.

Polu kilometra dalje Dick se počeo rušiti i Hewitt je morao priskočiti da ga zadrži da ne padne na zemlju.

Četiri jahača nailazila su kroz grmlje prema njima tako žestoko kao da ih netko goni. Hewitt ispusti Dickove uzde i posegne za koltom, ali kad je vidio da su to Apaši, odlanulo mu je. Jahao je nemirnog

konja, vodio ranjenog čovjeka i nosio pušku, pa mu je trebala pomoć.

– Možete li mi malo pomoći, momci? – upita – Moram odvesti ovog mladića do kolibe prije nego što iskrvari.

Starac je sjahao i pregledao mladićevu ranu. Rekao je nešto mladom Apašu i ovaj to prenese Hewittu:

– Starac kaže da on nije muškarac nego djevojčica ako umre od ove rane. Njegov je konj bolji od moga. Uzet ću njegova konja, a ti digni momka k meni na sedlo.

* * *

– Pat je naoružan, nije ranjen i izgubljen negdje u šumi – reče Hewitt.

Easton se već oporavio. Ležao je bez košulje na Charlottinu krevetu s ranom povijenom trakama koje je Charlie izrezala. Pomalo se sramio, jer je čitavoj drami on bio uzrok.

– I ja tako mislim – reče mladić. – Morao sam pretpostaviti, kad sam ga vidio u gradu, da će i on tražiti Franka.

– Kako to da ga poznaješ, Dick?

– Pa on je mnogo puta dolazio i odlazio iz Prescottta te sam ga morao upamtiti. Do vraga, on je bezopasniji od komaraca u usporedbi s Frankom Sandersonom.

– Kako to misliš?

Charlie je mirno stajala kraj kreveta dok je Dick pričao:

Prethodnog dana je Jim skinuo Sandersonov kolt sa čavla u hodniku i spremio ga zajedno sa svim drugim revolverima u pušnicu, u kojoj je sušio šunke i slaninu. Ta prostorija je građena od deset centimetara debelih greda i zaključana ključem koji Pollock nosi u svom džepu.

Pollock je ustao u četiri sata čuvši šumove iz Sandersonove sobe. Otvorio je vrata i ugledao Franka kako stoji kod uzglavlja.

— Toliko mi se vrti da ne znam koja je strana gore — rekao je Sanderson.

— Lezi — odgovorio je Jim. — Nema svrhe da stojiš kad se možeš odmarati ležeći.

— Trebalo bi da skuham kavu.

— Nema potrebe, ja ću to učiniti za tebe.

Pollock se nije htio vratiti na spavanje. Obukao se i izišao da nahrani konje. Nije prošao kraj Sandersonove sobe i nije znao da je ovaj već izašao iz kuće. U to hladno, bistro jutro Jim Pollock se osjećao radostan i pun energije, sve dok nije zaokrenuo iza staje, kad ga je nešto udarilo po glavi. Pred očima mu se zacrnjelo, izgubio je svijest i pao.

X

Jim Pollock se osvijestio kad su ga unosili u kuću. Edna, još u spavaćici, koračala je pokraj njega držeći ga za ruku i jecajući. Jim je osjećao glavobolju, ali je znao da nije teško ozlijeđen.

— Pustite me, dobro sam — rekao je. — Potražite onog pasjeg sina Sandersona i ustrijelite ga s leđa ako je potrebno.

— Prekasno — odgovorio je jedan od njegovih ljudi.

— Već se uspio dokopati oružja i vašeg konja Bustera. Davno je otišao i vjerojatno daleko pobjegao. Nije bilo tragova koji bi se mogli slijediti.

Edna je nagovarala Jima da legne. On je naredio jednom od svojih ljudi da što brže odjaše u Kehoe

Mesu i obavijesti saveznog šerifa Toma Coflina da je Frank Sanderson pobjegao i da ranč „D&D“ raspisuje nagradu od tisuću dolara za onoga tko ga uhvati živa ili mrtva, jer je pokušao počiniti ubojstvo.

Čovjek je pronašao Jimova najboljeg konja Bustera u Kehoe Mesu. Teretni vlak koji prolazi kroz Kehoe Mesu za Prescott otišao je. Kad je Coflin primio Pollockovu obavijest Sanderson se, pretpostavljao je šerif, već ukrcao u vlak i iščezao.

Međutim nije bilo tako. Sanderson je znao da će ga tražiti i želio je dobiti na vremenu, kako bi mogao okupiti ljude koje je trebao. Sat kasnije pojavio se u Sauzerovu salunu na doručku. S njim su bila četiri čovjeka. Sauzer je poznao dvojicu od njih, jer ih je prije dan-dva zbog stvaranja nereda izbacio na ulicu. Očito sada nije bilo vrijeme da ih na to upozori.

Njih petorica sjela su za prazan kartaški stol i naručila jaja sa slaninom. Kad im je Sauzer donio jelo, nitko nije spominjao plaćanje.

Netko je ipak bio dovoljno savjestan da obavijesti šerifa Coflina. Vrata saluna su se otvorila i na njima se pojavio visoki, mladi savezni šerif, držeći dva kolta upearena u ljude za stolom.

— Frank, proklet bio, trebalo je da nestaneš, a ne da ovdje sjediš — reče. — Uhapšen si, diži se i mirno izadi!

Ne ustavši, Sanderson je povukao svoj revolver i zapucao. Dvojica njegovih ljudi učinila su to isto. Sauzeru se činilo da je izbrojio devet pucnjeva. Na tijelu saveznog šerifa bilo je sedam rana, od kojih je svaka bila smrtonosna.

Banda je ustala i uputila se prema izlazu. Prekoračili su tijelo mrtvog šerifa i izašli na trijem. Odasvud su dolazili ljudi, privučeni paljbom. Sanderson je opalio još jednom, smaknuvši šešir jednom od najbližih promatrača. Bilo je to dovoljno da se svi ukopaju na mjestu i da dopuste petorici bandita da mirno uzjašu konje i napuste grad.

Podigla se uzbuna. Gradonačelnik je imenovao novog šerifa Aubreyja Rusha. Ovaj je žurno okupljao potjeru, ne bi li što prije pohvatao zlikovce.

* * *

— Jim je na vijest o ubojstvu šerifa dojurio u Kehoe Mesu — pričao je dalje Easton. — Aubrey je dobro vodio istragu i već je znao imena četvorice koja su se pridružila Sandersonu.

— Je li Pat Herndon bio jedan od njih? — upitao je Hewitt.

— Do vraga, nije! On i Frank se mrze iz dna duše zbog nekih neraščišćenih računa.

Hewitt se okrenuo prema Charlie i na njezinu licu i u očima vidio izraz stida.

— Tko su bila ta četvorica? — upitao je Eastona.

— Predstavljali su se kao Slim Fraser, Cal Calvin, Jackie Hefferman i Joe Dunn. Naravno, nije sigurno da su to njihova prava imena. Poznavao sam Slima i Jackieja još iz Yume. Svu četvoricu Tom Coflin je protjerao iz Prescottta. Mislim da bi bio pažljiviji da je znao s kim se Frank spetljao.

Hewitt upita Charlie:

— Znači li ti što neko od tih imena?

— Sva četiri — odgovori ona. — Frank je imao neprilika sa Slimom

Fraserom, ali su to raščistili. Nisam ih vidjela ni čula o njima više od godinu dana.

— Pretpostavljam da ih je Frank pozvao — reče Easton — volio bih znati zašto.

Kroz prozor je Hewitt vidio kako Apaši strpljivo stoje kraj svojih konja. Predugo ih je pustio da čekaju. Uzeo je vrč kave i izašao da ih ponudi. Znao je da mu ne zamjeraju. Ako Indijanac vidi da šutiš, on će to poštovati znajući da o nečemu razmišljaš. Vratio se od njih i ispio kavu koja je preostala.

Frank Sanderson vjerojatno nije pretpostavljao da je Hewitt sa Charlie u toj kolibi. To mu nisu mogla reći ni njegova četiri partnera. Očito, oni su na pameti imali neki posao. Kehoe Mesa i Prescott bili su za njih prevruća mjesta nakon ubojstva mladog šerifa.

Jednako je bilo očito da se spremaju za pljačku. Yavapai je bilo podesno mjesto za nešto takvo. Jeff je smatrao da bi sa svojim pretpostavkama morao upoznati šerifa Rusha.

Kehoe Mesa je bila stočarski gradić, ali jedan od vlasnika stada pronašao je zlato i za nekoliko godina iskopao za dvjestu tisuća dolara tog dragog metala. Nedugo poslije toga odselio se na istok, a u taj kraj se doselilo mnogo kopača, pa su sva okolna brda bila prosječena dugim i kratkim hodnicima u kojima su kopači danima tragali za zlatom. Novi stanovnici Kehoe Mese preorijentirali su se na eksploataciju šuma i podizanje pilana, jer su nalazišta zlata bila iscrpljena. Zapravo, kopači su se rastrkali po okolnim mjestima, a jedno od tipičnih, koje je kasnije izraslo u gradić po veličini sličan Kehoe Mesi, bio je Yavapai.

Lumbermanova banka je zgodna meta za malu skupinu propalica koji su imali velike apetite još u Tombstoneu. Ako krenu u tu pljačku, to će ih dovesti vrlo blizu Pollockovoj kolibi. Četiri sata jahanja preko planine vodi ravno na to mjesto.

— Momci, možete li se brinuti za Charlotte nekoliko dana? — upitao je Hewitt Apaše. — Trebalo bi je odvesti oдавде. Banda ubojica vrže se ovuda i ako je pronađu, orobit će je, ubiti ili nešto još gore. Volio bih da nije ovdje dok ne pohvatamo tu bandu. Dobro ću vam platiti.

Mladi Indijanac odgovarao se sa svojim sunarodnjacima.

— Mi još ne odlazimo kući — reče. — Imamo skrovišta, ali to nisu mjesta za žene.

— Ni ovo nije mjesto za ženu.

Starac je nešto promrmljao.

— Ako povedemo ženu — reče mladi Apaš — i odjašemo, što će biti s njom ne budemo li se mogli vratiti?

Hewitt se nasmije.

— Ne morate se brinuti. Možete je povesti u svoj rezervat i nećete doživjeti nikakve neprilike. Ona je navikla na težak život. Kad opasnost prođe, javit ću vam da je pošaljete natrag.

Oni su prekršili zakon izlazeći iz rezervata na drugu stranu rijeke, a držanje bijele žene u rezervatu bio bi mnogo teži prekršaj. Ipak im se zamisao svidjela. Ako moraju steći prijateljstvo bijelog čovjeka tako da nekoliko drugih bijelaca nasamare, što je u tome loše?

Dogovorili su se sa Charlie. Ona je nerado pristala da pođe s Apašima, ali ovi su se ponašali prijateljski a osim toga susret s Fran-

kom Sandersonom ili Patom Hernonom nije obećavao ništa dobro. Hewitt ju je uhvatio za ruke i rekao:

— Jim i Edna rekli su ti da ću se brinuti o tebi, ali to ti se sada ne čini tako, je li?

Ona potresne glavom.

— Ne, ali ja sve shvaćam. Ionako nijednog trenutka nisam pomislila da ću iz ovoga izvući živu glavu.

— A ja sam siguran da hoćeš — blago joj reče Hewitt. — Zapamti, Frank i Pat se boje Apaša više nego ti. Charlie, Apaši su dobri, malo su drugačiji od nas, ali su dobri. A sad se pripremi za odlazak.

Uzela je nekoliko haljina, češalj, par čarapa i slaninu koju su još imali. Indijanci su voljeli slaninu i shvatili su taj gest kao poklon i znak prijateljstva. Uzjahali su. Apaši nisu skidali pogled sa Charlottina konja. Starac je mahnuo na pozdrav i krenuli su.

Hewitt je morao čekati. Ako mu je ikad trebalo strpljenja, bilo je to u tom trenutku.

* * *

Nešto prije tri sata tog popodneva pet ljudi je ujahalo u Yavapai u razmaku od pet minuta. Četvorica od njih vezala su svoje konje ne pokazujući ničim da se međusobno poznaju. Peti, Frank Sanderson, ušetao je polako u drvenu zgradu na čijem je jedinom prozoru bilo napisano:

LAMBERMANOVA
NACIONALNA BANKA
C. J. Wells, direktor

Glavobolja koja se tog jutra stišala ponovo je počela mučiti Franka. Osjećao je vrtoglavicu i snažan bol u vratu od kojeg ga je

oblijevao hladan znoj. Još se nije oporavio, ali nije dopuštao da se to opazi.

Starac s naočalama na vrhu nosa sjedio je kraj blagajne, na kojoj nije bilo rešetaka. Brzo je brojio novac i zapisivao brojke u knjige.

Sanderson položi pred njega novčanicu od 50 dolara.

– Možete li mi ovo razmijeniti u novčanice od pet i deset dolara? – upitao je.

– Naravno – odgovori blagajnik.

Iza starca je za stolom sjedio C.J.Wells, koji je bio odgovoran za poslovanje banke. Sjetio se da su na isti način momci Jessea Jamesa dolazili pljačkati banke. Posegnuo je za puškom, teškom dvocijevnom sačmarnicom, koja mu je nadohvat ruke visila o zidu.

Sanderson izvuče kolt koji je jučer ukradio i držeći ga objema rukama prostrijeli direktoru glavu. Okrene kolt prema blagajniku. Začuo je topot konja svojih ljudi, koji su stizali.

– Želiš li ostati živ ili hoćeš da završiš kao i on? – poviče na starca.

Starac pogleda tijelo C.J.Wellsa koje je ležalo na stolici razmrskane lubanje.

– Oh, majko moja! – izusti.

Joe Dunn uleti u banku i ugleda Sandersona paraliziranog bolom u vratu i ramenima. Kolt mu je gotovo ispao iz ruke. Joe pomisli da je Frank ranjen i opali u starca. Pogoden posred lica, on se sruši preko mrtvog direktora.

– Prokleta budalo! – poviče Frank. – Tko će sada otvoriti blagajnu?

– Možda je otvorena – odgovori Joe. – Vrijeme je pred zatvaranje, trebalo bi da još bude otvorena!

Frank, napola paraliziran od bola, poviče:

– Trebalo bi da bude! Idiote pokušaj je otvoriti, ali ne diraj kombinaciju.

Ostali su nahrupili. Cal Calvin čuvao je vrata, kako su se dogovirili. Ostala dvojica preskoče pult i počnu pretraživati police i Wallsov stol. U isto vrijeme je Joe Dunn neuspješno pokušavao otvoriti veliku čeličnu blagajnu.

– Ne može se otvoriti! – reče.

– Naravno da ne može, prokleti pasji sine! – režao je Frank. – Pokupite ono što ima i gubimo se oдавде!

Prekopali su džepove žrtava i pronašli tri novčanice od pedeset dolara i nešto sitniša. Mirno su izašli na ulicu. Bio je to mali grad s niskim kućama i s malo trgovine. Iako su se ljudi odmarali, začuvši pucnjavu, pohrlili su prema banci. Petorica pljačkaša zapucaju im iznad glava prisilivši ih da zastanu, a onda izjašu iz grada.

– Zaveži! – izdere se Frank na Joea kad je ovaj pokušao objasniti zašto je ubio blagajnika.

Ujahali su u široki kanjon, ali nisu duboko zašli. Nakon otprilike petsto metara okrenuli su konje natrag prema gradu, skriveni šumom zaobišli ga i krenuli prema planinama. Skupinu je vodio Joe Dunn, jer je najbolje od svih poznavao taj kraj. Znao je za napuštenu kolibu u dobru stanju u kojoj se mogu sakriti i odmoriti konje. Koliba je bila vlasništvo ranča „D&D“, ali u njoj nitko nije stanovao. Jahanje se odužilo i Frank se počeo pitati hoće li izdržati. Odlučio je da se zaustave i prebroje plijen. Sve što su opljačkali iznosilo je sedamsto dvanaest dolara. Iako mu je bol mutio um, Frank izra-

ćuna da je to oko sto četrdeset dolara po čovjeku. Veoma malo za cjelodneвно jahanje i dva ubojstva. Frank potegne kolt i ustrijeli Joea s leđa. Ovaj se svali s konja. Plijen je sada iznosio sto sedamdeset dolara za svakoga. Frank nije mislio da im da toliko. I ostali će nestati kao Joe.

XI

Šerif Aubrey Rush s dvanaestoricom ljudi, većinom s ranča »D&D«, stigao je do kolibe narednog popodneva. S njim je bio i Jim Pollock, koji odmah zapazi da Charlie nije tu. Hewitt ga pozove na stranu i ispriča mu kako je Charlie otišla.

Čim je Jim čuo za Apaše, podigne ruku i poviče:

– Ne želim o tome ništa znati! Četiri opaka Apaša, od kojih je jedan gotovo još dječak, krađu uokolo već dva tjedna sve što im dospije pod ruke. Bit će sretni ako se ponovo dokopaju Kalifornije prije nego što ih pobiju.

– Mislim da su se tamo i uputili – reče Hewitt – ali će se skrivati tu negdje dok je Charlotte s njima. Nabavit ću im i advokata ako ga trebaju, ali ih neće uhvatiti.

– Apaško obećanje ne vrijedi ni crnog pod noktom.

– Ovo vrijedi više, ako nikome drugom, a ono meni.

– U redu – reče Pollock – no ako je među njima mladić koji govori engleski, imaš posla sa čovjekom za kojim je raspisana potjernica.

– Jime – reče Hewitt – nije li dosta što jurimo za Frankom Sandersonom i Patom Herndonom? Zašto da se brinemo o četvorici Indijanaca koji ukradu poneko go-

vedo? To je njihov običaj i koliko znam Chamehueve, čim se izdovoluje, vratit će se u rezervat.

Potjera se rasporedila pazeći na okolicu. Nije bilo tragova pljačkaša. Šerif je obišao svoje momke donoseći im hranu koju su pripremili u kolibi. Aubrey Rush bio je starac guste sive brade. Već je tri godine bio savezni šerif. Govorili su mu da novo naimenovanje može za njegovu političku karijeru mnogo značiti, ali on je samo želio pohvatati zlikovce i nakon toga otići u mirovinu.

Dick Easton je tumačio uokolo. Ako je i osjećao bol, bio je previše ponosan da bi to pokazao. Hewitt mu je dodijelio mjesto kraj ulaza u kolibu, gdje je on u zasjedi pazio na prilaz s vinčesterkom preko koljena.

Potjera je odjahala na obilazak i nakon pola sata Hewitt i Easton, koji su ostali sami u kolibi, ugledaju kako nailazi jahač. Iza njega je preko konja bilo prebačeno tijelo nekog čovjeka. Dolazio je to Apaš koji je govorio engleski. Hewitt upozori Eastona da ne podiže pušku. Indijanac je dojahao do njih i bacio na zemlju mrtvaca.

– Poznaješ li ovog momka? – upitao je.

Čovjek je bio pogođen u zatiljak. Hewitt ga nije poznavao. Bio je to čovjek niska rasta, štakorskog lica, loših zuba, a moglo mu je biti najviše trideset godina.

– To je Joe Dunn – javi se Easton. – Frank je počeo prorjediti svoju bandu.

Hewitt pogleda Indijanca.

– Možeš li me odvesti do mjesta na kojem si ga pronašao?

Indijanac je potvrdio.

– Možeš li pratiti ljude koji su ga tamo ostavili?

– Naravno.
– Hoćeš li poći sa mnom i pomoći mi da ih pohvatamo?
– Koliko ćeš mi platiti, dolar na dan?

– Toliko želiš?

– Da.

– U redu, neka bude dva dolara na dan sve dok budeš sposoban da slijediš trag. Počinjemo čim svane.

– Zašto ne počnemo odmah? To je dug put.

– Dobro – odgovori Hewitt.

Easton pokaže Dunnovo tijelo.

– Očekuješ li da ga ja pokopam?

– Ne – reče Hewitt. – Temperatura je niska, izdržat će nekoliko dana. Ja ću ga sakriti, a kad se vrati šerif sa svojim momcima, predat ćemo ga njemu.

Odvukao je mrtvo tijelo do nedovršene staje na čijem je krovu proveo nekoliko noći. Pokrio ga je sijenom i šibljem, prekrstivši mu ruke na prsima. Dok je vukao leš i pokrivač ga, nije osjećao nikakvo sažaljenje prema tom mladom čovjeku koji je još jučer jahao, jer je prezirao sve one koji su krenuli stranputicom. Joe Dunn pripadao je onima s kojima se Hewitt gotovo cijelog života borio, a samilost prema neprijatelju u njegovu ga je poslu mogla dovesti samo u neprilike.

Nije mu trebalo dugo da se spremi. Osedlao je kobilu, koja se ponovo opirala, a onda je krenuo s Indijancem.

– Trebalo bi da se upoznamo – reče Hewitt. – Mene zovu Jeff.

– Ja sam Mac – reče Indijanac.

– Vodi me, Mac, sad ti komandiraš!

Nije bilo mjesečine, ali Indijanac se u šumi snalazio kao da jaše kroz gradske ulice. Prošla su

možda dva sata. Iznenada se Hewittu učini da je dolje, s lijeve strane u kanjonu, ugledao svjetlo. Šapnuo je to Macu, koji se okrenuo dovoljno brzo da ga i sam ugleda prije nego što je iščezlo. Indijanac je zaniijekao glavom.

– Krivo mjesto – reče. – Oni dolje idu u Utah.

Bio je to vjerojatno Pat Herndon sa svojim ljudima.

– Znaš, Mac – reče Hewitt – i taj momak mi treba. Sjašimo i pričekajmo jutro. Ako to nije čovjek kojeg tražim, ovih nekoliko sati koje ćemo izgubiti lako ćemo nadoknaditi.

– Vi plaćate, meni je svejedno.

Poveli su u tišini konje niz padinu. Indijanac je išao prvi. U mraku su životinje rušile kamenje i Hewitt se bojao da bi oni dolje to mogli čuti. Mac je odlučio da stanu. Držali su konje za njuške da ne bi rzanjem uznemirili konje koji su dolje bili svezani.

Hewitt nije ni slutio kako može biti hladno u jesen kad pred svitanje treba provesti tri sata nepomično čekajući. Bili su to beskonačni sati. Činilo se da Mac ne osjeća hladnoću, ali Hewitt je znao da mu ponos ne dopušta da pokaže kako trpi.

Nekoliko puta kroz dimnjak kolibe suknuo je roj iskara kad su ljudi u kolibi na vatru bacali nove klade. Hewitt je neprestano mislio na užitak koji im pruža vatra. Na platit ću svu ovu patnju, samo neka svane, mislio je.

Ali prije nego što je svanulo, začuli su čovjeka koji je sedlao i zauzdavao svog konja. Možda ga je nešto učinilo nestrpljivim ili naprosto mora krenuti. ovako rano, razmišljao je Hewitt. Ponašanje tog čovjeka pokazivalo je da nije navi-

kao na udobnost, jer u takvo vrijeme svatko pametan leži pod pokrivačima u toplom krevetu.

Bez dogovora su se počeli spuštati. Svaki čas bi stali i osluškivali. Iznenada, tridesetak metara daleko od njih, iskrsnuo je čovjek – krupan, snažan, širokih ramena poput drvosječe. Čvrsto je koračao i vodio konja. Nije ih opazio.

Hewitt pruži Macu uzde svog konja, izvuče kolt ispod košulje i skloni se ulijevo, kako mu konji ne bi zaklonili vidik. Pustio je čovjeka da se približi na pet-šest metara.

– Stoj, Herndone! – poviče. – Imam te na nišanu.

– Prokletstvo! – izusti čovjek.

Ispusti uzde kojima je držao konja i baci se u šikarje. Hewitt zapuca i začuje uzvik bola, ali nakon toga čovjek je uspio odgovoriti pucanjem, premda su meci zujali visoko iznad Hewittove glave. Čuo je Maca koji je odvodio konje na sigurno. Htio je Herndona uhvatiti živa. Morao mu se prišuljati, ali to je u tišini bilo vrlo teško. Svukao je kaput koji ga je sputavao i polako, centimetar po centimetar, spuštao se prema mjestu u šikarju kamo se Herndon bacio. Nakon mukotrpnog šuljanja Hewitt je došao dovoljno blizu da jasno razazna jauke. Pokušao je kroz tamu vidjeti čovjeka kojeg je tražio, ali premda mu je bio toliko blizu da je čuo i njegovo disanje, osim šiblja pred sobom ništa drugo nije nazirao. Odlučio je da riskira. Još jednom će iznenađenje biti njegov adut. Naglo se uspravi i baci prema mjestu na kojem je, kako je pretpostavljao, ležao Herndon. Nije se prevario. Jedina greška je bila što nije pao preko njega, već na njegove noge. Od bola i iznenađenja ljudskara je kriknuo i podigao se u sje-

deći položaj, ne bi li uhvatio nevidljivog napadača. Instinktivno, čim je shvatio da nije točno ocijenio Herndonov položaj, Hewitt se okrenuo i zamahnuo rukom u kojoj je čvrsto stezao kolt. Držak kolta sudario se s Herndonovom glavom, ne toliko jako da bi ga onesvijestio, ali dovoljno da ga ošamuti i obori na leđa.

Hewitt zgrabi Herndonov revolver i baci ga prema mjestu gdje je mogao biti Mac.

– Uzmi taj revolver, Mac, i dodi ovamo da vidimo jesmo li šćepali pravoga.

Apaš je privezao konje, pronašao revolver i sišao do Hewitta. Hewitt izvadi šibice i posvijetli. Jedna Herndonova noga bila je bosa i krvava. Ugledali su poveliku ranu, ne odviše tešku, ali vjerojatno bolnu. Hewitt grubo izuje čovjeku i drugu čizmu.

– Ti si Pat Herndon? – upita.

– Pa što ako i jesam? – odgovori ovaj s mukom.

– To mi je dovoljno – reče Hewitt i obrati se Macu: – Uhvati njegova konja, povest ćemo ga sobom zajedno s njegovim čizmama i koltom. Njemu to ionako neće biti potrebno.

– Ne možete ostaviti ranjena čovjeka! – zavapi Herndon. – Iskrvarit ću. Rana će se upaliti, dobit ću gangrenu.

– Zbog onoga što si učinio Charlotte mogao bih te ostaviti – odgovori Hewitt – ali pokazat ću ti razliku između ljudskog bića i štakora kakav si ti. Mac, prikupi drva da zapalimo vatru i posvijetli mi ovdje.

Iz džepa je izvadio komad kožnate trake koju je uvijek nosio sobom. Sagnuo se da je poveže oko ranjene noge. Herndon je to čekao

i premda je bio slab, posegnuo je za koltom koji je Hewitt zatakao za pojas. Gotovo ga je dohvatio, ali je Hewitt prozreo njegovu namjeru i šakom ga udario posred nosa. Herndon ponovo padne na leđa, ovaj put s ranom na nosu. Hewitt dohvati jednu njegovu ruku, podvuče mu je pod leđa i sveže jednim krajem trake. Drugu ruku mu je prebacio preko ramena i počeo ga stezati. Herndon je stao zavijati od bola.

— Jesi li to tražio, štakore? Pokušaj još jednom pa ću ti slomiti ruku!

Odrezao je nožem kraći komad trake i ovio je oko ranjene noge. Čim je traku stegao, krvarenje se počelo zaustavljati. Rana na nozi nije bila teška. Herndon je imao sreću što je metak prošao kroz tvrdu kožu njegove čizme. Da je ušao slobodno, razmrskao bi mu nogu. Hewitt je spretno povio ranu ali je bio toliko grub da je Herndon od bola stenjao i oznojio se.

Mac je uhvatio Herndonova konja, koji je nosio žig ranča »D&D«. Hewitt mu je dopustio da ga zadrži zajedno s revolverom, a sam je uzjahao svoju kobilu noseći Herndonove čizme.

— Pucanje iz zasjede i krada konja! U grdnoj si neprilici, Herndon — reče Hewitt. — Ako si iole pametan, ostat ćeš ovdje i čekati da netko dođe po tebe.

— Koliko će to trajati?

— Ne znam a i nije me briga.

XII

Cijelu noć dok su jahali, Hewitt je pokušao navesti Maca na razgovor. Indijanac nije bio razgovorljiv. Ako je znao put kojim je trebalo

ići, nije smatrao da je potrebno da to i kaže. Hewitt mu je opisivao četvoricu koju su tražili i navodio zločine zbog kojih ih zakon goni, ali čak i ako ga se to dojmilo, Mac ni riječju to nije kazao.

Hewitt je zaključio da Indijanac ima svoje mišljenje o bjeguncima, a ono što bijelac čini bijelcu da ga se ne tiče. Hewitt ga je vjerojatno začudio time što je poštedio Herdona i previo mu ranu.

Počelo se daniti kad je Mac iznenada zaustavio konja i načulio uši. I Hewitt je čuo neke šumove, kao da se netko kroz šikarje probija prema njima. Moglo je to biti odbjeglo govedo, jelen ili medvjed. A mogao je biti i jedan od Sandersonovih bandita. Suškanje lišća i granja postajalo je sve jače i sad se činilo kao da se konj probija kroz šumu, konj kojeg jaše umoran jahač. Hewitt i Indijanac su sjahali, povelj konje u gusto šikarje i pritaljili se.

Nalikovao je na pijana, marmurna starca, a jahao je rideg konja. I jahač i konj bili su u lošem stanju. Jahačeve oči bile su zatvorene. Nije mario za put kojim ga konj vodi. Na lijevoj butini konj je imao veliku ranu koja je krvarila a krv mu se slijevala do kopita.

Hewitt je stupio pred jahača s koltom u ruci.

— Stani! — uzviknuo je.

Čovjek je otvorio oči. Pokušao je nešto reći, ali konj je već stao. Ponovo je sklopio oči i polako se počeo naginjati na jednu stranu. Hewitt je priskočio ne ispuštajući kolt i prihvatio čovjeka da ne padne. Položio ga je na zemlju. Na ledima mu se vidjela još nenasušena krvava mrlja. Ni konj nije bio čvrst na nogama.

Hewitt je izvadio iz korica jahačev pištolj i dobacio ga Macu.

– Mnogo revolvera, malo truda
– rekao je Mac, spremajući revolver pokraj onoga što su ga oduzeli Herndonu.

Negdje u blizini žuborila je voda, vjerojatno planinski potocić, pa je Hewitt zamolio Maca da donese svježe vode.

– Požuri, htio bih ga osvijestiti. Ovaj vjerojatno može svašta ispričati.

Mac je donio vode. Hewitt je pri-
nio čuturicu i nepoznati je, ne ot-
varajući oči, požudno povukao dug
gutljaj. Istog se časa zakašljao i
Hewitt ga je podupro rukom te
postavio u sjedeći položaj.

Bio je to jedan od onih kakve je
Hewitt sretao u Tombstoneu: bez
hrabrosti, bez morala. Jedan od
onih koji će se kukavički izvući iz
gužve, ali će te ustrijeliti iz zasjede
za bijednu svotu. Takvi su ljudi bili
u bandama Franka Sandersona i
Jesseja Jamesa. Nisu bili opasni u
ravnopravnim okršajima prije
svega zato što su ih izbjegavali.
Napadali su u skupinama, ubijali,
pa čak i silovali. Bili su toliko jadni
da bi ih čak i čovjek kakav je
Frank Sanderson, ne odviše bistar
i promućuran, mogao prisiliti da
mu čiste čizme.

Čovjek je otvorio oči i u lice mu
se vratilo malo boje. Pogledao je
Hewitta.

– Gotovo je, ha? – upitao je iz-
nenadajuće snažnim glasom.

– Vjerojatno – odgovorio je
Hewitt. – Što te snašlo?

– Kalibar 45... Taj prokleti
Frank. Znao sam da to namjerava
učiniti i umjesto da pasjeg sina
ustrijelim s leđa pokušao sam pobjeći.

– A on se najprije pobrinuo za
konja, pa kad je ovaj posustao, ga-
dao je tebe. Kako se zoveš?

– Cal Calvin – odgovori čovjek
ponosno. – Sigurno znate za
mene. Prokletstvo, umrijet ću s met-
kom u leđima nakon toliko dvo-
boja.

– Naravno, naravno – reče
Hewitt. – Slučaj, ne ostaje ti još
mного. Gdje se Frank skriva? Po-
brinut ćemo se za njega ako nam
to kažeš. Jesu li preostala dvojica
još s njim?

– Bili su kad sam odlazio, ali
neće dugo biti ako ga uskoro ne
smaknu. Taj čovjek je lud. Nije
smio ubiti onog bankara a ni jad-
nog Joea. Frank je jašući uz njega
potegao kolt i ustrijelio ga s leđa.
»To će ga naučiti da ne puca dok
se to od njega ne zahtijeva«, rekao
je. Bez bankara nitko nije mogao
otvoriti sef.

– I sada dijele plijen na tri umje-
sto na pet dijelova.

Calvin je stisnuo oči. U sjećanje
mu se vratila podjela plijena na-
kon Dunnove smrti. Tada im je
udio narastao na oko sto osamde-
set dolara. Sada, kad je i on nestao,
Frank i ostala dvojica dobit će po
dvjesto četrdeset dolara.

– Kad Frank smakne još jednog
pa onda i posljednjeg, sav plijen
pripast će njemu... – mrmljao je
uzbuđeno Calvin.

Iznenada se zagrcnuo, problije-
dio i stao, žestoko kašljati. Bio je
slab i od kašlja mu se cijelo tijelo
treslo. Hewitt je shvatio da je to
kraj. Na Calvinova usta navre
mlaz krvi. Hewitt se odmakne da
se ne zaprlja krvlju. Ležeći na le-
dima, Calvin se još jednom strese,
a onda se smiri poluotvorenih
očiju. Bio je mrtav.

Hewitt ustane i pogleda iznemo-
glog konja. Hicem među oči skra-
tio mu je muke. Strese se pri pomi-
sli da je njegov postupak prema

životinji bio mnogo humaniji nego prema Calvinu. Ali to je bila misao trenutka, jer Hewitt je znao zakon svoga posla: prema neprijatelju nema milosti.

Mac i Hewitt uzjahali su konje i nastavili put. Indijanac je pjevao neku pjesmu koja se Hewittu činila kao pjesma koja slavi neprijateljevu smrt.

Pratili su trag kojim je Calvin dojahao. Mac je bio najbolji tragač kojega je Hewitt upoznao. Mnogo puta prelazili su preko stijena na kojima nije bilo traga, ali Mac je svaki put znao pronaći nastavak. Zbog te sposobnosti armija je za svoje prethodnice uzimala Apaše.

Mac i Hewitt jahali su polako već dva sata, kad Indijanac iznenada sjaše i reče Hewittu da i on to učini. Gledao je u prašinu i objašnjavao:

– Konj kojega slijedimo neće daleko stići. Premoren je.

Poveli su konje slijedeći trag. Već nakon osam stotina metara ugledali su konja pogođenog metkom u slabine kako stoji na suncu. Podigao je glavu kad ih je ugledao, ali nije pokušao bježati.

Ni deset metara daleko od konja ležao je mrtav čovjek. Vidjele su se dvije rane. Jedna na desnoj nadlaktici a druga iznad desnog oka. Moglo se pretpostaviti što se desilo: Frank je jahao uz čovjeka i prvim metkom ga pogodio u ruku kojom se ovaj služio pri pucanju, a drugim ga usmrtio. Po Hewittovu računu sada se dobit od pljačke povećala na oko 360 dolara za svakog od preostale dvojice. Sagnuo se i pregledao mrtvaca. U džepovima nije bilo nikakvih papira. Vjerojatno je bio trideset petogodišnjak, ali loša hrana i loš viski postarali su ga više nego težak život. Na un-

utrašnjoj strani ruke Hewitt je uočio tetoviranog zmaja koji bljuje vatru a iznad njega je bila golubica sa cvijetom u kljunu. Takve slike tetovirale su se u San Franciscu, u Kineskoj četvrti. Ispod slike bili su ispisani incijali J. H. Dakle tu, u planinama Arizone, poginuo je od metka svog partnera Jackie Hefferman.

Hewitt je pogledao konja. Ono što je u prvi čas izgledalo kao rana od metka bila je samo ogrebotina od mamuze. Bio je to velik konj, vjerojatno žestoko gonjen od granice do tog mjesta. Ako ga puma ne nanjuši prije nego što se oporavi, preživjet će. Hewitt je skinuo s njega sedlo i uzde i pljesnuo ga po ledima. Konj se trgnuo, ali bio je previše umoran a da bi pobjegao trkom. Otkasao je dvadesetak metara i opet stao.

* * *

Kasnije tog popodneva, nedugo pošto su odjahali, Hewitt i Mac čuli su iza sebe pucnjeve. Hewitt se nije uzbuđivao. Znao je da je to netko od ljudi iz potjere, koju je predvodio šerif Aubrey Rush, pronašao leš Jackieja Heffermana, pa je pucanjem dozivao drugove.

– Hajde, Mac – obratio se Indijancu – idemo dalje.

XIII

Trebalo bi se postaviti u položaj Franka Sandersona i Slima Fräsera da bi se shvatio položaj u kojem se nalaze. Bez sumnje su obojica bila prestrašena, trudeći se da izmaknu potjeri, za koju nisu znali koliko je daleko iza njih. Fraser je bio preplašeniji, jer se više od potjere bojao Frankova revolvera. Motrio je na Franka poput orla, a

ovaj mu je podilazio pričama o njihovom drugarstvu. No Frank se nije dobro osjećao i ne bi bilo čudno da se situacija okrene u Slimovu korist. Moglo bi i Frankovo tijelo biti nađeno negdje na putu.

— Znao sam da mogu računati na tebe — govorio je Frank — i imao sam pravo. Ti i ja obavljamo posao kako spada. Ali one tri budale... Samo bi se glupan mogao pouzdati u njih... Taj Joe je ubio čovjeka koji nam je mogao osigurati bogatstvo, a Cal i Jackie su pokušali pobjeći kao najprljavije kukavice...

— Naravno — odgovori Slim — naravno.

— Ti i ja, mi ćemo se dobro slagati — nastavi Frank. — Pronaći ćemo neku bogatu banku i sami je opljačkati, a onda otprniti s tričetiri tisuće.

Moglo se pretpostaviti da će Frank jedva dočekati trenutak Slimove nepažnje da ga napuni olovom, da će uzjahati boljeg od dva preostala konja i da će nestati sa cijelim plijenom. Tada će biti teško uhvatiti ga.

— Mac — reče Hewitt — ispalimo nekoliko metaka da pokažemo da smo im na tragu.

Mac se začudi:

— Zašto?

— Zato što je Slim Fraser na našoj strani. Njemu je potrebno nešto što će Franka spriječiti da puca i oda svoj položaj, a najbolji način je da im pokažemo da smo blizu.

Indijanac je shvatio: Hewitt je izvukao kolt i opalio u zrak. Počeo je nekoliko sekunda pa ponovo opalio. Mac je izvadio jedan od svojih revolvera i upitno pogledao Hewitta.

— Odlična ideja — reče Hewitt. — Neka budu uvjereni da je to grupna zabava.

Mac zapuca dva puta. Nakon toga sjaše, ispitujući tragove. Pažljivo su slušali neće li odnekud začuti pucnjeve. Ništa se nije čulo. Kako su se približavali vrhu planine, predio je postajao sve suroviji i stjenovitiji a tragovi nepravilniji. Nečiji konj ispred njih bio je umoran i vidjelo se tu i tamo kako je posrtao.

Prošao je jedan sat. Zatim i drugi. Dosegli su visinu na kojoj više ni crnogorica nije rasla. Tu i tamo naišli bi na osamljeni bor ili na grmlje. Bilo je to područje kao stvoreno za gonjenje. Progonitelje je bilo lako uočiti i dočekati ih u zasjedi. Ali Hewitt je računao na umor i napetost dvojice progonjenih. Pretpostavljao je da im je na pameti samo bijeg, a ne i strategija. Da su znali da ih prate samo dvojica, ponašali bi se drugačije. Hewitt je znao da sada još žešće tjeraju svoje već izmorene konje. I Hewittov i Macov konj su se mučili, a kakvo li je to tek bilo iskušanje za konje bjegunaca.

Mac je zaustavio konja. Pred njima je bio uzak prolaz probijen u stijeni koji je davno služio kopačima zlata. Vjerojatno nakon njih ovuda nitko nije prošao. S desne strane dizala se litica, gotovo okomita, visoka pet-šest metara, a s lijeve strane je bila provalija duboka stotinjak metara. Na dnu je tekao bistar planinski potok. Za ljude žedne poput Hewitta bio je to prizor kojem se treba i diviti i kojeg je bolje ne vidjeti. Bilo je to mjesto na kojem su Sanderson i Fraser mogli postaviti zasjedu. Mac je to uvidio i sjahao.

— Preskočit ću ovo — rekao je Hewittu, pružajući mu uzde svog konja. — Pripazi na konje, a ja idem da izvidam.

Nije bio Hewittov običaj da čovjeka kojeg je unajmio izlaže opasnosti. A pred njima se nalazila prepreka koja je zahtijevala ne samo hrabrost već i ponešto ludosti. Pojaviti se na drugoj strani prolaza ili, još gore, zateći se na polovici puta bez mogućnosti uzmaca bilo je veoma opasno. Hewitt je stoga odlučio da se sam usigne uz stijene i prebaci preko vrha te tako dođe na drugu stranu prolaza. Ako se uvjeri da nema opasnosti, pozvao će Indijanca da dovede konje.

Penjanje je bilo naporno. Stijena je bila strma, s malo mjesta o koja se mogao osloniti. Nevolje mu je zadavao i kolt zataknut za pojas. Kako je bio priljubljen uz stijenu, pri svakom pokretu mu se revolver zabijao u trbuh. Nije ga mogao držati u ruci, jer i dvije ruke su mu se činile nedovoljne da bi se prebacio preko stijene. Kad se popeo na vrh, začudio se što se nalazi samo četiri metra iznad prolaza. Napor koji je uložio stvorio je u njemu dojam da se uspeo bar dvadesetak metara. S te točke vidio je i početak i kraj prolaza. Nigdje nije bilo znaka o prisutnosti čovjeka. Ipak nije bio brzoplet. Motrio je dokle mu je pogled sezao. Put se nastavljao i ulazio u nizak kanjon. Bio je to ravan prirodni prolaz i Hewitt je pogledom mogao doseći njegov kraj. Ni tamo nije bilo ničeg sumnjivog.

Hewitt je dao znak Macu da se prebaci na drugu stranu prolaza. Životinje su se uznemirile, no ipak su krenule. Prije nego što se Hewitt uspio spustiti niz strminu, Mac je istražio kanjon i na njegovu kraju ugledao prizor na koji su čekali već nekoliko sati. Pozvao je Hewitta da vidi što je otkrio. Kraj kanjona prelazio je ponovo u usjek, sa čije je desne strane bila

provalija. S jedne stijene, skrivene suhim šibljem, spuštao se konop čiji je drugi kraj bio negdje iznad provalije. I Hewitt i Mac pretpostavljali su što može biti na drugom kraju konopa. Bio je zategnut a to je značilo da na njemu visi težak teret.

Bio je to Slim Fraser s omčom oko vrata, mrtav. Još se nije ohladio. Podigli su ga na prolaz. Vrat mu je bio slomljen. Hewitt je znao što se dogodilo.

Pucnjava je pružila Sandersonu izvrsnu priliku da se otrese partnera. Vjerojatno mu je rekao da nemaju mnogo izgleda u spas jer im je potjera na tragu, da se ne smiju odati pucnjevima i da će on poći naprijed da izvidi put. Slim je stao i počeka. Vjerojatno poslije mnogo sati nije osjećao strah od Frankova kolta, ali još nije bio siguran u svoj spas. Zatim ga je Frank pozvao da dođe jer je put čist. Slim je projahao kroz mali kanjon i kad je došao do usjeka, sa stijene mu je oko vrata pala omča. Bio je dovoljan samo uzvik da se njegov konj trgne i pojuri naprijed, da se omča stegne i obori Slima sa sedla. Jedino što je Franku preostalo bilo je da dojuri do ošamućenog Slima i gurne ga niz liticu. Težina tijela slomila mu je vrat. Po tome što je Frank ostavio leš da visi iznad provalije Hewitt zaključio da je bio u velikoj žurbi. Korist od posljednjeg ubojstva bila je dvostruka. Imao je dva konja i jedan se odmarao dok je drugog jahao, a osim toga čitav je plijen bio njegov.

* * *

Sve što je Frank Sanderson morao učiniti bilo je da nađe sigurno mjesto gdje će potrošiti novac. Hewitt je razmišljao o Sandersonu. Bio je to čovjek poremećena uma,

manijak, sadist, divljak. Pomisao da se takav čovjek oženio povučenom, osjećajnom djevojkom kakva je Charlotte ispunjavala je Hewitta užasom. Zabrinjavalo ga je što će biti s njom. Ona je još mlada. Ožiljci koje je ostavila Frankova brutalnost bili su duboki. Hoće li ih se ikada osloboditi? Hoće li ikada naučiti što je ljubav i povjerenje, hoće li ikada s nekim moći biti sretna? Ili će u njoj uvijek ostati trag straha, sumnje i srama?

Posljednje zrake sunca udarale su im u leđa. Franku Sandersonu, ako se osvrtao za sobom, sunce je udaralo u oči. Bila je to sretna okolnost. Mac ju je iskoristio i brzo potjerao svog konja. Put je bio ravan a pred njima se pružao posljednji usjek, iza kojeg više nije bilo vrhova. Iza tog mjesta planina se počinjala spuštati. Obojica su shvatila da je taj posljednji usjek i posljednja prilika da ih se Frank otrese. Kad se počnu spuštati, oni će uvijek biti iznad njega, a to je bio rizik koji Frank nije smio prihvatiti. Hewitta obuzme stari, poznati predosjećaj da dolazi trenutak odluke.

— Stani, Mac — rekao je — i drži konje! Vrh ću prijeći pješice.

— Misliš li da nas on tamo čeka?

— Bio bi prokleta budala da to ne učini. Imamo bolje konje, bolje smo naoružani, a pretpostavljam da se on još nije oporavio od onog pada. Na kraju je snaga, ovo je njegova posljednja prilika.

XIV

Hewitt je sporo napredovao. Pretpostavljao je da ga Frank čeka i trudio se da ne stvara buku. Dosegao je vrh i pogledao put koji se

pred njim pružao. S lijeve strane staza se polako spuštala a do nje se s vrha na kojem je čučao Hewitt pružala glatka stijena, blago zakosena, dugačka tridesetak metara. S druge strane puta bilo je šikarje i nekoliko stabala.

Hewitt je pažljivo promotrio okolicu prije nego što je počeo puzati niz stijenu. Kad je prevalio desetak metara, od prizora koji je ugledao sledila mu se krv. Iza drveća se nešto pomaklo i on ugleda konjsku glavu. Bio je dovoljno blizu da razazna bijelu dlaku između očiju. Konj je stajao spuštene glave i nije ga opazio. Frank je tu negdje, možda me već drži na nišanu, mislio je Hewitt. Nije smio stati, a pogotovu se nije smio vratiti leđima okrenut opasnosti. Svladao je strah i nastavio se spuštati.

Sanderson je svezao konje u šikarju i nastavio pješice. Sakrio se ispod stijene tako da ga s vrha ne mogu opaziti. Prolazeći pokraj šikarja, potjera će uplašiti konje i oni će ga rzanjem upozoriti da su progonitelji stigli. To je bilo sve što je umorni Frank trebao. S mjesta na kojem se sakrio pružao se dobar vidik.

Ali Frank je bio u goreм stanju nego što je Hewitt mogao pretpostavljati. Ugledao ga je kad se spustio malo niže. Nije vrebao progonitelje. Klečao je, držeći se lijevom rukom za vrat. U desnoj je držao kolt, ali ne toliko čvrsto da bi ga mogao odmah upotrijebiti. Ljuljao se naprijed-natrag, rastrgan bolom koji se opet javio. Trljao je vrat oponašajući pokrete kojima ga je Hewitt masirao na ranču „D&D“. Čini se da je to pomoglo. Uspio je podići glavu, ali još nije mogao ustati. Sjeo je i oslonio se leđima na stijenu iza sebe. Spustio je glavu na kamen i to mu je pomo-

glo. Bila je Hewittova sreća što je Frank zatvorio oči, jer bi ga inače vidio kako se spušta. Hewitt je neprestano pogledavao na Frankovu desnu ruku u kojoj je još bio kolt.

Hewitt se naglo uspravio i potrčao prema mjestu na kojem su bili privezani konji. Skočivši niz zasjek, našao se na stazi, četrdesetak metara udaljen od Sandersona. Ovak, čini se, ništa nije čuo.

— Frank! — pozove Hewitt zastavši.

Frank ničim nije pokazao da ga je čuo.

— Frank! — povuče Hewitt glasnije. — Ustaj, pasji sine! Nema bježanja. Iza tebe je Apaš. Predaj se!

Frank nije odgovorio. Hewitt krene prema njemu. Možda je, mislio je, taj pasji sin već mrtav ili je u nesvijesti.

Približio mu se na udaljenosti od petnaestak metara, kad se Frank hitro digao, raširenih nogu i pognut. Izgledao je kao medvjed koji napada. U hladnim plavim očima vidjeli su se prezir i mržnja.

Hewitt povuče obarač. Frankov kolt i dalje je bio uperen u njega, ali metak ga je paralizirao. Izraz Frankova lica se promijenio. Kao da je prestravljeno govorio: »Zar te se nikad neću osloboditi?»

Uspio se održati na nogama još trenutak, a onda je polako, ukočeno pao na lice.

* * *

Ostavili su tijelo ne dirajući ga. Vraćali su se istim putem. Povremeno bi ispalili metak u zrak upozoravajući potjeru na svoju prisutnost. Prošla su dva sata prije nego što su čuli odgovor, a još jedan sat prije nego što su se sastali s ljudima šerifa Aubreyja Rusha. Šerif je poznavao taj kraj. Spuštali su se brzo, premda su im konji bili izmo-

reni. Uskoro su pronašli povoljno mjesto za noćenje. Zapalili su vatru i skuhalu kavu. Ubrzo su zapali. Jedino su Hewitt i šerif ostali budni pričajući dugo u noć.

XV

Hewitt nije bio prvi koji se probudio. Kad se izvlačio ispod pokrivača, šerif je već palio vatru i postavljao kavu. I Mac se uskoro digao. Rush ih ponudi kavom. Ne pričajući mnogo, doručkovali su. Hewitt je prethodne večeri rekao šerifu da će potražiti Herndona na mjestu na kojem su ga ostavili. Šerifovim ljudima povjerio je zadatak da u planini pronađu i pakupe leševe petorice pljačkaša i da ih otpreme u Kehoe Mesu. Tamo ih je trebalo fotografirati. To će biti dovoljan dokaz da su pohvatani pravi ljudi.

— Nešto smo zaboravili — rekao je šerif na rastanku. — Četrdeset tisuća dolara. Sada, kad je Sanderson mrtav, tko će ih pronaći?

— Sumnjam da će ostati skriveni. Ali sve u svoje vrijeme, šerife. Vratit ćemo se na to prije nego što dovršimo posao.

— Ti znaš gdje su?

— Ne, samo predosjećam.

* * *

Hewitt je ponovo Macu prepustio vodstvo. Apaš je izabrao najlakši put prema mjestu na kojem su prethodnog dana ostavili nenaružanog i ranjenog Herndona. Pronašli su mjesto na kojem su se Herndon i Hewitt sukobili, našli su i pepeo vatre koju su zapalili, ali Herndona nije bilo.

Indijanac je tumarao uokolo tražeći trag kojim bi mogao slijediti ranjenog Herndona. Nije mu trebalo mnogo da ga pronade. Vidjelo

se da je Herndon uzeo dvije grane koje su mu poslužile kao štake i uputio se prema Pollockovoj kolibi. Hewitt je tek sada uvidio kakvu su grešku napravili skrivajući se tamo. Svatko tko je imalo poznao taj kraj baš bi to mjesto izabrao za sklonište. Da su se događaji samo malo drugačije odvijali, Herndon bi došao do kolibe dok je još Hewitt tamo bio sa Charlotte.

Hewitt je zabrinjavalo i to što je u kolibi ostavio Dicka Eastona. Herndon će opaziti njegova konja i ugrabiti trenutak da Dicka razoruža.

Napredovali su, povremeno gubeći trag. Maca to nije zabrinjavalo, jer ga je uvijek iznova pronalazio. Nije to čak ni kazivao, već je na trag samo upirao prstom. Hewitt mu se divio.

Zaštićeni šumom, stigli su do kolibe. Prišli su joj sa stražnje strane. Bez sumnje Herndon je bio tu, jer je trag vodio ravno prema kolibi. U koralu je još bio Dickov konj.

Dugo su stajali zaklonjeni zelenilom. Mac je mogao čekati danima, ali Hewitt je smatrao da vrijeme radi protiv njih. Nešto je trebalo poduzeti. Za nekoliko sati ovamo će stići šerifovi ljudi da pakuje leš Joea Dunna, a to će sve pokvariti.

Iznenada iz Hewittovih usta izleti:

— Prokletstvo!

Nije morao objašnjavati. Na stražnjem prozoru kolibe, držeći u rukama vinčesterku, pojavio se Pat Herndon. Stajao je tako nekoliko trenutaka. Bilo mu je teško motriti na sve prilaze kolibi. Za ranjenog Herndona šetnja čak i po tako malom prostoru bila je mučnija.

— Što ćemo, Mac? — upita Hewitt. — Zbog Dicka ne smijemo pokušati da ga silom istjeramo iz kolibe.

— On će uskoro otići, neće čekati da tu bude uhvaćen. Kako da mu ukrademo konja?

To je bila dobra zamisao. Privezali su svoje konje i stali se približavati kolibi. Hewitt je krenuo prema koralu skrivajući se iza stabala. Posljednje stablo koje mu je služilo kao zaklon bilo je udaljeno od koralu pet-šest metara. Konj ga je opazio i prijateljski zarzao. Hewitt se u pravi čas pritajio. Na vratima kolibe pojavio se Herndon poduprt štapom, s puškom u ruci. Bio je predaleko a da bi Hewitt odlučio da puca. Poslije nekoliko trenutaka Herndon se vratio u kolibu.

Koral je bio građen od debelih greda usađenih u zemlju i od letava pričvršćenih vodoravno. Gornje tri letve nisu bile zabijene čavlima, već su se mogle skinuti. Hewitt nije imao što čekati. Hitro i tiho prišao je koralu. Uhvatio je gornju letvu i spustio je na zemlju. To je učinio i s drugom. Konj je radoznalo krenuo prema njemu. Hewitt dohvati treću letvu i u taj čas začuje Macov zvižduk. Uspio je odbaciti letvu prije nego što ga je metak pogodio u nadlakticu. U isti čas začuo je i pucanj. Ispod košulje niz ruku slijevala mu se krv. Bacio se na zemlju, parajući rukav da bi povio ranu. Bio je zaklonjen donjim letvama koralu.

Prestrašen pucnjem, konj je istrčao iz koralu. Ali nije daleko otkasao. Nakon desetak metara se zadržao. Iz gustog zelenila Mac je pripucao u njegovu smjeru. To ga je nagnalo da potrči u šumu.

Herndon je, začuvši pucanj koji očito nije dolazio od Hewitta, zamakao za kolibu. Bio je to trenutak koji su progonitelji morali iskoristiti. Premda ga je ruka silno boljela, Hewitt se podigao i s koltom u ruci potrčao prema uglu kolibe

iza kojeg je nestao Herndon. Iz zelenog zaklona istrči Indijanac prema drugom uglu kolibe. Herndon je bio u klopci.

Hewitt se prišuljao samom uglu. Metar daleko od sebe začuje teško disanje. I sam se nije osjećao bolje. Pretpostavljao je da i Herndon čuje njegovo stenjanje.

Iznenada s druge strane kuće, začuje se krik. Mac je trčao iza Herndona, ispuštajući krikove. Bilo je to iznenađenje od kojeg se ledila krv u žilama. Herndon je pokušao pucati iz okreta, ali Macov kolt je opalio prvi. Razmrskane šake Herndon je preneraženo stao i nasklonio se na zid kolibe, držeći se za ranjeni zglavak. Svijest ga je napuštala i on se polako spusti na koljena a onda se opruži po prašini.

Hewitt osjeti snažan poriv da i sam to učini. U tom trenutku sjeti se Dicka Eastona. To ga održi pri svijesti. Indijanac je podigao Herndonovo oružje sa zemlje, pridržao je Hewitta i oni zajedno krenu prema ulazu kuće, pitajući se što će unutra zateći.

U kutu prednje prostorije, kraj peći ležao je Dick Easton. Uspio je otvoriti jedno oko i protisnuti:

– Gospodine Hewitte!

Hewitt se spusti na koljena pokraj njega.

– Kako si, Dick?

– Premlatio me. Dočekao me kad sam izašao da zgrabim vode i udario me nečim po glavi. Kad sam se osvijestio, ležao sam ovdje, a on mi je svaki čas prilazio i udarao me po licu vičući: »Gdje je? Gdje je?« Sav sam prebijen.

– U istoj smo nevolji, Dick – reče Hewitt. – Predlažem nam obojici dug odmor.

– Da – reče Dick – ali što su značila ona njegova pitanja? Na što je mislio?

– Na četrdeset tisuća dolara – odgovori Hewitt, osjećajući da će se srušiti.

XVI

Herndon se nije osvješčivao sat vremena, a Hewitt je to iskoristio da sebi i Dicku previje rane. Tek tada je pogledao rane na Herndonovoj ruci i nozi. Ako se uskoro liječnik ne pozabavi tim ranama, lako bi se moglo desiti da Herndon ostane bez noge. Rana se već upalila. Sretna okolnost je bila da je Herndon bio snažna organizma, pa je lakše izdržavao gubitak krvi i jake bolove.

Sva četvorica su uzjahala. Put je bio mukotrpan. Hewitt je znao da im u susret dolaze šerifovi ljudi i iza svakog zavoja je očekivao da ih ugleda. Tek nakon nešto više od sat vremena ugledali su potjeru, zaustavili se i dočekali je. Svaki ranjenik postavljen je iza jednog jahača iz potjere, koji je pridržavao.

Hewitt je poslao Maca da potraži Charlotte i da je dovede. Indijanac je nijemo potvrdio i odjahao.

Ostali iz potjere nastavili su penjanje u planinu da bi pokupili leševe bandita koje su dan prije ločili. Jedan od najodmornijih jahača požurio je prema ranču »D&D« da osigura doček ranjenika i dovede liječnika.

U suton toga dana umornoj koloni u susret su došla kola s ranča. Bilo je to olakšanje za umorne ljude. Ranjenike su prebacili na kola i grupa je sada brže putovala. Već je pao mrak kad su se približili ranču, obasjanom bakljama. Doktor ih je čekao. Edna je zagrijala veliku posudu vode. Svi su bili užurbani.

Dick je spavao, izmučen putem i batinama, ali njegove ozljede nisu bile teške. Lice mu je bilo natečeno, no lomova nije bilo. Doktor mu je oprao i previo rane a Dick se nije ni probudio. Ostavili su ga da spava u krevetu u kojem je Frank Sanderson proteklih dana liječio vrtoglavicu.

Tane u Hewittovoj nadlaktici razderalo mu je meso i zadržalo se u njemu. Doktor je predložio da ga uspava, a Hewitt je bio previše umoran da bi se tome odupro. Duboko je udisao kloroform i trenutak kasnije više nije bio pri svijesti. Doktor je rutinski obavio operaciju, jednu od stotinu sličnih, kakve je gotovo svakodnevno obavljao u tom divljem kraju. Previo je Hewittovu nadlakticu i rame i znao je da nema opasnosti da će se rana upaliti.

Herndon je najduže čekao, ali nije se bunio. I njega je putovanje izmučilo, no usprkos tome pri svijesti je izdržao liječnikovu intervenciju. Tu i tamo bi zastenjao, ali snažna volja nije mu dopuštala da se opusti. Doktor se čudio njegovu ponašanju, ali tek će događaji koji slijede pokazati prave razloge Herndonove uporne izdržljivosti.

* * *

Svanuće je na ranč »D&D« donijelo užurbanost. Hewitta je probudila strka u dvorištu. Ustao je, osjećajući vrtoglavicu, ali vratila mu se snaga. Prišao je prozoru nesvjesno zdravom rukom pridržavajući ranjenu. Ugledao je Pollocka kako žustro razgovara sa svojim ljudima. Nespretno se obukao jednom rukom i izašao na trijem. Prišao mu je Pollock.

— Sve u redu? — upitao ga nastojeći se nasmijati. — Ne izgledaš loše, Jeffe.

— Malo mi se vrti — odgovori Hewitt. — Čemu ova strka?

— Ah, događaji se ponavljaju. Kao prije nekoliko dana Frank, tako je jutros nestao Herndon. Dođuše nikoga nije napao, ali naoružao se i ukrao mi najboljeg konja. Okupljam ljude da ga podu potražiti. Bojim se da igra još nije gotova.

— Zvuči glupo, ali to je ono što sam priželjkivao. Bit će nevolja, no predosjećaj mi kaže da ćemo naći novac. Herndon je nešto nanjušio, a nama preostaje da nanjušimo njega.

— Jučer je prebio Dicka zahtijevajući da mu kaže gdje je novac, a danas već zna gdje da ga traži. Kako to?

— Herndon nije budala. Nećeg se dosjetio. Brine me jedino što je jučer bio prisutan kad sam poslao Maca da dovede Charlie. Bojim se da će ih dočekati u zasjedi. Siguran sam da pretpostavlja da i Charlie zna kamo je Sanderson sakrio novac.

— Indijanac se ne nada da će ga netko dočekati. Bit će bolje da mu pošaljem ljude u susret.

— Da, to ne bi bilo loše. Samo neka požure. Herndon je ranjen i neće moći brzo jahati. Ipak ostavi nekoliko ljudi ovdje. Možda će nam trebati.

— U redu, Jeffe. Idi u kuhinju, Edna je vjerojatno pripremila jelo. Evo i mene, samo da uputim ljude.

* * *

Probudio se i Dick Easton. Više nije imao volje da se junači. Umorno je sjedio u udobnu naslonjaču na jutarnjem suncu. Hewitt pride noseći mu šalicu vrole kave.

— Dobro jutro, gospodine Hewitte! — nasmije se Dick. — Baš smo par, ovako zamotani.

– Bit će bolje. Iskreno rečeno, sada zajedno vrijedimo samo za jednoga. Ali nemoj da to tko opazi.

– Hewitt sjedne kraj Dicka. Vidjelo se da želi razgovarati, ali nije znao kako da počne. – Dick – reče napokon – želio bih s tobom pričati o nečemu u što ne bi trebalo da zabadam nos. Ti si se zaljubio u Charlotte, je li?

Dickovo lice, natečeno i u modricama, zarumeni se.

– Ona je vrlo draga – reče Dick oklijevajući.

– Ne pitam te to samo tako. Brijem se za Charlottinu budućnost.

Dick se uspravi, pogleda u daljinu i uzbuđeno odgovori:

– A kakvu ja budućnost imam? Vi znate koliko zarađujem. Trideset pet dolara mjesečno, a i to zato što mi Jim svaki mjesec daje pet dolara nagrade. I to je najbolji posao koji sam u životu imao. Kako se čovjek s tako malom zaradom može odlučiti za ženidbu?

– Važno je odlučiti, a zajedno ćete postići više nego svako samo.

– I svejedno ćemo podizati djecu na grahu i tvrdom kruhu, jer njihov nekorisni otac nije sposoban da im osigura nešto bolje. A žena će čitav život teško raditi i prerano ostarjeti. A, ne, nije to za mene! Ne želim to priuštiti nijednoj ženi.

– Pretpostavi da je ta žena, dok nije upoznala tebe, živjela tako bijedno da bi joj život o kojem ti govoriš bio...

Dick ga uzbuđeno prekine:

– Znam kako je ona živjela i baš zaslužuje više nego što joj može priuštiti običan najamnik.

Evo ga opet, pomisli Hewitt. Conrad Meuse mu je često govorio da je rođen za propovjednika i prijatelja, slušajući ga kako spretno nagovara ljude da prihvate njegove savjete.

– Slušaj, Dick, ljudi ne žive zajedno da bi izdržavali jedni druge. Oni se pomažu, uče jedno od drugoga. Charlie je sposobna, mnogo toga zna, a tebi je suđeno da napreduješ. Pogledaj ljude oko sebe. Oni koji danas nešto imaju, stekli su to sami, svojim radom. A ti nisi ni malo lošiji od njih. Treba samo početi. A dvoje ljudi zajedno imat će više volje, poticat će jedno drugo. Vi to možete...

– K vragu, ako vas toliko brine Charlottina budućnost, zašto se vi njome ne oženite? – nervozno upita Dick.

Hewitt nije mogao a da se ne nasmije.

– Dick, ja sam prestar za nju. Mogu joj biti otac. A osim toga nisam čovjek za ženidbu. Volio bih da mi je ona kći, takvu sam uvijek želio.

– U redu, pretpostavimo da vam je kći. Biste li je dali za ženu čovjeku poput mene?

– Želio bih znati kakav si čovjek bio prije nego što si došao na ovaj ranč. Vidio sam da znaš raditi, da znaš misliti, da se znaš tući. Ako si iz blata dogurao do nadzornika, onda ćeš sigurno postići više od mjesečne nagrade od pet dolara.

Dick se posrami. Znao je da Hewitt ima pravo, ali nije to nikad prije čuo od nekoga. Davno je već odlučio da postigne više nego što je dotad postigao, znao je da je sposoban za to, ali nikad mu to nitko ovako otvoreno nije rekao. Poželi da zagrli Hewitta, da mu zahvali, ali Hewitt je već nestao s trijema. Dick se ponovo zavalj u naslonjač. Preostalo mu je samo da čeka.

Hewitt je u daljini ugledao dva jahača. Na trenutak su nestali iza gustog šumarka, a zatim ih ponovo spazi. Jahali su loše konje, zaključio je Hewitt po umornu konjskom koraku. Sad sū već bili dovoljno blizu da prepozna Maca i Charlie. Znao je da Mac neće uspjeti da nagovori preostalu trojicu Indijanaca da se s njim vrate. Uostalom, premda je svu četvoricu nahranio, uspio se zbližiti samo s Macom.

Bila su to dva najlošija apaška konja. Charlie se mučila vodeći svoga. Bila je prašna, a vjerojatno se negdje zaustavila da opere lice. Kad je zaustavila konja pred Hewittom, trudila se da joj ne poteku suze.

– Starac je noćas umro – reče.
– Željeli su ga odvesti kući, pa sam im ostavila svog konja. Mac me dopratio, ali i on se mora vratiti u rezervat.

Hewitt joj pomogne da sjaše. Bila je uzbuđena.

– Prokletstvo – reče Hewitt – uokolo se vrže čovjek koji vas traži. Niste li nikoga vidjeli?

– Naravno da jesmo – odgovori ponosno Indijanac. Vidjeli smo ljude s ranča. Ali mislite li da oni mogu vidjeti Apaša? Bit će da ste ljudi, Hewitte.

Hewitt se nasmije. A onda ozbiljno upita:

– Što se desilo starcu?

– Vjerojatno mu je srce popustilo. Sjedio je mirno čekajući da završim ručak, a onda se samo svalio. Bio je mrtav – reče Charlotte.

– Žao mi je, Mac. Nije mi izgledao tako star.

– Bilo mu je osamdeset šest godina. Mi smo i krenuli na put da mu pokažemo da još može jahati. Moram sada poći i pomoći im da

ga prenesu. Učinio sam vam uslugu, želio bih da mi za to date dobrog konja.

– Mac, obećao sam vam svima dobre konje. Budući da starac više ne treba konja, a Charlie vam je ostavila svog, dat ću ti dva dobra konja da ih povedeš. Osim toga, šerifa sam nagovorio da ti napiše propusnicu, tako da neće biti nevolja ako vas zaustave na putu. Je li to u redu?

Indijanac se nasmije misleći na to kako mu propusnica nije nužna. Hewitt mu je dao i potvrdu da konji koje vodi nisu ukradeni. Sve to nije trajalo više od desetak minuta. Hewitt pruži ruku na pozdrav, a Mac, sagnuvši se iz sedla, snažno je stegne.

– Hewitte, hvala u ime starca i mog plemena – reče.

Okrenuo je konja i odjahao ne osvrnuvši se. Hewitt je znao da ga više nikada neće sresti, ali isto tako je bio siguran da ga Indijanac nikada neće zaboraviti. To što se Mac nije osvrnuo nije značilo da je njihovo prijateljstvo prestalo. Jednostavno, za Indijanca se borba za život istog časa nastavila. Pred njim su bile brige koje mu nisu dopuštale da od rastanka pravi predstavu.

* * *

Prilazio im je Dick Easton. Hewitt opazi da se djevojka trgla kad ga je ugledala. Pogled na to lice i u čovjeku koji ništa ne osjeća prema Dicku izazivao bi samilost.

– Zdravo, Charlie! – uzvikne Dick, smiješeći se.

Hewittu se učini da mu glas drhti od uzbuđenja. Tiho se povuče ostavljajući njih dvoje nasamu.

* * *

Nije bilo vremena za gubljenje. Osim toga, kad mu Charlotte odgo-

vori na pitanja koja joj je želio uputiti, Hewitt će ih ostaviti same zauvijek. Desetak minuta nakon što se povukao pozvao je Charlotte u kuću. Veselo je dotrčala. Promjena na njoj bila je očita. Znao je da je Dick odviše oprezan a da bi joj odmah predložio ono o čemu su Hewitt i on razgovarali, ali isto tako je znao da nije gubio vrijeme da joj pokaže da se od prije nekoliko dana njegovi osjećaji prema njoj nisu promijenili.

– Charlotte, htio bih te nešto upitati – počne Hewitt. – Mac ti je sigurno ispričao što se desilo u planinama...

– Da, Jeffe, i nemojmo se više na to vraćati.

– U redu. Drago mi je što tako misliš. Ipak, znaš da ja svoj posao nisam završio. Stoga ću ti postaviti nekoliko pitanja. Prije svega, uhvatili smo tvoga polubrata, ali nam je noćas pobjegao. Pretpostavljao sam da je krenuo da te presretne smatrajući da ti znaš gdje je Frank sakrio četrdeset tisuća dolara. Mac ga nije opazio, a to može značiti da se Herndon predomislio. Hoću da znam kamo je mogao otići.

– Jedino mjesto koje Herndon poznaje u ovim brdima, to su koliba u kojoj ste me našli i rudnik u kojem smo kopali.

– Novac je sigurno tamo. Međutim, šerif je, dok je još Frank boravio u kolibi, dva puta dolazio da pretraži njegove stvari.

– Da. I Frank mu je oba puta sve pokazao. Čak ga je uveo u pećinu u kojoj je ostavljao fitilje i barut kojim je minirao rudnik. Kad je nabavio neki posebni barut, na tu pećinu je navalio vrata koja je zaključavao katancem. Ali oba puta je šerifa pustio unutra.

– Pustio ga je, ali je poslije posljednjeg šerifova posjeta novac sakrio unutra. Bio je siguran da se šerif više neće vratiti. Odakle je nabavljao barut?

– Ne znam. Sigurna sam da je to neka skupa vrsta, ali on mi nikad nije davao novac, ne znam koliko ga je imao, a ne znam ni je li barut kupovao ili krao.

– Zna li Herndon za tu pećinu?

– Zna, ali nije bio tamo otkako je Frank postavio vrata.

– U redu, Charlie, to je sve. Mislim da znam kamo je Herndon pošao.

Hewitt ostavi Charlotte u kući i izađe da potraži Pollocka. Jim je radio oko stoke kad mu je Hewitt prišao i kazao da je spreman da krene.

Ljudi su ostavili posao i pošli za Pollockom i Hewittom. Pred njima je bilo nekoliko sati jahanja, a možda i okršaj sa čovjekom koji nije imao što izgubiti.

Pošli su putem kojim je Hewitt desetak dana prije toga išao da obavijesti Sandersonovu ženu o njegovoj nezgodi. Hewitt se sjetio dana koji su slijedili i na trenutak je poželio da ponovo ugrabi odmor sličan onome kad je u kolibi, pokraj koje je zaradio ranu što mu je sada smetala, uživao u osamljeničkom životu. Bilo je to kao napisano pravilo da s mjesta na kojima je proveo lijepe trenutke obično ponese i neku ružnu uspomenu.

XVIII

Prije nego što su ugledali kolibu, Hewitt je zaustavio ljude i rasporedio ih. Već desetak minuta su gledali tanak stup dima iz smjera Sandersonova rudnika, a to je bio najbolji znak da je Herndon tamo.

Čini se da više ni na što nije pazio. Pohlepa za novcem kojem je bio blizu, želja da naplati svu muku koju je proživio proteklih dana i rane koje će mu ostaviti ožiljke cijelog života, sve je to u njemu nadvladalo instinkt da se brani i bude oprezan.

Slika koju su ljudi s ranča ugledali prišuljavši se rudniku bila je onakva kakvu je Hewitt i očekivao. Ulaz u pećinu je gorio. Pred vratima napravljenim od netesanih greda stajao je Herndon gledajući u plamen koji ih je zahvatio. Puška koju je ukradio na ranču ležala je u prašini desetak koraka daleko od njega. Stajao je na zdravoj nozi i podupirao se o drzak sjekire. Prije nego što je polio vrata petrolejem iz petrolejke koju je našao u kolibi, sjekirom je razvalio dio vrata oko brave. Meko drvo je brzo gorjelo. Kraj njega je stajala velika posuda puna vode kojom će ugasiti vatru čim drvo oko brave dogori. Hewitt je vidio da se Herndon ne boji eksplozije baruta i po tome je zaključio da zna koju je vrstu Sanderson upotrebljavao.

Hewitt da znak ljudima da se pri-taje i puste Herndona da obavi posao dokraja. Nenaoružanog, nije ga se trebalo bojati. Ako i opazi nekoga, imali su ga na nišanu i pogodili bi ga prije nego što bi se primakao puški. Kao što je Hewitt pretpostavljao, Herndon nije očekivao potjeru.

Povremeno je podizao sjekiru i udarao vrata oko brave. Pod udarcima su prštale iskre. Herndonovo lice bilo je garavo a plamen mu je na nekoliko mjesta spalio odjeću. To ga, čini se, nije zabrinjavalo. Novac je bio njegov jedini cilj.

Nakon pola sata čekanja ljudi iz potjere su shvatili da dolazi odlučujući trenutak. Vrata su se već kli-

mala pod udarcima sjekire. A onda su se odvalila i srušila prema vanjskoj strani pećine. Herndon nije uspio odskočiti i vrata su ga udarila po ramenu. Premda je s mukom stajao na ranjenoj nozi a ruka mu je bila zamotana, on ih je uspio odgurnuti a da ne padne.

Hewitt da znak ljudima da se ne miču. Ulaz u pećinu bio je nizak, pa se Herndon morao sagnuti da bi ušao. Čim je nestao u tami pećine, Hewitt izađe iz zaklona s još jednim čovjekom. Dotrčali su do Herndonove puške koja je ležala odbačena i u tom trenutku iz pećine se prolomio usklik oduševljenja. Hewittu odlane. Njegova pretpostavka se potvrdila tim uzvikom. Preostalih deset koraka prijeđe polako. Zaustavi se na ulazu u pećinu i poviče u tamu:

— Herndone, igra je gotova! Izlazi!

Iznutra se začuje psovka. Nekoliko trenutaka vladala je tišina. A onda, poput ranjenog medvjeda koji brani svoj brlog, iz mraka pojuri ljudeškara. Bilo je nečeg nestvarnog u Herndonovoj snazi. Oslanjao se na obje noge, ne osjećajući bol koji je morao biti strahovit. Ruke je ispružio i njegovi prsti su tražili onoga koji ga je zvao. Hewitt se sakrio iza ulaza. Čovjek koji ga je pratio užasn timer se ugledavši Herndona kako ide prema njemu. Međutim, nije ga dohvatio. Čim je izašao iz pećine, sapleo se o vrata koja su ležala na zemlji. Pao je licem na grede koje su još tinjale. Čini se da ga je tek to vratilo u stvarnost. Opekotine i ranjena noga koju je opteretio navukle su mu na lice grimasu bola. Na oči mu navru suze. Nije imao snage da se digne i ostao je ležati na vratima koja su dogorijevala.

Hewitt mu pride i odvuče ga dva-tri metra dalje. Herndon nije ni pokušao da ustane. Pomisao da je bilo blizu cilju i da je sve propalo oduzela mu je volju da se bori.

Hewitt dohvati posudu s vodom i polije Herndona. Od toga se pribrao i činilo se kao da je tek tada shvatio što se zbilo. Zdravom rukom se oslonio o zemlju i s mržnjom pogledao čovjeka koji ga je svladao. U očima mu se očitovao prezir. Borba je bila ravnopravna, ali mržnja je zamijenila poštovanje. Herndona je najviše boljelo što mu je protivnik neprestano pomagao, čak mu je i povijao rane. I nakon svega evo ga tu, iznad njega, pruža mu ruku da ustane. Herndon pljune i ne pomakne se.

Hewitt ga ostavi ljudima koji su se okupili oko njega, a sam se zavuče u pećinu. Ono što je našao bilo je više nego što je očekivao. Učini mu se da u kutiji koju je Herndon otvorio ima više novaca nego što je tražio. Iznese plijen iz pećine.

Herndon ugleda kutiju i nesvesno pruži ruke prema njoj. Istog časa shvati da je taj pokret besmislen.

A tada mu padne na pamet lukava misao. Ovi ljudi koji stoje nad njim nemaju mu što pripisati. Kao oni, tako je i on tražio novac da bi ga predao vlastima. Osim toga Hewitt je njega napao, a ona borba pokraj kolibe mogla se prikazati kao samoobrana čovjeka kojemu su pokušali ukrasti konja. To lukavstvo vrati mu snagu i on se isceri Hewittu u lice.

— Ti, pasji sine — reče — ovo je novac iz pljački u kojima je Frank sudjelovao...

Hewitt uoči da je Herndon upotrijebio mnozinu. Znači, pljački je bilo više. Zbog toga je i novca bilo više.

— Što očekuješ, Herndone? Nagradu?

— Ja sam pronašao taj novac! To znači da je dio nagrade moj. Morat ćete to potvrditi.

— Hoće li Charlie, na primjer, reći neku riječ u tvoju korist? — upita Hewitt, gledajući Herndona.

— Pozovi je za svjedoka!

Herndon okrene glavu i zašuti. Pred očima mu se pojave slike iz prošlosti i on ih se pokušava otresti. Onda se sjeti i mladića kojeg je tukao u kolibi. Bilo je to previše. Znao je da nema izgleda da se izvuče. Ponovo je klonuo na zemlju.

Hewitt izbroji novac. U kutiji i kožnatoj torbi koja se nalazila u njoj bilo je nešto manje od pedeset pet tisuća dolara, što u papirnatim novčanicama, što u zlatnicama.

— Frank je, čini se, dobro poslo-
vao! — našali se Pollock.

— Ovo vjerojatno nije plijen samo od pljački banaka. Mislim da tu ima i novca ukradenog onima koje je ubijao.

— Kome će sudac dodijeliti višak koji prelazi svotu od četrdeset tisuća dolara?

— Vjerojatno onima koji su novac našli! — nasmije se Hewitt, gledajući ozarena lica ljudi koji su ih pratili.

XIX

— Teško bi mi bilo gledati ljude da žive u stračari poput te — reče Jim. — Mogu je urediti i ugraditi peć, ali nije mi jasno zašto ne pričekaju dok ne sagradim kuću za nadglednika.

— Jime, za dvoje mladih ta će stračara biti pravi raj — odgovori Hewitt. — Bit će to njihov dom, prvi koji imaju u životu.

– Charlotte će to srediti – javi se Conrad Meuse. – Ona je vrijedna.

Stajali su u zgradici koju je Pollock sagradio prije nekoliko godina da u njoj suši pšenicu. Dimenzije su joj bile sedam puta osam metara. Limar je na krovu napravio dimnjak koji je sada služio za ventilaciju, no vrlo lako se mogla ugraditi peć. Jim je imao jednu koja bi odgovarala.

– U redu – reče Jim – izgradit ću nekoliko okvira za prozore i dogradit ću im kuću kad god zažele. Ali ako pričekaju proljeće, sagradit ću im tada pravu kućicu.

Malo kad se dešavalo da Conrad Meuse napusti ured i pridruži se Hewittu u poslu, ali od pronadenog novca mogla se izvući pozamašna nagrada i to ga je privuklo. Osim toga Hewittu je trebala pomoć, jer mu je ruka bila u zavoju, a povrh svega Conrad nikada nije bio u Arizoni.

Pet trgovaca se javilo da je dio pronadenog novca njihov. Oni su potraživali oko devetnaest tisuća dolara.

Na saslušanju je Conrad, koji je zastupao Hewitta, tražio kao nagradu dvadeset pet posto od svote koju su potraživali trgovci. Znao je da mnogo traži, ali koliko god da smanje taj postotak, ispod deset posto neće.

– U redu, pristajemo na deset posto – složio se napokon Conrad.

– I to je bolje nego da nam odnese četvrtinu novca – javio se tiho jedan od trgovaca.

Za idući dan je bilo zakazano vjenčanje Dicka Eastona i Charlotte Low. Ona je odbila da je zapišu pod Sandersonovim prezimenom. Vjenčanje će se obaviti na ranču »D&D«. Dick će i dalje raditi za Jima, kao glavni nadzornik, i

plaća će mu se povećati na pedeset dolara. Čim se vjenčaju, njih dvoje će otići da žive odvojeno. Dick će se baviti Pollockovom stokom a Charlotte će preuzeti brigu o Edninim pilićima.

Jim i Edna su svojevremeno počeli s još manjim imetkom. Hewitt je rekao Conradu:

– Zaista mi je Charlotte draga i dat ću im dvjesto pedeset dolara za svadbeni poklon. Budući da nemam toliko novaca uza se, ti ćeš mi posuditi tu svotu.

– Jeffe – reče Conrad – ti si škrtica. Ovo je poslovni izdatak, a ti znaš da će ti banka čije si novce spasio dati u tu svrhu mnogo više dolara.

– Drago mi je što si to spomenuo. Počinješ me čuditi. Što ti je da ne stariš?

Conrad se nasmijao, ali nije više ništa rekao.

Banka je Hewittu isplatila nagradu i troškove koje je snosio goneći Sandersona. Skupio je tako više od petnaest tisuća dolara. Od toga je dao obećanu svotu na poklon Dicku i Charlotte, zatim je platio Jimu Pollocku troškove što mu ih je stvorio i isplatio je svakom članu potjere po sto dolara. Na kraju mu je ostalo oko dvanaest tisuća dolara.

– Znaš li ti koliko ja moram raditi da bih zaradio tolike novce?

– upitao ga je Pollock.

– Jime, gledam ovaj tvoj ranč i siguran sam da ga ne prodao ni za onih četrdeset tisuća koje je Frank ukrao.

– Imaš pravo, ovaj ranč vrijedi stostruko, bar za mene.

– U svakom slučaju – nastavi Hewitt – pokazao si se odlično. Ako želiš, naša agencija će ti ponuditi ugovor. Za starog vojnika poput tebe slučajevi koje ja ne stig-

nem prihvatiti bit će igrarija. Novac će ti pristizati cijele godine. Doduše, Ednu ćeš vidati rijetko, ali takav je taj posao.

— Edna — okrene se Jim ženi — reci mu neka ušuti. Pokušava me nagovoriti na nešto što bih mogao prihvatiti.

— Umukni — reče Edna Hewittu. — Još mi samo to treba.

Jim je zagrlj. Hewitt je ponovo, po tko zna koji put, osjetio malo zavisti gledajući ih zagrljene. Osjetio je to i sutradan nakon vjenčanja, kad je prišao da poljubi mladu. Edna ju je obukla u bijelo, čak je poslala čovjeka u Prescott da joj kupi bijele cipele.

U Charlottinu sjećanju će ostati trag sjete i straha, ali to će s vremenom izbljedjeti. Još se oporavljala i sad su joj ljubav, poštovanje i prijateljstvo bili nužni.

Kad joj je Hewitt čestitao, obuhvatio joj je rukama lice i rekao:

— Charlie, prisili ovog momka da bude dobar prema tebi ili ću se vratiti ovamo i pribiti ga na vrata vaše kuće, a onda ću te ukrasti za sebe — poljubio ju je toplo, znajući u tom trenutku što mu nedostaje. Ali isto tako je znao da je on lutilica, a ne čovjek spreman da živi

na jednom mjestu. Nije joj ispuštao lice. — Želim još jedan poljubac za poklon koji ti dajem. To je račun za ovu kobilu koju sam pripitomio i koja će ti svake godine na svijet donijeti jedno dobro ždrijebe. Neka to bude začetak vašeg stada.

— Hej, zar mi nisi obećao vratiti tog konja? — pobunio se Jim.

— Jime — reče Hewitt — sada znaš da na mene više ne možeš računati.

* * *

— Kakav je ovo bio dan! — uzdahnuo je Jim dok je s Conradom, Ednom i Hewittom te večeri sjedio za stolom.

Dick i Charlie već su otišli u svoj nedovršeni dom i tamo sami za sebe pripremali večeru.

— Kakav dan? — upita Conrad.

— Dan koji ti pomaže da zaboraviš da mnogi ovu zemlju nazivaju krvavom Arizonom — reče Jim. — Dan koji čovjeku vraća nadu da će divlji revolveraši jednog dana nestati, da ćeš nenaoružan bez straha moći šetati uokolo.

— Ipak ne znaš kada će taj dan doći — reče Hewitt.

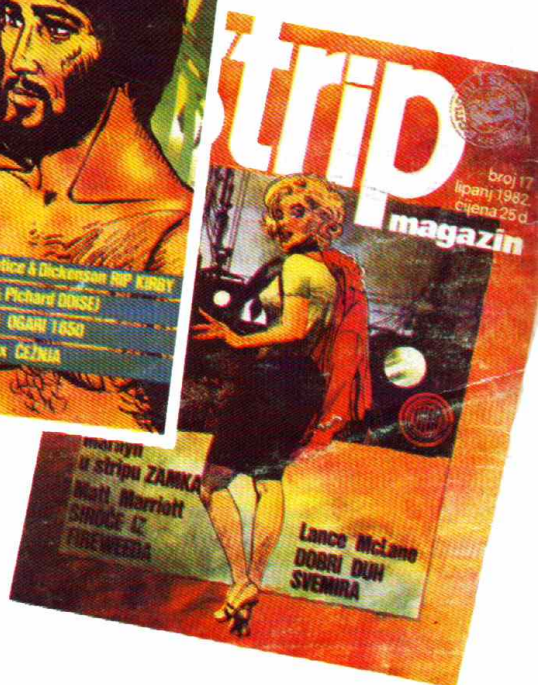
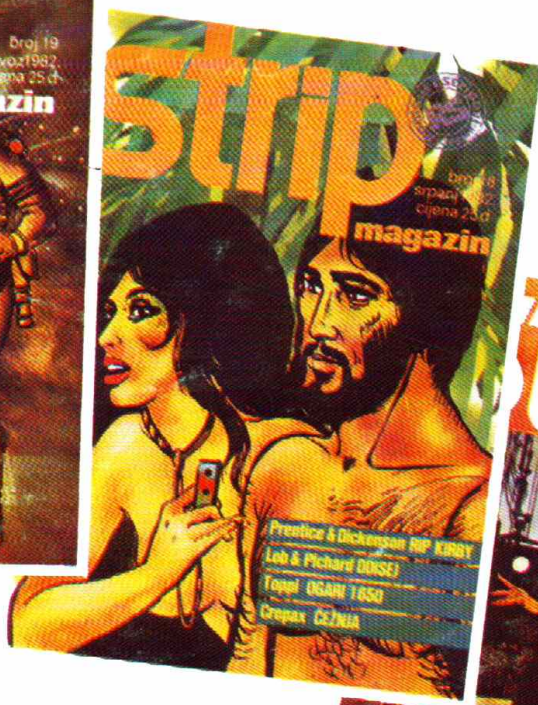
Jim spusti glavu i sjetno reče:

— Ne, ne znam.

KRAJ

U PRIPREMI:

Dan Roberts:
U SJENI LEŠINARA

Ako volite strip, onda je to

strip
magazin